

- D I R -

DUCHOVNÍ STYL

ANEB SROZUMITELNÝ A PRAKTICKÝ PRŮVODCE DUCHOVNÍMI ZÁKONITOSTMI.

*Styl je způsob myšlení, mluvení, chování, jednání..
zde najdete základní duchovní pravdy a principy,
které lze použít jednotlivě, jako jednoduché a funkční doplňky do života,
a můžete si z nich také poskládat celý životní styl.*

*Duchovní styl je tu především pro lidi, kteří mají málo času a potřebují se rychle zorientovat
v duchovních naukách, nebo potřebují rychle získat nadhled v nějaké životní situaci,
a pak také pro ty, kdo si o duchovnu chtějí jen nezávazně počíst.
Jinak je to normální duchovní škola, a je rozdělena na tři části:*

DÍL I. – ZÁKLADY

ANEB NEZBYTNĚ NUTNÁ TEORIE, ČISTÁ NAUKA ZBAVENÁ VŠEHO BALASTU

DÍL II. – ZDRAVÍ

ANEB ZPŮSOB, JAK TU TEORII VZTÁHNOUT NA KONKRÉTNÍ OBLAST ŽIVOTA

DÍL III. – PRAKTIKA

ANEB NÁVODY, VLASTNĚ CVIČENÍ, JAK DOSÁHNOUT KONKRÉTNÍCH VÝSLEDKŮ
(NAPŘ. DUŠEVNÍ HYGIENA, SKONCOVÁNÍ S KOUŘENÍM ATD.).

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ

DÍL I. – ZÁKLADY

Materiál tohoto dílu tvoří jakousi praktickou příručku pro lidi, kterým se zachtělo vylepšit si život pomocí duchovního vědění.

Kromě srozumitelnosti a přehlednosti jsem nesledoval vůbec nic.

Nemělo to být něco uceleného, i když většina toho, co člověk potřebuje vědět k základní orientaci tu je, nemělo to být ani nic převratného, prostě prostá příručka pro prosté použití.

Samozřejmě, může to tady sloužit jako doplňující materiál k Mistrovskému kurzu, ke zbytku dírosloví, ke knihám jiných autorů.. a to už nechám na vás.

INFORMACE

Dnes, v informačním věku, by se mohlo zdát, že by nemělo být k tomuto tématu mnoho co říct. Opak je však pravdou. To, co žijeme, je zcela závislé na tom, jaké jsme dostali informace, a to bez ohledu na jejich nesouvislost či absurditu. Koneckonců, posuďte sami:

Jsou země, kde lidé věří, že Bůh je milosrdný, a proto je nutné nevěřící buď konvertovat, nebo vyvraždit. Abyste však byli nazváni nevěřícími, nemusíte věřit v něco jiného, stačí vašeho boha jinak nazvat. Ti lidé ovšem věří, že žijí v lásce, a že všechno, co dělají, vede k míru.

Jsou země, kde lidé věří, že žena je nečistá, a že jediný způsob, jak ji očistit je uříznout jí pohlaví, nebo aspoň jeho část. Ti lidé samozřejmě také žijí v lásce a vytváří mír.

Hitler by s vámi vyběhl, kdybyste mu řekli, že to, co dělá, nemá s láskou nic společného. Právě tak Alexandr Veliký, Nero, Lenin, Stalin.. Čemu ti lidé říkali láska?

A čemu vy říkáte láska?

Ještě jinak. Možná právě váš soused vede partičku skinheadů a je zodpovědný za smrt několika lidí. Možná právě vaše sousedka vytvořila humanitární středisko a zachránila někomu život.

Jsou to stejní lidé jako vy. Mají úplně jiné světy, než máte vy. Mají v těch světech jiné hodnoty, mají jiná pojetí lásky a dobra. Mají jiné životy.

Dostali jiné informace.

Co je to informace?

Po nahlédnutí do [wikipedie](https://cs.wikipedia.org) jsem přišel k názoru, že pokud chceme definovat informaci, budeme muset napřed stručně definovat vědění.

Zatímco princip školství vychází z toho, že nevíme vůbec nic, a že škola je to zařízení, kde se do nás, prázdných nádob, to vědění (informace) naleje, já tvrdím, že vědění je něco, co všichni máme, a informace je jen to, co v nás to vědění probudí (= aktivuje). Proto budu v následující argumentaci rozlišovat vědění přirozené a školské.

Přirozené vědění bychom mohli přirovnat ke knihovně o mnoha odděleních, kterou máme každý v sobě a ke které nám chybí prozatím většina klíčů. Klíč znamená informaci, která nějakou část knihovny odemkne – každý už asi zažil ono příslovečné „cvaknutí“, „rozsvícení v bedně“ atd. Mě na tom nejvíc baví to zpětné uvědomění, že jsem „to“ vlastně vždycky věděl. Ke klíčům se ještě dostaneme.

Ted' už je asi jasné, že školství není a priori zařízení na probouzení přirozeného vědění. Naopak, vzhledem k tomu, kolik přirozeného vědění v nás škola probudí, zdá se, že se jedná spíš o instituci k potlačování přirozeného vědění.

No, schválně, kolikrát se ve vás díky škole otevře celá oblast „zapomenutého“ vědění? Je to tak jedno procento z celkového objemu, že? To znamená, že 99 % toho, co se ve školách dovíme, není vědění přirozené, ale umělé. Za celý život z toho všeho průměrný člověk použije cca deset procent. Proč se to tedy učíme, že?

Otázka je na místě. Zvláště, když víme, že určité informace, určitým způsobem podané v nás něco určitého probudí – to je přeci neužitečné. A co když navíc víme, že umělé vědění, zvláště ve větším množství, má tendenci ubíjet to přirozené?

Co myslíte, jak je to? Co v nás probudili, a co naopak ubili?

Informace a moc

Všichni žijeme ve společnosti, která funguje na základě moci. To by sotva bylo možné, kdybychom měli všichni stejné informace. Zdá se, že jistá složka lidí, která zvláštní shodou okolností vládne, má informace jiné, než všichni ostatní. Kdokoliv přijde do parlamentu i s těmi nejlepšími úmysly, během chvilky na své úmysly rezignuje. Jak to? Já si to vykládám tím, že se takový člověk dostal k jiným informacím, než jaké měl předtím.

To by ukazovalo, že v zájmu zachování moci nám tito lidé informace filtrují. Mají k tomu mocné nástroje, média. Spousta lidí si na vlastní kůži ozkoušela sílu, kterou disponují média, když se vypravila do supermarketu s názvem Český sen. A to byla nejnevinnější legrádka pár studentů. Jak silnou zbraní pak musí být média v rukou zkušeného politika, nebo ještě lépe v rukou najatého psychologa! Někdy ovšem filtrování nestačí, někdy je něco potřeba přidat. Tady to už je vyloženo na médiích, aby se lidem třeba připomněla souvislost, která nikdy neexistovala. Další věcí je informování o skandálu, který se nestal. To by nevadilo, pokud to jenom zvýší prodej novin nebo sledovanost pořadu, vadit to začíná, když se tím čistě maskují jiné, mnohem hůře obhajitelné skutečnosti. Tolik k oficiálnímu přisunu informací.

Co my můžeme dělat, je najít si (vzpomenout) jiné zdroje. To není tak těžké, a zdaleka při tom nebudeme cítit takovou beznaděj jako při sledování třeba zpráv – denního přehledu katastrof. Máme k dispozici geniální signalizační zařízení (čakry) na rozeznání lži od pravdy, máme víru, že sami v sobě víme vše, co ke svému životu potřebujeme, tady si k tomu řekneme, jak všelijak je získávat, rozklíčovávat, zpracovávat, a hlavně jak zjišťovat, co skutečně potřebujeme vědět..

Získávání informací

Informací kolem nás je nepřeberné množství a kdokoliv chce cokoli vědět, vždycky odpověď objeví. Je tu i pravda, není to o tom, že bychom byli úplně odříznuti od informací, které nás (každého zvlášť) mohou osvobodit. Je tu i množství jedinců, kteří ví, a neví toho zrovna málo. Problémy začínají tam, kde se člověk začíná chovat podle toho, co ví. Nevytvořili jsme společnost, která by něco takového chtěla podpořit.

Člověk, který zkusí v této společnosti veřejně žít podle své pravdy, zákonitě narazí. To pravděpodobně povede k vytváření komunit, žijících nezávisle na státním zřízení podle principů soužití, které budou fungovat pro všechny členy. Fungování se vytříbí velmi rychle na základě zkušeností, tedy prožitků. Nikdo nemá potřebu opakovat něco, co vedlo k hádce nebo násilí, každý člověk touží žít v míru, a každý, kdo je ochoten se zabývat sám sebou a dělat něco pro svůj život v míru je v takové komunitě vítán. Neplést se sektou! Zásada je ta, že člověk, který zahodí svůj život a nahradí si ho jinými lidmi, jiným životem podle slov někoho jiného, než je sám, vytváří sektu.

Klíčem k získání informace je zájem. Zájem vás vede k lidem, kteří mají podobný zájem, a k věcem, knihám, novinám nebo třeba k pořadům, které informace týkající se vašeho zájmu obsahují nebo vás k nim navedou. Předpokládá se, že nejste slepí a hluchí ke znamením, že se pozorně díváte kolem sebe, že nevrátíte knížku, která vám spadla z police na místo ale přečtete si ji, nebo ji aspoň otevřete a přečtete si slovo nebo větu, které vám zapadnou do neúplných myšlenek a doplní je, nebo zaslechnete slovní obrat od kolemjdoucí osoby, který ve vás udělá totéž.

To je řeč Boha, tedy každého z nás. Mluví pořád. Kdo ho poslouchá?

Naše podmínky

Podmínky získávání informací hodně souvisí s bytostmi, které způsobily pád člověka. O těchto bytostech se lze dočíst v literatuře patřičného stáří – Kalevala, Vědy, ba i ledacos ve Starém zákoně dostává najednou smysl.

Jedná se o bytosti, které jsou závislé na našich emocích, konkrétně na strachu jako na své potravě, a které přirozeně nebudou chtít, abychom se dozvíдали něco, co nás může osvobodit, a udělají všechno, co dokáží, aby zůstaly věci při starém. Jsou to bytosti s obrovským věděním a umem, co se týká genetické manipulace.

Ony to byly, kdo geneticky přestavěl člověka na bytost oplývající dvěma (funkčními) šroubovicemi DNA (dispozice přežití a rozmnožování) a vyznačující se kromě slepé poslušnosti schopností produkovat než nejhrušší emoce typu Strach. Strach je to, co tyto bytosti potřebují k životu. Ony jsou odpovědné za vznik válek, hladu a prakticky všech událostí produkujících lidský strach. Od vynálezu filmu to mají o hodně jednodušší, není třeba složitě vyvolávat rozsáhlé konflikty, aby půlka planety myslela jedním způsobem, stačí natočit film.

Podmínky, za kterých nám je získávat informace, se ovšem drasticky mění. Velký boom nastal kolem roku 2000 s přesunem nebeského poledníku ze znamení Ryb do znamení Vodnáře. Celá naše sluneční soustava se astrologicky dostala do úplně jiného vyzářování, po temném období Rybího nevědomí tu je věk, který máločemu přeje tolik, jako právě informacím a komunikaci.

Dá se říct, že tu máme jiné prostředí, byť ne každý si toho všiml, a hodně lidí má problémy žít tak, jak byli zvyklí. Spousta toho přestává postupně fungovat, ledacos už skoro nejde. Jak se to pozná? Bylo řečeno, že nově přichozí zařízení budou velmi špatně snášet lidé uzavření v intencích materiálního myšlení minulého století. Jinak řečeno, lidé

s nepružným, nepřizpůsobivým myšlením začínají blbnout, asi jako kapr, kterého rybářská loď dovlekla k moři, a už si párkrát lokl slané vody.

Člověk se bude muset otevřít změnám a přezkoumávání svého světa (tedy myšlení) a nitra, aby nedopadl jako ten kapr, až se dostane pár set metrů do moře.

Klíče

Klíč je druh informace, která v nás něco odemkne. Je to naprosto fantastická záležitost. Řekněme, že si čtete knížku, narazíte v ní na nějaký slovní obrat, a vy, jak zahlédnete ten slovní obrat, něco se vám stane v hlavě a vy s ohromeným údivem zjistíte, že máte v hlavě další kapitolu, knihu nebo celou knihovnu, nezřídka i celý nový svět. Když se vám tohle stane poprvé, bude vás pravděpodobně udivovat pocit, že tu knihovnu nejen důvěrně znáte, ale že jste si stoprocentně jistí, že tam byla odjakživa.

Klíčů je mnoho druhů, jsou všude, málokomu se stane, že by v životě na žádný nenarazil. Ať jsou to geometrické tvary, tóny, pár písmenek nebo náhodně zaslechnutá věta, šumění větru nebo třeba zvuk vody, buďte si ve svém životě vědomi existence klíčů, budete je snáze nalézat. Existují knihy, které obsahují hromady klíčů, obecných (pro hodně lidí) a i pro jednotlivce. Souvisí to s globálním plánem na záchranu planety Země, ke které jsou lidé potřeba, tedy ti probuzení.

Zcela zvláštní formou jsou klíče lidské. Všichni jsme jedineční a neexistuje na světě jediný člověk, od kterého (za určitých okolností) nemáme co se naučit. Každý z nás obsahuje klíče. Každý z nás umí říct v pravou chvíli slovo, o kterém sice neví, proč ho zrovna tohle slovo napadlo, ale které bude mít dalekosáhlý účinek a význam pro někoho druhého. Velká věc je v tomto směru odevzdat se do vedení Ducha, nechat se používat jako prostředníka – člověk zažije zázraky, když si všímá, co ho napadá a říká jen to, co v té hlavě opravdu tlačí, ať už to zrovna dává smysl nebo nedává. Protože pak každé slovo sedne jako prdel na hrnec :-)

Klíče ovšem nemusí přicházet jen z hmotného světa, mnoho jich připutuje, když děláme channeling.

Knihy

Jako všechno na světě, i knihy mají své pro a proti. Pro je snadná přenositelnost informací, jejich obrovský dosah a tedy dostupnost – číst můžeme téměř všude atd. Proti je také hodně, jak co se týká spolehlivosti obsahu, tak co se týká lidských tendencí věřit čemukoliv, jen ne sobě, schopností nahradit své vlastní myšlení čímkoliv, jen abychom nemuseli myslet samostatně.

Mezi nevýhody také patří, že nemáme po ruce autora, aby nám vysvětlil, jak myslel tamhleto či onde-to, musíme si domýšlet sami. Tomu se pak říká práce s textem. Čím současnější je autor, tím jednodušší bývá porozumění tomu, co chtěl říci, protože se nikdo nepotřebuje vcítit do autorovy doby, jako tomu pravděpodobně bude, když budeme zkoumat Sokrata, nebo třeba epos o Gilgamešovi, Kalevalu nebo Bibli, jakože autorů Bible bych se skutečně na pár věcí zeptal.

Zjišťování okolností jejího vzniku, když jste vychovaní k tomu jí věřit je příšerným příběhem o zabíjení Pravdy.. Práce s tak starými texty je zdouhavá a obtížná, je potřeba znát aspoň v hrubých rysech autorův život a okolnosti psaní té které knihy. Vodník Antonína Dvořáka je také „jen“ strhující muzika, do chvíle, kdy si přečtete Vodníka v Erbenově Kytici. Pak teprve porozumíte tomuto prazvláštnímu hudebnímu útvaru. V kulturní literatuře se takový příběh může skrývat pod každým slovem, chcete-li porozumět, musíte nad každým slovem koumat. Podobně je to u mystiků, z nichž snad jediný zcela srozumitelný se mi zdá Paul Brunton.

Osobně dávám přednost tomu, otevřít knížku, která mě zrovna zaujme, „náhodně“ ji otevřít, a přečíst si přesně to, co zrovna potřebuji, to jest nechat se důsledně vést svým záměrem s důvěrou, že jsem přesně v pravý čas na pravém místě, věříc v dokonalý synchron své příčinné linie. Božský život. – Tím však neříkám, že nemá smysl prodělat duchovní kúru třeba podle Pracovní knihy Celestinského proroctví.

Bible

Je mi záhadou, proč ještě dnes tak neuvěřitelné množství lidí věří Bibli, i když už jsou všeobecně známy okolnosti jejího vzniku – krátce: pamětní svitky se začaly sepsávat poměrně dlouho po Ježíšově nanebevzetí, sepsávaly se v průběhu cca tří set let, poté se na Cařihradském koncilu sešly autority vznikající církve, kněží, z devadesáti procent homosexuálové, kteří ze všech svitků vybrali ty, které se jim hodily, co nešlo vynechat, překroutili a založili největší business na světě. Ponechali především krvavou historii Starého Zákona potřebnou ke strachu z Boha, a ponechali pár dojemných bajek, které dokladují neschopnost běžných lidí být v přímém kontaktu s Bohem a na to navazující nutnost existence zástupců Boha na Zemi, tedy kněží.

Musíme uznat, že vymyšleno to bylo naprosto geniálně – což poněkud evokuje spolupráci bytostí nezměrně vyšší inteligence, než měli tehdejší (nejspíš i dnešní) lidé. Lidem se naordinuje šílený strach z Boha, pak se jim oznámí, že s ním samozřejmě nemusí jednat přímo, stejně by to ani nezvládli, a že tu od toho budou lidé, speciálně vyškolení na Boží zástupce. Tímto krokem se lidem uleví, a pak stačí dodat, že to nebude úplně zadarmo. Člověk, kterého zachráníte

z takové bryndy jako je kontakt s nepříčetným Bohem, vám dá úplně všechno, co má, a ještě bude rád. Ještě před pár lety se stalo, že zemřela na Příbramsku nějaká babka, a ze závěti bylo dáno, že zánovní Felicie připadne panu faráři na Svaté hoře.

Žádný kněz sem však nemůže doopravdy vpustit Boha. Uvažte přece, že by přišel o práci. Když se v Jeruzalémě doslechli, že je Kristus opět mezi námi (podle jakýchsi proroctví), vybrali pěkné a důstojné místo na nějakém místním hřbitově a vykopali mu hrob. Tím jsou na příchod boží připraveni.

Pak ještě spousta lidí běžně obviňuje Boha z toho, že dopouští krveprolití, zabíjení, nemoci atd. Proč neobviníte radši jeho zástupce, kteří tak odporně naložili se svobodou, kterou opravdový Bůh dal všemu svému Stvoření? Tedy pokud už cítíte potřebu někoho pořád obviňovat – což si umím představit i jiná využití naší svobody.. Vy snad ne?

Naše nitro

Informací z našeho nitra je několik druhů. Jednomu říkáme vnitřní hlas. To je to, co v nás neustále něco povídá, prozpěvuje, komentuje, kibicuje atd. S vnitřním hlasem se dá domluvit, že nás bude prostě bavit. Sem patří všechny neprožité emoce, asociace, soukromé komentáře, rady druhým, patnáct různých konců příběhu, který druhý začal vyprávět – prostě všechno, co vám umožní mluvit celý život 24 hodin denně a neříct tím absolutně nic. Snad proto říkáme „vnitřní“ hlas, že je lepší, když zůstává vevnitř. Oni tedy existují lidé, kteří se životem de facto promluví, aniž by něco řekli a utratí všechnu svou energii ve zbytečných slovech, ale to nebude náš případ.

Další druh informace z našeho nitra je k nerozeznání podobný vnitřnímu hlasu, je to to, co nás napadá, protože jsme s tím a tím člověkem, a máme ten a ten společný zájem. Myšlenku, kterou máte vyslovit, rozeznáte tak, že se vrací. Když se vrátí potřetí, už vás v té hlavě bude bolet, dokud ji neřeknete. Jistě, jsou situace, kdy takto mluvit nemůžete, a to je nejčastější příčina bolestí hlavy, kolikrát i velmi silných. Nejlepším lékem na běžné bolení hlavy se tak stává FO držení a vyslovení všeho, co v hlavě tlačí.

Přes naše nitro neustále proudí také informace z podvědomí a je potřeba vnímat se natolik dobře, abyste zachytili první myšlenku, která vás napadne, jakmile padne třeba otázka. To, co vás první napadne, je totiž vaše vlastní odpověď, vaše informace přímo z vašeho podvědomí. Je to vaše pravda, resp. pravda o vás. Všechno, co vás napadá potom jsou výplody logické mysli, která se snaží dokázat, proč právě ta první myšlenka není správná. Nenechte se tím zmást. Ne vždycky vám bude dávat smysl to, co najdete v podvědomí. Ale objevíte tam, když se budete ptát, příčiny všeho svého konání. Ptejte se, dokud vám zbude na co se ptát. Dozví se ten, kdo se ptá.

KDO JSME?

My lidé si klademe tuto otázku velmi přirozeně, přinejmenším do doby, než nás stávající společnost zlomí k obrazu svému.

Většina známých (nejobvyklejších) názorů se podezřele točí kolem systému narodím se, podstoupím výchovu, školu, co nejdéle pracuji (pro společnost), a pak v důchodu čekám na smrt. Protože jsem vzešel z opice, založím rodinu, přivedu na svět děti, pořídím si trojnásobek toho, co vlastní všichni sousedi dohromady, a v domově důchodců na to pak budu náležitě hrdý a statečný. Krásný život.

Názorů na to, kdo vlastně jsme, proč tu jsme, jaké máme možnosti atd. je celá řada, přinejmenším co člověk, to názor. Co národ, to názor. Atd. Civilizace, ve které žijeme má také jistý názor.

Pro všechny, kteří se nechtějí spokojit s oficializovanou verzí našeho původu a určení tu mám několik nepříliš známých názorů, postřehů, bajek, tipů i zkušeností.

Tři otázky

Kdo jsem? Odkud přicházím? Kam jdu? Tyto tři zdánlivě nevinné otázky mají v rukou poučeného člověka naprosto zásadní význam. Moudrý člověk s nimi vystačí po celý život. Dávají moc kontrolovat celý život.

Jak?

Kdo jsem? Člověk se táže na svou nejvyšší, nejkrásnější představu o sobě samém. Odpověď vám dává do rukou podklad pro jakékoliv rozhodování ohledně své bytosti. Co kdybyste sami sobě dali dárek, a začali o sobě přemýšlet jako o nádherné, milující, láskyplné, božské, neomezené a povznášející bytosti? Líbilo by se vám toto jako odpověď na tuto otázku Kdo jste?

Odkud přicházím? Tohle je trojitá otázka -

1. máme tělo (těla) a duši: Odkud máme tělo, co nám umožňuje a co potřebuje? Odkud máme duši, co nám umožňuje a co potřebuje?
2. máme možnost přihlásit se k jakémukoliv původu a minulosti. Třeba takový Darwin se rozhodl pro příchod z opice.

3. odpověď definuje místo zvané start, heh, zkuste udělat byt' jen jediný krok k nádhernému a povznášejícímu duchovnímu cíli, dokud nevíte, kde máte nohu :-). Na tomhle bodě uvázne 99% všech hledajících, bo žádná z těch krásných duchovních knížek vám tohle prostě nemá jak říct..

Kam jdu? Z předchozích otázek-odpovědí víte vše, co potřebujete, odpovědí na tuto otázku definujete svůj cíl, ale i jednotlivé podcíle a položku nejdůležitější – první krok. Zdá se, že odpověď implementuje rozhodnutí, že jste na cestě, rozhodnutí, na jaké jste cestě, a evokuje odhodlání vykročit. Líbí?

Tipy k otázkám

Kdo jsem? Ptal jsem se, co kdybyste začali o sobě přemýšlet jako o nádherné, milující, láskyplné, božské, neomezené a povznášející bytosti? Teď si představte, že takto se můžete vyloženě rozhodnout. Máte pocit, že si to nezasloužíte? A kdo ano? Co se stane, když s tím někdo začne? Co když bude naše planeta zase o kousek (o váš svět) šťastnější místo?

Odkud přicházím?

1. Já jsem se třeba rozhodl, že mám fyzické tělo od Matky Země. Duše, s tou to mám složitější. Svůj náhled dávám k dispozici o pár odstavců dále pod nadpiskem Duše.

2. Přihlášení k jiné minulosti atd. – už jste slyšeli o místě, kde čas neexistuje, je tam možné všechno, a o paralelních realitách? Hezké sci-fi, stoprocentní účinek, naprostá bomba! Člověk si může vybrat minulost, jakou jenom chce.. koneckonců, chceme-li se vyvíjet, tak jako tak musíme přehodnotit něco z minulosti neboli ji změnit.

3. Jak definovat start.. Potřebujeme bezpodmínečně znát celou pravdu o sobě. Kde jsme ve vývoji civilizace, kde navazujeme na vývojový stav svých rodičů, jaké máme dispozice (vzdělání, vědomí), kam jsme došli za svého života. Budete se pravděpodobně zabývat daty skrytými ve vašem podvědomí, válkou pohlaví a její historií, všemi svými vlastnostmi, emocemi, názory, zkrátka celou minulostí, která vás dovedla tam, kde jste – na místo dnešního startu.

Kam jdu? K vytvoření představy, kam člověk za svého života může dojít máme spoustu zdrojů. Tipy si osobně беру z knížek, z filmů, z historie, je na každém, koho nebo co bude duplikovat. Nejkrásnějším příkladem všeho, co lze v lidském těle provozovat pro mě osobně zůstává postava Ježíše Krista.

Náš původ

Následující bajka velmi zkratkoidně a volně převypravuje první kapitolu Kabaly, která zase mimořádně přesně vystihuje vše o nás, aspoň jak to vnímám já..

Byl jednou jeden Bůh. Jednoho okamžiku zatoužil Bůh Boha spatřit. Vytvořil Bůh v sobě kousek místa, v kterém mohl Boha vidět. Dal Bůh tomuto místu tři základní principy, oživil je (Dechem Božím) a dal první popud (své Símě). Bůh se uviděl, jak tvoří (Zrcadlení – princip Syna). Postupně Bůh vylepšoval své tvoření, až mu přišlo dobré vidět sebe, jak tvoří, tedy stvořit bytost k obrazu svému, která tvořit bude a z toho co vytvoří poznávat se bude tak jako Bůh. Atd.

Tady je úchvatné sledovat, kdy (a čím) se vlastně člověk změní ze zvířete v Boha – Tvůrce. Nástroje tvoření jsou jasné, Myšlenka, Slovo, Čin – oživování máme už předdefinované v božských principech (= ve vesmírných zákonech), kdokoliv chce, může si vytvořit, co jen bude chtít. Úplně je tam ovšem vynechán princip Matky, přeci jen Kabala vznikala dávno po tvrdém odmítnutí Matriarchátu, dnes bychom řekli za hluboké patriarchální totality :-).

Princip Matky, která ve svém Lůně hýčká celé Stvoření – můžeme si ji po vzoru starých Egyptanů představovat jako Bohyni Nút (Ó Matko Nuit, jejímiž ozdobami jsou náramky hvězd..), zdá se, že Ona je jak místem, které Bůh vytvořil, tak hlavně Duší, energetickou substancí, která toto místo vyplňuje, nesouce všechno Vědění Boha, a poskytující tak platformu pro celé Stvoření. Takže máme Boha Otce, Matku, Syna (dceru) i Dech Boží. Tím můžeme mít i s omezenou lidskou představivostí jakýsi náhled na náš původ, a teď si pod nadpiskem Zrcadlení posvítíme na náš účel.

Zrcadlení

Zrcadlení je božský princip vidění sebe v tom, co vytvořím. My jako lidi jsme v tomto směru uzpůsobení k obrazu božímu včetně schopnosti tvořit a učit se o sobě z toho, co vidíme. Každý z nás má možnost vytvářet svou realitu. Resp. my všichni to děláme za použití principů tvoření, což je Myšlenka, Slovo, Čin, a to přesně v tomhle pořadí, heh, no zkuste udělat přesně to, co vás nenapadlo, že? :-)

Svět tak, jak ho znáte, je čistě výplod vaší fantazie. Je to zrcadlo vašeho myšlení, mluvení a konání, je to zrcadlo vašeho života. Kolem sebe vidíte to, co žijete. Nikdo jiný nevidí to, co vy, pokud mu to neukážete. Nikdo nemá stejný svět jako kdokoliv jiný, neexistuje jediná identická položka nazírání kterýchkoliv dvou lidí na realitu, ve vztahu k níž žijeme.

Bůh je dokonalé vědění. Jediné, co nemá, je prožitek, zkušenost, zakoušení toho, co je. Proto je tu stvoření jako jeho zrcadlo, ovšem zrcadlo na prožitky, ne na vizuální dojem. Proto jsme každý jiný, a každý vytváříme jiný svět, protože máme potom každý jiné prožitky, a skrze nás Bůh. Vytváříme obraz boží.

Jako Boží děti máme možnost dělat to samé. My teda ani nemůžeme jinak, ono to jaksi nejde nedělat, že, ale můžeme to dělat vědomě, můžeme si vybírat, co chceme prožívat, a pomocí jednoduchých nástrojů řídit, co to dneska bude. Chcete horor? Chcete Lásku? Chcete cokoliv? Máte to mít.

Cokoliv!

Skrze vaše Stvoření.

A skrze vás váš Stvořitel.

Duše

Předpokládejme, že duše je výplň celého prostoru Stvoření. Je to prostředí, které umožňuje Stvořitelovu tvorbu. Dá se říct, že obsahuje v sobě všechno Stvoření, a dá se říct, že Ona je veškeré Stvoření. Přesto říkáme moje duše. Jak tomu rozumět?

Účelem Stvoření je zrcadlit svého Stvořitele. Jak se ale Stvořitel může vidět v zrcadle, které je jeho součástí? Může se tvářit (i sám na sebe), že je to něco mimo něj. Stejně tak my se můžeme tvářit, že Bůh je něco mimo nás, že to, co tvoříme (naše zrcadlo) nejsme my sami, že jsme odloučení od zbytku Stvoření, že jsme prostě sami. Tomu všemu můžeme i věřit, můžeme si v tom žít. Můžeme totiž ZAPOMENOUT na náš původ, který je v Božské Jednotě, a to je to, co nám umožní prožívat cokoliv nás napadne. No, asi vás nenapadne střílet na nějakého člověka, když víte, že on jste vy, že? To může napadnout jenom člověka, který to neví, který na to zapomněl, a ještě se nerozpomněl.. Z toho všeho plyne, že oddělenost je dostupná a účelová iluze, nic víc.

Jsme ve vesmíru v zóně svobodné vůle, máme svobodu volby, máme příčinnost a máme zrcadlení. To jsou principy, díky kterým můžeme svobodně prožívat cokoliv nás napadne.

Zapomínání je jeden z nejzákladnějších principů táhnoucí se všemi generacemi všech stvořitelů na všech tvůrčích úrovních, včetně naší. Je to technologie, nástroj, který nám umožňuje vytvořit jakýkoliv filtr pro naše vědomí. Filtr nám umožní vnímat z reality právě jen to, co potřebujeme ke svým prožitkům.

Filtry

Filtry umožňují prožívat přesně to, co se Duše prožít rozhodla. Dám jeden příklad působení filtru. Je člověk, který si můj upřený pohled vyloží jako zájem, jiný si stejný pohled vyloží jako výzvu. Stejně tak si vykládáme realitu. Duše si vybere prostředí, ve kterém je možné prožít to, co potřebuje, takže vybere např. rodiče, kteří mají ty vlastnosti a pohybují se v takovém prostředí, které přesně odpovídá požadavkům. V příčinném světě je poměrně jednoduché zjistit, kam se ten který člověk (s takovými filtry a v tomhle prostředí) za svůj život dostane. Filtry jsou výtvoř mechanismu, který máme za tímto účelem k dispozici, mechanismu zapomínání. Nikdy bych neprožil třeba strach o život, kdybych nezapomněl, že není reálný. Jenže já jsem zapomněl, prožil – získal jsem tak jednu ze zkušeností, kvůli kterým tu tentokrát jsem. Použité filtry jsou v tomto případě zapomenutí na jednotu – iluze oddělenosti. Zapomenutí na vlastní sílu – iluze zranitelnosti. Zapomenutí na mnohost úrovní bytí mi umožnilo ztotožnit se s fyzickým tělem, zapomenutím toho, co je mezi životy jsem si přivodil hrůzu ze smrti, no a jakou realitu si přivolá a nejspíš prožije člověk, jehož myšlení má jako jeden stěžejní bod strach ze smrti? No řekněte sami :-)

Filtry, které splnily svůj účel, se dají rozpustit. Splnění účelu může souviset s karmou, s dětským rozhodnutím, na které jsme zapomněli (jednou jsem odpouštěl rodičům, zoufale to nešlo, a až po čase jsem si vzpomněl, že jsem jim přísahal strašnou pomstu, jen co vyrostu – filtr jak vyšitý :-), a nebo třeba s touhou duše něco prožít, zakusit..

Příčinnost

Pověstný a obávaný zákon akce a reakce :-) Metr na naši svobodu :-) Všechno co uděláš se ti vrátí.. Atd.

Pravdou ale je, že se jedná o velice mocný nástroj tvoření svého vlastního života, tedy ve spojení s režimy těchto tří tvůrčích úrovní: Myšlenky, Slova, a Činu.

Příčinnost je obecně docela povědomá, dodneška se zachovaly výkřiky typu „Co jsem komu udělal“, nicméně tohle povědomí nám moc platné nebude. Takže! Každá akce má svou přesnou reakci. Je to vesmírný zákon, jehož funkcí je podmíněno naše zrcadlení. Ve svém okolí nevidíme svou akci, ale její důsledek.

Tento důsledek bývá brán jako další akce, což většinou také je. Pouze člověk vědomý se dokáže zastavit, když sklídí ovoce svého jednání, a vytvořit novou akci teprve když ví, že ji opravdu chce. Takto dokáže takový člověk nasbírat za jediný den tolik zkušeností, co jiný za celý život.

Pro člověka, který si je sto procent času vědom, kde je, co žije, proč to žije a jak s tím zacházet, pro takového člověka je bytí jedna obrovská radost. Takovým člověkem jsme všichni ve své podstatě, záleží, kdo bude ochotný vzdát se pár desítek naprostých nesmyslů, kterými si tady na Zemi děláme ze života peklo, a prožívat non-stop štěstí.

Ano, kdo?

Myšlenka

Člověk si něco myslí. Myšlenka je druh akce a vytváří tedy reakci. Kdo neví, že myšlenky se nemusí myslet, je odsouzen k reakci – myšlenka se vrátí. Síla návratu je úměrná tomu, kolik pozornosti (energie) jí dotyčný věnuje. Tady je velmi zajímavá věc – tzv. jojo efekt. Utíkejte před něčím – bude vás to honit. Odstrčte myšlenku – stejnou silou se vrátí. Když potká podobné myšlenkové formy, vrátí se několikrát silnější. Zmizí jenom to, na co se podíváte.

V myšlenkách lze vytvořit vesmírný koráb stejně lehce jako hodinky s pitnou vodou. To vše u běžného člověka relativně beztravně (návrat tolik nebolí), dokud člověk nezíská větší moc třeba nad živly, pak myšlenka může pohnout horou. Reakci na něco takového si snad ani radši nepředstavujte. To je myslím si dobrý důvod, proč myšlenky jakýmkoliv způsobem čistit, a časem i ovládat.

Slovo

Taková mezi-úroveň. Když řeknu, co si myslím, dám myšlence život – tvořím. „Tvořím“ proto, že když se slova vrátí a já je zaslechnu, vidím, co jsem vytvořil, dostanu své zrcadlo. Tvořím však na mezi-úrovni, jakoby nanečisto. „Nanečisto“ proto, že dopad pořád ještě nemusí bolet tak, jako u činu, hlavně mi však zrcadlo ukáže, jestli náhodou nevytvářím něco, co se mi nebude líbit. Je to strašně důležité, protože získáním náhledu jsme získali možnost doladit podrobnosti, případně také couvnout od provedení, tedy od činu.

Tři poznámky:

1. Slova mohou být velmi, velmi silná, čím je čistší mysl, jasnější představa, tím větší a rychlejší je dopad. Čistota mysli tady neznamená „bílé“ myšlenky, ale jednu myšlenku, záměr v jinak prázdné mysli.
2. Slova, která vyřknete se vám budou vracet tak dlouho, dokud je opravdu nezaslechnete. Značně zrychlíte svůj vývoj, když nebudete pokrytecky předpokládat, že vaše slova jsou určena někomu jinému než vám. Je hezké říkat někomu, co by měl dělat lépe, ale koho vy v tom druhém vidíte? Není to náhodou vaše zrcadlo? Nemluvíte náhodou k sobě? Vašemu protějšku se vaše slova mohou třeba hodit, ale to nechte důsledně na něm. Trvejte tedy na tom, že když už mluvíte, že vy sebe sama uslyšíte, a ne že on on on jenom on..
3. Slova mají svůj přesný význam. Počítejte s významem, ne s tím, co tím slovem obvykle míníte.

Čin

Tady končí veškerá legrace – nebo začíná? Myšlenky a slova jsou tvůrčí úrovně pro zkoumání návrhů, možností a programování životních automatik. Činy, to je úroveň jiná. Co se stalo, nedá se odestát.

Akce a reakce je v tomto případě asi jasná, takže jen pár věcí místo shrnutí.

* Tvoření jde vždycky od myšlenek k činům. To je také příčinnost. Nemůžeme udělat to, co nevíme. Napadlo vás někdy, co všechno víme podvědomě? * Další zádrhel v příčinnosti bude vždycky u lidí, kteří nějak myslí, a jinak mluví, byť je třeba odchylka nepatrná. Výsledkem je rozbitý a nepřehledný život.

Čistěte slova, odměnou vám bude kromě ultra pohodového života třeba telepatie a dokonalé porozumění věcem na úrovni mnohem vyšší, než je logika a emoce. Je tu na to celá kapitola – Komunikace.

* U každého svého činu najděte jeho příčinu. V momentě, kdy si na to zvyknete.. no uvidíte sami.

Každá událost v našem životě má tedy svou přesnou příčinu v našem myšlení. To mj. znamená, že ve svém životě konečně můžeme přestat hledat viníka. Vina stejně neexistuje. Jsou jenom příčiny a následky. Za mou ukřivčenost taky nemůže spolubydlící, protože ne on, ale já a na základě svého vlastního myšlení jsem se rozhodl brát si jeho nějaká slova jako křivdu. Atd.

A na závěr: slova příčina a příčinnost jsou slova složená. Z jakých slov, kořenů – a významů?

Příklad příčinnosti

Jedním z nejdokonalejších příkladů nepochopení příčinnosti je běžný milostný trojúhelník. Řekněme, že Pavel miluje Věru, Věra ale miluje Karla, který bohužel Věru nemusí.

V tomto příkladu vykopává Věra. Zamiluje se do Karla, a touží po lásce opěťované. Vytváří tedy svým myšlením situaci, kdy vesmír coby velký kopírovací stroj tuto touhu vyplní. Do Věry se zamiluje Pavel. Taky touží. Proběhla přesná reakce.

Ted' záleží na Věře. Buď přijme Pavlova „lásku“, tím změní myšlenkový model z toužení na přijímání, a v ideálním případě vznikne dobrá trojka, protože i Karel automaticky zareaguje na změnu Věřina vyznačování a jako „zázrakem“ (to co je za zrakem) ho přejde nechut' k Věře.. Přesně podle zákonů příčinnosti.

Většinou však člověk, který touží, málokdy schopen vůbec zahlédnout, že může přijímat, ne tak ještě když to není tam, kde to čekal a chtěl. Pro spoustu lidí je toto důvodem k manipulování dotyčného, což je pro začátek vztahu zhoubný kredit.

Člověku, který touží, se vrací toužení. Kdo chce, dostává chtění. Obojí předpokládá řídicí myšlenku „Nemám“, nebo „Chybí mi“. Kdo žije takovou myšlenku, nemůže dostat nic, protože jeho filtr je nemám. Člověk s takovým filtrem může žít s partnerem, kterého si vysnil, a vůbec to nebude vědět. U peněz je to stejné. Člověk, který je chce, protože je nemá je nemůže nikdy dostat, protože přes svůj filtr je v té realitě prostě vůbec nezahlídne.

ČAKRY

Čakry jsou energetická centra fungující jako další smysly. Co to znamená? Představte si potrubí, světelný sloup, který spojuje Zemi řekněme pro začátek se Sluncem, přičemž prochází vámi podél páteře jako její prodloužení. Je to ne až tak hmotná obdoba míchy, a má i stejnou, jen možnostmi mnohem širší funkci.

Touto obdobou páteře člověk nabírá jak zemskou tak vesmírnou energii, kteréžto se ve třetí čakře setkávají, mísí, a rozlévají do všech našich těl, která vyživují. Tato energie je všeobsažná, její zdroj nevyčerpatelný a kdo se na něj umí napojit, nemusí již nikdy podstupovat muka závislosti na jiném člověku. Pak lze naše vztahy zakládat na úplně jiných principech, než je snaha doplnit si někým to, co mi chybí.

Fyzické tělo, jak ho zná většina z nás, není jediné, které obýváme, je to tělo, které má ze všech našich těl největší hustotu, a také nejurčitější tvar. O tělech podotknu jen to, že každá dimenze naší existence se dá pojmut jako tělo, tedy máme tělo fyzické, éterické, mentální, emocionální atd.

Dimenze se dají přeložit jako roviny, dimenzované určitým frekvenčním rozsahem. Každá rovina má jinou vibraci, to jest způsob, jakým se v ní pohybují molekuly. Vibrace určuje hustotu jednotlivých dimenzí. Čakry jsou zařízení, energetická centra, slunce umístěná na onom potrubí, každá pracuje s určitým frekvenčním rozsahem, a umožňují nám vnímat, co se děje na jednotlivých rovinách naší existence.

Jsou to naše další smysly, jimi čteme energie, které jsou mimo frekvenční dosah fyzického zraku, sluchu, hmatu, čichu a chuti. Čaker máme ve svém těle sedm, mimo tělo dalších pět, dvanáct čaker je propojeno s dvanácti šroubovicemi DNA. Čakry i šroubovice se vyvíjí současně.

První čakra

První čakra má sídlo tam, kde míváme kostrč, vír energie otevírá směrem dolů. Její vibrace je ze všech čaker nejpomalejší, a energie zpracovávaná touto čakrou nejhutnější. První čakra se týká naší základní identity, toho, kdo jsme a jak žijeme, tedy přežití, má úzkou spojitost s minulostí, s našimi kořeny. Když se objeví nějaký problém, který má příčinu v minulosti, první, co se zablokuje, je funkce první čakry, což je spojení se Zemí, vůle žít na fyzické úrovni, vzrušení ze života, a nejzákladnější sexuální funkce. V téhle době je kladen nepoměrně velký důraz na genitální sex. To je past. Sex jako takový má božské určení, ne rozmnožovací, jak nás učili, ale především jako způsob sdílení celé bytosti s jinou bytostí.

Náštrahy na první čakru se tedy kromě toho, když vám někdo předhazuje to, čeho jste se někdy dopustili, týkají především omezování životních projevů fyzické úrovně. Tak například musíme draze platit za právo na střechu nad hlavou, za právo být zdraví, platíme za to, že žijeme, za to, že si můžeme vydělávat, zdá se, že nezbyla žádná oblast života, za kterou by někdo nemusel platit. Omezení týkající se fyzické existence mají za úkol nahnat všechny, kdož by chtěli něco prožít do práce, z níž ovšem tyje stát.

Nebo třeba dezinformace ohledně možností sexu, všechny druhy lži o tom, že nemůžeme kontrolovat svá těla – třeba ženy věří tvrzení, že nemohou ovlivnit početí, že nad tím nemají žádnou kontrolu, což je nesmysl, který má vzbudit strach při sexu, má podporovat na tomto strachu založený business s antikoncepcí, s pornem, erotickými pomůckami atd. Na každém strachu se dá založit business, proto je pro civilizaci nutné zakládat nové a nové strachy.

I pohlavní nemoci byly uměle vytvořeny. Aids je jedním z výsledků plánů na vypořádání se s přelidněností. Důsledkem je zatím hromadný úhyn obyvatel Afriky, potažmo všech lidí, kteří dají přednost svobodě (bráno přes volný sex) a těch, kteří neprošli vzdělávacím systémem úplného zlomení člověka jako my, dokáží žít s přírodou a myslet samostatně a jsou tudíž nepoužitelní pro plánované zotročení lidstva.

Druhá čakra

Druhá čakra souvisí s tvořivostí a sexualitou, představuje vztahy. Je umístěna v oblasti podbřišku, a otevírá se směrem dopředu. Jaké vztahy představuje? Dá se říct, že vše zjevné, co se v našich vztazích děje, má na svědomí druhá čakra. Tam cítíme ono sladké brnění při zamilování, tam cítíme křeče, když náš milovaný dělá něco jiného, než jsme čekali nebo když nevíme, co zrovna dělá.

Právě tak se nám blokuje druhá čakra, když nejsme ve své kůži, když nad námi někdo spekuluje, když nás někdo pomlouvá, nebo když nás někdo použije, protože ačkoli tohle přináleží jiným čakrám, týká se to vztahů, a bloky pak vznikají nejen na té které čakře, ale i na komunikacích mezi nimi. Obrat má na svědomí tu je použit proto, že druhá

čakra resp. druhá šroubovice DNA je to poslední, co nám zbylo po pádu Člověka. Několik tisíc let lidstvo vnímalo celé stvoření přes první dvě čakry, to jest pohledem (filtrem) rozmnožování a přežití. Odtud dodnes trvající neschopnost mnoha lidí podívat se na realitu z více úhlů, neřkuli s nadhledem.

Úder blesku si lidé vykládali různě – hněv boží, války bohů, dnes se výklad omezil na strnulou představu elektrického výboje, který nelze kontrolovat. Je jisté, že nelze kontrolovat něco, čemu nepřiznáte nějaké vědomí. Nepřiznali jsme vědomí přírodě, a tvrdíme, že ji kontrolujeme, no nejpозději výrokem „Jsme páni tvorstva“. Výsledky této lži jsou statisícové ztráty na životech při zemětřeseních atd.

Rozsah zablokování frekvence druhé čakry je skutečně impozantní. Každý pokus o prožitek něčeho jiného než přežití a rozmnožování nutně skončil na nefunkční třetí čakře. V praxi to znamená, že člověk, který má na vybranou mezi sexem a starostmi o rodinu sexuje jak šílený a utrácí tak drahocennou energii. Jeho energie se pohybuje se v první čakře. Když už nemůže, energie se hromadí a za příznivých podmínek se vyšplhá do druhé čakry. Člověk se zamýšlí nad vztahem, nad rodinou, nad dětmi, chce pro ně něco vytvořit, energie stoupá do třetí čakry, narazí na skrytá dramata, se kterými si ale v důsledku nevyvinuté třetí šroubovice nemá jak poradit, o energii přijde a jede se od začátku.

A tohle celé je dáno naší vírou v naši vlastní nemohoucnost.

Třetí čakra

Třetí čakra, solar plexus. Zde spočívá naše vůle, síla a pocity. Je to sídlo éterické energie – brána éterického těla. Toto tělo má mj. tu vlastnost, že jasnovídcům (kterými budeme zakrátko všichni) odhalí to, co je už vytvořeno, ale co ještě nedošlo do fyzické roviny. Bude to pro nás zkratka při tvoření svého nového já. Když je otevřená, pomáhá vnímat a intuitivně prožívat naši cestu životem.

Třetí čakrou vnímáme všechny skryté příčiny věcí, co se týká třeba vztahů, třetí čakra odhalí skrytou výčitku a vůbec přetvářku jakéhokoli typu. Neboli zatímco přímá výčitka míří na druhou čakru, je zjevná a její energie druhé čakře odpovídá, výčitku skrytou za jinými slovy nebo za jiným chováním vnímáme třetí čakrou – protože to je něco, co je sice cítit, ale nedošlo to ještě do fyzické roviny, byť i jen formou slov. Kdokoliv se nás chystá použít, nebo jakkoliv skrytě ovlivnit, můžeme být připraveni, protože třetí čakra nám to brněním ohlásí. Jen si těch signálů všimnat.

Všimání si signálů je velmi jednoduché, jejich pravdivá interpretace bude možná ze začátku metodou pokus-omyl a řekni, co's tím myslel(a). Ideální je samozřejmě mít vedle sebe člověka, který s vámi bude spolupracovat. Všimání si signálů z čaker znamená všimát si všeho, co ve vašem těle není doma, ať je to zvláštní pocit, bolest, svědění či brnění. Kdykoliv si něčeho takového všimnete, zaměřte do onoho místa pozornost, a ptejte se (sebe) „Co se děje“. První, co vás pak napadne, je vaše odpověď z vašeho podvědomí. Tímto způsobem velmi rychle zjistíte svou pravdu o sobě.

Čtvrtá čakra

Čtvrtá čakra, duchovní srdce, je uprostřed hrudi cca ve výšce srdce fyzického, se kterým bývá spojována. Čtvrtou čakru blokuje egoismus – vyznávání ohraničeného, izolovaného Já. Je tu sídlo citů (ve významu city = jazyk duše). Spojuje nás se vším živým, s veškerým životem. Drama útočící na čtvrtou čakru je Trpitel, produkující energii soucitu. Je to jediná hra, která se dotýká vyšší čakry. Zastrážovatel – zjevná hrozba dřepí na druhé čakře, Tazatel – skrytá hrozba produkující pocit viny a Rezervovaný, který vytváří pocity marnosti a nespokojitelnosti okupují čakru třetí.

Z funkční čtvrté čakry vyvěrá soucit – sou-cítění se vším živým kolem nás. Tím je možno se vším živým navázat spojení. Soucit nám umožňuje pochopit a přijmout příčiny a důvody toho, co se kolem nás děje. Pochopení a přijetí nám znemožňuje soudit, tok soucitu nás doslova připraví o úsudek. Úsudek, nebo posuzování je ta past, která způsobuje naši oddělenost od celku.

Zdá se, že tady máme odpověď na to, proč ženy, které nepoměrně častěji milují srdcem než muži, jsou daleko častěji schopné zamilování do člověka, který se jim ani trochu nelíbí. Stejně jako ženy i gayové ví, že muž se zamilovává nejčastěji očima – z 99 procent nepotkáte neupraveného gaye.

Pátá čakra

Pátá čakra je umístěna tam, kde míváme krční jamku. Je ohniskem energií, které nám umožňují formulovat myšlenky a pocity do slov. Není to ovšem jen centrum mluvení. Tady na této úrovni se vytváří představa o nás, tady si definujeme, jací jsme. Tady si doslova vytváříme své příští já. Jak to? Údaje do páté čakry směřují jak z nižších čaker, tak i z těch vyšších. Víme, že slovo tvoří, ne? To, že ho kolikrát neřekneme, je náš problém.

Ze spodních čaker mluví především ženy, jsou zvyklé nahlas prezentovat pravdu o svých pocitech, jsou vychované cítit a nemyslet. Shora z logické šesté čakry zase muži prezentují výsledky svých logických pochodů, jsou vychováni myslet a nic necítit. Pak si chceme rozumět.

Až budete integrovat obě vibrace, mužskou i ženskou, zjistíte, že se vám v ústech zhmotňují kolikrát rozporuplné věci. Chcete-li mít jasný, jednoduchý a přehledný život, dbejte zaprvé na to, aby vám souhlasily pocity s logikou, a až

budete mít jasno v tomhle, tak zadruhé mluvíte přesně to, co myslíte. Vycházet při tom můžete ze slova jednoduchý – žijte život v jednom duchu. Duchy zkuste samozřejmě všechny, ale jednoho po druhém, více realit najednou zkoušejte až zvládnete jednu každou realitu zvlášť a budete se v nich orientovat.

Jelikož jak logika, tak pocity jsou manipulovatelné, je na nás, abychom odhodili vše, co nám kdo navykládal, a začali vytvářet, zažívat a následovat své vlastní zkušenosti. Pátá čakra je toho nástrojem. Slova jsou kombinací myšlenky a zvuku. Říkejte své myšlenky nahlas, to co uslyšíte, je vaše nové já. Poslouchejte se. Když se vám nelíbí, co slyšíte, řekněte něco jiného. Vše, co řeknete, se okamžitě začne dít.

Šestá čakra

Šestá čakra je známá jako třetí oko, tedy duchovní zrak. Je pravda, že otevřená šestá čakra aktivuje třetí oko – naši schopnost vidět za hranice tří rozměrů – je to však jen jedna z jejích funkcí. Je umístěna vprostřed čela, a umožňuje nám poskládat si mnohorozměrný obraz z jednotlivých údajů nižších čaker, tak jak jimi vnímáme svou realitu, zde přidáváme možnost energie vidět.

Údaje z nižších čaker ze začátku asi nelze číst najednou. Je to jako mít před sebou stěnu plnou obrazovek, sledujete vždycky jen jednu z nich. Ještě lépe to lze přirovnat k přepínání televizních programů. Lze však snížit dobu vyhodnocování jednotlivých údajů. Zásadní věcí je absolutní důvěra ve svoje vnímání. Totiž, nebyli jsme mnohdy vedeni důvěřovat tomu, co cítíme. Všichni máme (nebo jsme měli) v komunikaci nějaké zvyky, které nám jsou pohodlnější než pohotové vnímání aktuálních energií. Tyto návyky jsou velmi nespolehlivé, matoucí a bude třeba je odstranit.

Teprve po odstranění zvyků z komunikace si totiž můžete vytvořit svou vlastní zkušenost, na jejímž základě vytvoříte novou automatiku, která vám zasadí jednotlivé údaje z nižších čaker do celkového obrazu v čakře šesté strašlivou rychlostí. Této rychlosti dosáhnete odstraněním bloků. Blesk je strašně pomalý ve srovnání s rychlostí neblokované energie. Budete vnímat energii myšlenky druhých ve stejném okamžiku, kdy je tato myšlenka napadne. Protože už umíte číst energie, poznáte bezpečně, co toho druhého napadlo. Budete tak připraveni na všechno.

* A co je na tom zrychlení skutečně Božské? * Daleko delší možnost pobytu v Nyní.*

* Jak to? * No protože vaše interpretace jedné verze reality nebude trvat desítky životů, ale pár okamžiků.*

Sedmá čakra

Sedmá čakra je v těle nejvyšší, a poskytuje možnost povznést se nad tělo fyzické a získat nadhled, tolik potřebný k uvědomění si souvislostí mezi údaji z jednotlivých čaker nižších a těch vyšších. Je prostředníkem ke spojení s vyššími čakrami, stimulací částí mozku hraje roli při navazování spojení.

Vyšších čaker je pět, protože prozatím jsme v systému dvanácti. Jejich popis cituji z knihy Poslové úsvitu Barbary Marciniak: „Osmá čakra je v těsné blízkosti vašeho těla – ve vzdálenosti jednoho až několika decimetrů od hlavy. Souvisí s neviditelnými říšemi nacházejícími se mimo vaše tělo. Devátá čakra je za zemskou atmosférou, možná až ve vzdálenosti Měsíce od Země. Spojuje se s vámi jako správce nebo pozorovatel Země.

Desátá čakra zasahuje do vaší sluneční soustavy a nabízí vám přístup ke všemu, co v ní je. Jedenáctá čakra je galaktickou čakrou poskytující informace o vašich místních hvězdných vlivech. Dvanáctá čakra sahá mimo vaši galaxii a umožňuje vám přístup k tomu, co se nachází ve zbývajících částech vesmíru, jak si jej představujete..

Těchto dvanáct center musí být přístupno zevnitř, kde můžete vnímat jim odpovídající údaje a vykládat zážitky v rámci kontextu svého myšlení..“.

Práce s čakrami

Pro všechny čakry platí to, že je třeba si všimnout napětí, brnění, píchání i tupé tíhy v oblastech jednotlivých čaker a přiřazovat jednotlivým druhům alarmů ty správné významy.

Celé je to o tom, že si jednou při rozhovoru všimnete, že máte prazvláštní pocit v oblasti břicha. Za půl hodiny po skončení rozhovoru si uvědomíte, že celý rozhovor byla jedna velká výčitka, akorát nebyla vyřčena. Jenže ten člověk už tu není, vy už se nemůžete bránit, a přišli jste o energii, protože jste zahráli skryté drama.

Zároveň však zjistíte, že v momentě, kdy jste přišli na výčitku, polevil onen pocit. Fajn, příště budete rychlejší. Příště ještě rychlejší. Nakonec rozpoznáte výčitku v člověku, ještě než přijde, nebo ještě než zazvoní telefon, a to bude znamenat, že jste se naučili číst energii výčitek.

To je systém práce s čakrami.

DUPLIKACE

V kapitole Kdo jsme? jsme určili to, co máme všichni společné, v této kapitole si řekneme něco o tom, jak jsme přes stejný původ a společné určení všichni jedineční, a jak takové jedinečnosti vznikají, a v kapitole Osobní rozvoj se budeme zabývat tím, co se s tím dá dělat.

Duplikace je něco jako výroba kopií. Děláme to všichni, automaticky a naprosto dokonale. Jsme v tom vážně dobří, dokonalí. Umíme udělat to, co jsme jednou viděli. Jako opice se opičíme..

S duplikováním začínáme v prenatalu. Celé dětství neděláme nic jiného. Když dospějeme, najdeme si nějaký vzor, abychom měli co duplikovat. Tak nás to baví. To má samozřejmě výhody a nevýhody. Jedna z výhod a nevýhod je, že dokážeme zduplikovat celého člověka během jedné sekundy, když nás zaujme.

Jak to? No my nepoužíváme jenom fyzické smysly. Používáme desítky smyslů, všechny které máme k dispozici. Že o nich nevíme, je jiná věc. Když o něčem nevíme, neznamená to, že to nefunguje. Pouze to nemůžeme používat vědomě. Nevíte náhodou někdo, proč si tolik lidí připadá jako bezmocná hříčka osudu?

Chcete vědět, jak být úspěšní? Duplikujte úspěšné lidi.. :-)

Jak tyhle věci fungují si ukážeme na příkladech jednotlivých druhů duplikace. Tím prvním je naše výchova.

Výchova

Většina rodičů nás vychovává s těmi nejlepšimi úmysly a podle toho, jak sami nejlépe vědí a umí, a neví, že úplně špatně. To se bohužel nevyklučuje.

Za prvé se dítě učí mnohem rychleji, než by kdokoli předpokládal, a navíc komplexně, což neví snad nikdo. Totiž, děti jsou přirozeně telepatické. To až zákazy, příkazy a celkově pře-svědčení jejich vnitřní pravdy pravidly naší společnosti postupně vyřazuje z provozu telepatii a další schopnosti. Jako když máte krásný obraz, a někdo vám na něj tlustou fixou načará obraz jiný. Za chvíli na ten původní skoro Zapomenete.

Řekněme, že otci je zima, nechce se mu vstávat od televize a zavírat okno, tak řekne manželce: „Není ti zima?“ Manželka tomu rozumí, je na to zvyklá (kdopak ji vychovával?), jde, a zavře okno. Co na to dítě? Co se v něm stalo? Vidí otce, jeho myšlenky, jak říká něco úplně jiného, než myslí. Vidí matku, která něco slyší, nějak si to překládá, a udělá to, na co otec původně myslel. Tohle všechno to dítě zduplikuje, během jediné sekundy, se vším všudy. Tohle dítě za dvacet let potká partnera, který má jinou výchovu, a bude se strašně divit, že „Není ti zima?“ nefunguje, a bude říkat: „Mám špatného partnera, vůbec si nerozumíme“.

Dítě se tedy naučilo říkat věci jinak, než je myslí, házet své problémy na druhé, nechat je svůj problém vyřešit, naučilo se používat za tímto účelem manipulaci, protože co jiného to bylo, a zároveň na manipulaci reagovat neboli domýšlet si, co dotyčný říct chtěl. První bloky jsou na svých místech.

Prenatál

V prenatalu (v těle matky) se připravujeme na to, co nás na Zemi čeká. Učíme se první obranné mechanismy, přejímáme první vzorce myšlení, mluvení a chování. Přejímáme první strachy, přejímáme první pocity. Atd.

Strach o život a zdraví má většinou kořen právě v prenatalu. Je to matčin pocit strachu, jestli bude její dítě živé a zdravé. Jestli bude v pořádku. Tam se také utváří vztah k matce podle jejího vztahu k sobě samé, vztah k otci – duplikace matčina vztahu k muži, co když se ho matka třeba bojí? No tak holt dítě bude velmi těžko hledat a nebo třeba vůbec nikdy nenajde láskyplný vztah k otci.

Co asi postihne děti, jejichž matka si není jistá, jestli je vůbec chce? A co když je nechce? Takové děti mohou do konce života hledat své potvrzení jinde, a kdyby jen to. Co děti, kterých se vlastní matka bojí? Víme, že kde je strach, nemůže vzniknout Lásky. Co s tím? Vám se snad líbí svět bez lásky, svět založený na vydírání, hladu nejistotě a strachu? Když mluvím o lásce, nemyslím tím lásku opičí, láska, kterou mám na mysli, vzniká tam, kde je pravda. Kde je pravda, nemůže vzniknout strach, strach je nepřítomnost Lásky a Lásky = Pravda. Kolik je matek, které jsou samy k sobě pravdivé a láskyplné? Co od nich to dítě může přejmout?

Vidíme sami, že až tak jednoduché to také není. A co teprve, když připočteme fakt, že zdrcující většina matek chce mít děti, a vůbec neví proč, podřídí tomu život svůj i partnerův, aniž uváží, jaký svět nachystaly svým potomkům, které čeká za pár let kritický nedostatek kyslíku a volného místa na poničené Zemi..

Dětství

Na svět nás přivedly v 99 procentech bytosti, které slepě zduplikovaly své rodiče, to jest generaci, která svou zaslepeností, bezhlavostí a jinými pěknými vlastnostmi (jako je např. plánované přelidňování pod rouškou rodičovství) přivedla naši civilizaci na pokraj šílenství a zkázy. Mezi 99% počítám i ty, kteří se nechtěli chovat jako svoje rodiče,

a když to pak přišlo, nemohli si pomoci.

Spousta z vás mi bude tvrdit, že měli krásné dětství. Tvrd'te. Až se dostanete do regrese, nebudete chápat. Já ovšem vím, že rodiče pro nás dělají to nejlepší, co umí, dávají nám to nejlepší, čeho jsou schopni atd. Já je také neodsuzuji. Ale mám potřebu to popsat tak pravdivě, jak zatím umím. Protože s tím se pak dá pracovat.

V dětství naprostá většina z nás zkopírovala neúctu k Zemi, k životu, k ostatním. Naučili jsme se žít podle toho, co řeknou ostatní, hlavně rodiče, protože jelikož oni si nás udělali, tak jsme tu přece pro ně, naučili jsme se být totálně závislí na okolí, protože nás nikdo nenaučil základní pravdu, a to tu, že každý člověk má svůj svět, ten je výsledkem jeho myšlení, a jako takový ho každý z nás může měnit dle libosti.

Proč nás to nenaučili? No protože bychom byli neovladatelní, nikdo by s námi nemohl manipulovat. Veškeré společnosti by se okamžitě rozpadly – no který svobodně uvažující člověk potřebuje ke svému životu nějaký stát? Takže rodiče nás mají za úkol vychovat (= zlomit, nebo aspoň ohnout), zneužít naší důvěry a připravit nás o svobodu, abychom dobrovolně podporovali společnost, a to vše za pár peněz a nějakou tu úlevu. Na tohle mají rodiče čas celé naše dětství. Pak nastoupí školní povinnost = povinné vymývání všeho lidského, co v nás ještě zbylo.

Proč si pořizujeme děti?

Totíž, běžní rodiče neřeknou „Přivedli jsme na svět nového Člověka, umožnili jsme další části nás samotných přijít a poznat tento svět a získat tu zkušenosti, které potřebuje“. Většinou slyšíte něco jako „Pořídili jsme si děťátko“. Co vám to říká? V tom okamžiku jste se dozvěděli, že sousedi si pořídili novou „Hračku pro celou rodinu“, vás zajímá, kde na to jako vezmou peníze, když ještě nedostavěli barák, a teprve po čase se náhodně dozvíte, že „když ona babička z matčiny strany tak chtěla mít vnoučátka..“! Je to tak, lidé „si“ pořizují dítě většinou proto, že si neumí jinak naplnit život, a tedy nároky, které by měli mít na sebe, kladou na děti. Zapomínají, že děti jejich nároky plnit nemohou, a to hned ze dvou důvodů:

1. Nemají od koho zduplikovat, jak na to, protože takoví rodiče jim příklad prostě nedají, a
2. povýšenost – maminky a vůbec všechny ženy v rodině trvají na tom, aby dítě zůstalo co nejdéle malé a bezmocné, protože když ono je tak sladké, svazují ho opičí láskou a nutí ho ji opětovat, aby až nakonec vyroste a nebude tak sladké, aby jim zajistilo oporu a vytvořilo novou hračku – další dítě.

Ženy vůbec po narození dítěte mají tendence rozmazlovat dítě a vychovávat manžela, tedy konat věci právě naopak. Co to dělá s dítětem, to je asi jasné, co se děje s mužem si povíme jinde. Tady už jen poznamenám, že mnoho z nás je tu jen proto, že něčí matka si tolik přála „mít“ vnoučátko. Žena zavřená doma s dětmi je jedním z největších zločinů patriarchátu. Uvědomte si, že nás všechny po staletí vychovávaly ženy, ženy, které se většinou nedostaly dál než do nejbližšího městečka.

Škola a práce

Školní povinnost = povinné vymývání všeho lidského, co v nás ještě zbylo. Já nevím. Možná je to přehnané, na druhou stranu, dívaje se do života, kolik vynikajících odborníků běhá po světě a nemůže sehnat práci, protože jim chybí papír – tedy jim ne, ale jejich možným nadřízeným. Proč by tedy mělo být nutné, aby člověk podstupoval deset let trvající utrpení v ústavech, ve kterých postupují jen ti, kdo se podřídí a naučí se přijímat autority. Proč jsou ve školách ceněni víc ti, kdo se podřídí než ti, kdo umí? Podle mě je to čistě proto, aby se lidé nedostali do praktického života dříve, než je systém bezpečně odnaučí myslet samostatně a svobodně. Až lidé přijmou intence, ve kterých je jim se pohybovat, pak jsou teprve vedeni myslet samostatně, pod dozorem, a v rozmezí oněch intencí. Totíž lidé. Pokud rodičovská a školní výchova splní svůj účel, absolvent je způsobilý zapadnout mezi ostatní, kteří pracují na systém, a to je neaktivní, poslušný a produktivní lidský dobytek, neschopný vést život nezávislý na společnosti, která jej koupila.

Nástup do práce a následné dožití v koloběhu práce, televize, postel, to je zdroj příjmů společnosti, je to ten důvod, proč společnost investovala to nejnnutnější do naší adaptace, výsledkem je člověk-stroj odevzdaně dělající, co mu kdo řekne, dokud neumře. Chyťte vymyšlené, zvedá se mi žaludek při pomýšlení, že tohle možná vymysleli lidé..

Stát

Stát bychom definovali jako druh podniku. Pomineme to, že stát jsou lidé, pomineme teď to, že si kdokoliv dovolí říct o sebemenším kousku Země „to je moje“, že dokáže hájit své tvrzení tím, že pošle lidské bytosti zabíjet jiné bytosti jen proto, že dělají to samé jako on a říkají „to je moje“, že v zájmu čehokoliv, čemu zrovna holduje, dokáže zotročit jiné bytosti. Nemám nejmenší omluvu pro tyto věci, stejně jako nemám omluvu pro to, že je někdo schopen někoho takového poslouchat.

Stát jako takový má smysl a účel – má zajistit rovné podmínky a stejnou příležitost pro všechny. Všichni víme, že to jsou přesně věci, které stát nedělá. Naopak. Zdá se, že čím lepší podmínky pro pár jedinců, tím lépe to funguje. Proč?

Stát jsou lidé. Lidé mají strach. Celé dětství a dospívání má nad námi někdo vrch, pořád je někde někdo, koho musíme poslouchat, to není příjemné, a lidé se to všeobecně snaží vyřešit tím, že se propracují na pozici, kde oni jsou

těmi, kdo ovládá ostatní. Ostatní jsou zdroj jejich jistoty – když udeří blesk, má se kam svést. Pozor! Je to léčka! Takto se chovají lidé chycení do pastí, zpracovaní, ovládnutí, zlomení systémem výchovy. Nedělají nic jiného, než že zase podporují systém ovládání a manipulace, systém založený na strachu. Proto to tak funguje lépe. V tomto systému není místo pro Lásku, Soucítění, pro Radost a Pravdu. Pro ŽIVOT! Proč?

A teď: *Co když existují bytosti, které nemají nutné fyzické tělo a citění, zato mají rozsáhlé vědění, jejichž potravou je Strach? A umíme si představit, že nám jistým druhem dezinformací někdo zablokoval 95% schopností mozku? Že tu žijeme ve strachu jen proto, aby někdo měl co do „úst“?*

Matriarchát

Matriarchát a patriarchát jsou systémy, z nichž první téměř nepřežil a druhý se hroutí. Oboje máme v genech, po tisíciletí duplikované, a je dobré o tom něco vědět.

Matriarchát je systém organizace společnosti, kdy řízení je pevně v rukou žen. Má to své výhody. Ctí se krev. Ctí se intuice, empatie a všechny složky nevědomí, spojení se Zemí, a mateřství, schopnost vytvořit nový život, je stavěno nade vše. Ctí se Bohyně, tedy Duše, která obsahuje vše a všemu dává život. Tady je jasné všechno, proč ale krev? Krev obecně je nositelkou života a životodárné energie. Menstruační krev je ještě daleko mocnější a posvátnější záležitost. Menstruační krev život nejen nosí, ale tvoří. Menstruační krvácení je akt spojující ženu těsně s Bohyní. A každá žena to na určitém místě své bytosti cítí dodneška. Jako největší zážitek pro ženu se popisuje akt krvácení do Země. Rosty se dají pro rychlejší růst zalévat menstruační krví. Atd. Toto zůstává výsostnou možností žen, ovšem protože jsme z Bohyně všichni, a i muži mají krev, existuje způsob, jak tento zážitek může žena s mužem sdílet.

Byl-li to tak mocný a dobrý systém, proč nepřežil? Ženy v pozdějším stadiu matriarchátu zpychly nad vlastními možnostmi, silou, mocí atd. Začaly znevažovat muže, které postupně degradovaly na úroveň chovných plemenných zvířat. Oplodnění se stalo rituálem, muž, kterého si žena k oplodnění vybrala, byl po koitu, nezřídka ještě v ženě rituálně obětován, nebo neméně rituálně kastrován. Toto si pamatují (v genech) všechny bytosti na této planetě, vidím tu souvislost mezi výskytem samostatných žen a častými problémy s erekcí – co takové ženy mužům asi připomínají?

Ženy si přestaly vážit života, a spojení s Bohyní ztratily, v souladu se zákonem akce a reakce, a matriarchát byl nahrazen zřízením, které jej, jak víme dnes, v zruďnosti dalece předčilo. Dnes ženy obecně provozují systém „nepodřídit se za žádnou cenu“, získávají větší a větší práva, tak snad nebude trvat dlouho, kdy nastolíme rovnoprávnost.

Patriarchát

Patriarchát je vynález, trvající jakýmsi způsobem dodnes, který logicky následoval po rozpadu matriarchátu – jako by muži přišli za ženami a řekli: „dejte nám příležitost řídit svět rozumem, logikou, bez emocí a tak dále“, a ženy jakoby se opravdu stáhly se svou moudrostí a silou, aby muži dostali svou příležitost. Je možné, že to opravdu nějakou dobu fungovalo, dnes víme, že logika nadřazená emocím nefunguje, tedy určitě ne nadlouho.

Muži se prožitá příkoří ještě doteď snaží ženám oplácet a držet je pod kontrolou. Nepředstavitelné utrpení kastrací při vědomí, stejně jako rituální vraždění měli muži spojeno s Bohyní. Bohyně byla proto nahrazena Bohem, a její uctívání bylo vymýceno. Tak byl mužský princip nadřazen oficiálněji a muži se necítili tak bezmocně. Žena byla postupně označena za dílo ďábla. Ženský prvek byl vynechán dokonce i ze Svaté trojice – Otec udělal svého Syna Duchovi Svatému..

Zásadní problém měli muži s menstruační krví. Báli se jí. Menstruační krev byla proto prohlášena za nečistou, pocházející od zlých sil, menstruace samotná za akt spojení s ďáblem a styk s menstruuující ženou nejen za znečištění muže, ale za smrtelný hřích, srovnatelný s věčným prokletím.

Tento verdikt zazněl na Cařihradském koncilu 300 let po Kristu, kde kněží, většinou homosexuálové, ustanovovali, jaké učení do Bible patřit bude a jaké ne. Tito pánové odsoudili ženy k téměř dvoutisícileté porobě, a pomocí symboliky hříchu a systému kázání-zpovědi kontrolovali její dodržování u veškeré populace. Byli tak důkladní, že ještě dnes se mnoho žen své krve štítí nebo bojí, menstruaci dostávají zároveň s křečemi, bolestmi a nechutenstvím.

Poslušnost

V patriarchátu se ctí zlý, mstivý a nepředstavitelně krutý Bůh, jehož může uspokojit pouze poslušnost, slepá a bez výhrad. Lidé nakonec rezignovali i na to, že se tomu všemu říká Boží Láska a Milosrdenství.

Jestliže v křesťanských zemích k prosazení poslušnosti „stačilo“ několik set tisíc umučených a popravených lidí, v islámských zemích sáhli po tvrdších opatřeních. Využili toho, že žena už byla obecně považována za nečistou a vyhlásili, že nečisté ženy se nesmí žádný muž dotknout, protože by se propadl do pekla. Ženu, aby se mohla vdát a mít děti je nutné „očistit“, a to uříznutím pohlaví, nebo aspoň jeho části. Vdávky a rození dětí je jinak jediným důvodem, proč tu ženy jsou, a proto budou automaticky obřezávány všechny. Tím ovšem nezískají jakákoliv práva.

Zavedením ženské obřízky byla poslušnost zajištěna na téměř patnáct set let. Poslušnost v patriarchátu funguje

jednosměrně: Bůh > nejvyšší kněz > nižší kněží > muži > děti a ženy. V křesťanských zemích si ženy postupně vydobýly o něco lepší postavení, a i světská moc odsunula církev hodně do pozadí, nicméně princip ovládání zůstává stejný.

V islámských zemích jde tento princip stále až nadoraz. Jakákoli neposlušnost je velmi tvrdě trestána – a obzvlášť ta, které se dopustí žena vůči muži. Ještě dnes v některých zemích může muž ženu beztrestně zabít jen proto, že chce, někde je k tomu potřeba důvod, aspoň pomluva. Pak soudce, pokud se soud vůbec koná, přimhouří oko, a nechá vraha jít. O bití nemá cenu se zmiňovat, pokud se pán rozhodne, nic mu v tom nebrání.

Patriarchát se dnes postupně hroutí, znevažování života však nepřestává. Zločiny proti lidskosti jsou nadále na denním pořádku, absurdní zákony dovolují jednostranné zneužívání celé populace, kterou lze za tímto účelem beztrestně zmanipulovat, jak nám dnes a denně dokazuje každá minuta jakéhokoliv vysílání, stejně jako každé písmeno novin..

Co vy? Chcete v tom ještě pokračovat?

Syntéza

Matriarchát špatně, patriarchát špatně, co tedy? Zdá se, že klíč je v jednotě. Ta jako náš původ je totiž bezproblémová.

Jednota předpokládá jednotnou, tedy rovnocennou účast všech složek. Jednota, bráno podle významu toho slova, nezná nadřazenost. Vzniká otázka – potřebujeme skutečně nějakou nadvládu? Protože kdybychom se bez ní dokázali obejít..

Syntéza znamená, že ženy integrují mužský princip, mužskou stránku osobnosti jako svou platnou součást, muži integrují ženskou stránku osobnosti jako svou součást, a na základě porozumění sobě mohou lidé poprvé v historii rozumět i komukoliv jinému bez ohledu na pohlaví dotyčného. Nepsal bych to, kdyby tento proces už nezačal, a nebyly k dispozici první výsledky – první vztahy bez války mezi pohlavími.

Komunismus – kousek historie, který ledacos dokreslí

V.I.Lenin, když se po VŘSR dostal k moci, provedl experiment. Vybral několik vesniček u Leningradského jezera, a dal místním možnost žít podle pravidel Marxe a Engelse. Lidi dostali svobodu. Okamžitě se rozpadly rodiny, lidi žili v komunitě, svobodně a spokojeně. Přestali být ovladatelní. Všichni dělali všechno, co bylo potřeba, aby byli všichni spokojení. Svobodný člověk evidentně žádnou vládu nepotřebuje.

Lenin tehdy zjistil, že se mu v případě takových lidí rozpadá vláda pod rukama, a že pokud se to rozšíří, rozpadne se mu stát. Všechny zúčastněné vesnice nechal srovnat se zemí, všechny lidi vyvraždit. Následně vyhlásil, že na komunismus lidé ještě nejsou zralí, vymyslel diktaturu proletariátu, nazval ji socialismem, použil veškerou dostupnou propagandu a nasliboval lidem, že socialismus je ke kýženému dostatku – komunismu doveđe.

Na základě tohoto utajovaného experimentu vznikla poučka, která definuje rodinu jako základ státu – to jest jako nejmenší ovladatelnou lidskou jednotku. Jednotlivci, obzvlášť ti, co umí samostatně myslet, totiž ovladatelní nejsou..

OSOBNÍ ROZVOJ

Osobním rozvojem myslím systematické rozvíjení duchovních aspektů naší existence, dokud se nedostaneme na úroveň rozvoje materiálního, kde jsme dost napřed. To že jsme napřed se projevuje hlavně tím, že všechny doposud objevené technologie jsou zneužívány. Pak následuje objevení závislosti materiálu na duchovnu, ovšem tentokrát z vlastní zkušenosti.

Tři otázky nám pomohly stanovit, kdo jsme, kde se nalézáme a kam jdeme. Ono tedy je možné vyvíjet se jen tak, bezcílně, náhodně – nevědomě, mluví však proti tomu kritický nedostatek času. Porozumění principu duplikace nám pomohlo orientovat se v původnosti našeho chování, pochopení zákona příčiny a následku nám dalo jistotu, že si můžeme řídit svůj život do nejmenších detailů – ovšemže na vlastní riziko :-). Jsme si sobě zkrátka vším, čím potřebujeme – vedoucím, řidičem i odpovědnou osobou.

Na základě, který jsme tímto získali se v této kapitole zabývám tím, jak se dostat z karmické závislosti, to jest vybruslit z kolotoče příčin a následků. O člověku je na mnoha místech psáno, že nemá hranice, které sám neuzná a že je tedy možnostmi roven bohům. No proč to nezkusit? Osobní rozvoj tady chápou jako rozpoznávání a rozpouštění bloků, redefinování filtrů našeho vědomí (posouvání našich hranic a rušení omezení, které jsme si určili, nebo které jsme přijali jako dané). Uvádím tu informace, které vám mohou pomoci vytvořit první výsledky. K výsledkům výraznějším a trvalejším se dá dostat ovšem jen s využitím znalostí a principů obsažených v kapitolách dalších.

Podíváme se tu blíže na to, jak extrahovat příčiny našeho chování z podvědomí, proč to vůbec dělat, a jak šetřit čas pečlivým vybíráním účinných technik z vývojových rituálů.

Energie

První věcí, kterou je třeba pochopit, je energie. Není dobrá, ani špatná. Energie prostě je. Existuje. Naše existence je podmíněna existencí energie. Zasvěcenci tvrdí, že celý vesmír by se okamžitě zhroutil, kdyby Bůh ztratil odvahu. Nebo Bohyně? Zkuste si představit, že by najednou zmizela úplně všechna energie. Víme, že je to naše platforma, duše, která v sobě nese vše, nejen to, co momentálně dokážeme vnímat jako existenci.

Člověk se narodí, a už má energii. Dýchá celým tělem, umí se nadechnout až z paty, a ve své nevinnosti (nezablokovanosti) nepotřebuje jiný zdroj energie než ten, co má tak přirozeně a potravu, která mu umožní růst. Tohle trvá, dokud jej zaprodanci společnosti, kteří jsou shodou okolností jeho rodiči, nepřinutí vzdát se části sebe sama a zapomenout na svou původní celistvost a jedinnost. Že o takovém aktu nic nevíte? Je to o tom, udělat z člověka chlapečka nebo holčičku. Každý člověk v sobě má přirozeně zastoupení Boha a Bohyně. A slepci zvaní rodiče nás jednoho každého donutí jeden z těchto principů v sobě zablokovat, a učinit se tak závislými na někom, kdo nám tu energii jakoby dodá. Co jsme ostatně od rodičů zduplikovali jako model vztahu? Vidíme dvě fyzická těla, ale jen jednu energii (dvě srostlé půlky člověka), jak se o tu jednu energii neustále přetahují a přou. A my jsme uvěřili, že je to tak správně. Tohle vám může pomoci porozumět a rozřešit vaše vztahy. *Rozpomeňte se, jak jste Byli, Cítili, Dýchali ještě jako Lidské Bytosti.*

Chápete, jak málo stačí, aby byl člověk bez energie, ovladatelný a závislý? Pár bloků z výchovy. Teď si představte, čemu všemu jsme takhle uvěřili. Co všechno o sobě vlastně nevíme?

Bloky v člověku

Blokem rozumíme ucpání meridiánu, přeneseně pak akci, která k tomu vedla.

Meridiány jsou energetické dráhy v těle, jejich zakončení jsou známy jako akupunkturní body. Jakékoliv nedorozumění, nepochopení čehokoliv v našem životě vede ke vzniku jakéhosi „koku“ na určitém místě určitého meridiánu, kde omezí proudění energie, která si pak hledá jinou cestu.

Časté opakování např. neporozumění ve vztahu může mít katastrofální následky. Meridián se může ucpat úplně, energie hromadí se v jednom místě se dříve nebo později někam vrtne, člověk vybuchne (nebo zkolabuje), v jeho chování se objeví zkrat. Každý zkrat, ale nejen zkrat, signalizuje výskyt nějakého bloku v podvědomí. Všimněte si na sobě všeho zvláštního. Když vás někdo upozorní, že se chováte divně, nehádejte se s ním, ale zjistěte napřed, co je na tom pravdy. Je to strašně důležité.

To však není všechno. Každíčký kousíček kteréhokoli meridiánu má svou přesnou spojitost s určitým orgánem fyzického těla. Co se asi stane, když budeme dlouhodobě přetěžovat nějaký orgán? Asi nebude rád, a pravděpodobně nám dá vědět..

To znamená, že absolutně všechny nemoci jsou psychického původu. Bez jakékoli výjimky! Nalezení příčiny vede k pochopení. A je to pochopení toho, co se stalo, co dokáže rozpustit jakýkoli blok, a je to tvůrčí postup odstraňování bloků v myšlenkách, slovech a činech, kterým můžeme odstranit příčinu naší nemoci na třech úrovních tvoření, to jest provést uzdravení v mentální, slovní i fyzické rovině. Ve fyzické rovině se může objevit zádrhel u lidí, kteří natolik uvěřili ve svou nemoc, že si ji udržují i po odstranění bloku myšlenkovým návykem.

Čistá minulost

Čistá minulost – náš první větší cíl, znamená mít čisté podvědomí, tedy rozpustit bloky, což samo o sobě předpokládá pochopení spousty principů a vesmírných zákonů, jednání na základě toho, co už víme, a přístup k životu s čistou myslí, stejně nevinnou, jako je mysl dítěte. Takhle to vypadá, že je těch podmínek příliš mnoho, není to tak, většina toho se děje samočinně na základě poctivého a upřímného sebezkoumání. Nezůstanete ani bez motivace, protože už po rozpuštění prvního bloku zažijete jednotu, návrat domů. Budete vědět, že jste doma, a budete vědět i to, že jednou tam zůstanete.

Poctivým a upřímným sebezkoumáním myslím to, že budete sledovat svůj život, a budete donekonečna vznášet otázku „Proč?“ na všechno, co vám není jasné. Jedná se úplně především o kompenzaci těch otázek, které nám rodiče neuměli nebo nechtěli vysvětlit v době, kdy jsme se ptali, a těch otázek, na které jsme dostali ironickou nebo sarkastickou odpověď. Tyto odpovědi mají společnou jednu věc: v člověku se neotevře průchod (pochopení), a nejen že otázka zůstává, ale přidávají se k ní další – „Co ten rodič tím vlastně myslel, a proč se tomu všichni smějí?“ – tedy vznikne blok.

Pro sebedotazování platí pravidla komunikace, tady jen podotknu, že vše, co potřebujete vědět, máte v sobě, a jediné co potřebujete je přijmout toto tvrzení jako fakt. *Vím vše, co potřebuji.* Úleva? Bude jich víc!

Představte si tu lehkost bytí, které není zatížené minulostí..

Reiki

Všeobecně práce s vesmírnou energií. Vesmírnou proto, že tato energie je všeobsažná, celistvá, rozpouští energetické bloky a účelům reiki tedy poslouží nepoměrně lépe, než osobní energie kohokoliv z nás. Účelem reiki je harmonizace jak celého aurického pole, tak jednotlivých čaker, nebo orgánů.

Jak funguje reiki? Dalo by se říct, že se člověk předně vůbec zpřístupní myšlence, že přes něj bude protékat vesmírná energie. Další akcí už je samotný průtok. Člověk se soustředí na představu, že do něj temenem vstupuje proud energie, který se v určitém místě mezi čtvrtou a pátou čakrou rozděluje, proudí rukama a vystupuje dlaněmi ven. Dlaně intuitivně přikládáme na čakry, které spolu nekomunikují, držíme tak dlouho, dokud neucítíme, že energie čakrami volně protéká. Reiki na dálku probíhá tak, že dáme ruce dlaněmi k sobě, mezi nimi si představíme cílový objekt, no a spustíme :-)

Reiki používáme jako geniální prostředek rychlé úlevy v případech, kdy je člověku tak zle, že není schopen na sobě pracovat, a pak jako podpůrný proces pro řadu dalších metod obnovy člověka, jako podpůrný prostředek pro růst rostlin, energizaci a harmonizaci vody atd.

Reiki neodstraňuje příčinu problému, ale pouze zmírňuje následky. Proto všechny zmínky o léčení nebo dokonce uzdravování za použití reiki jsou bláboly, a v těch horších případech špatný marketing. Hraní si na léčitele vás v takovém případě může přivést až do sekty typu „Klub Reikařů“..

Kineziologie

Jeden z oficiálních způsobů získávání informací z podvědomí. Oficiální tady znamená dokumentovatelný poznáním, ke kterému už se dopracovala oficiální věda, což s sebou pochopitelně nese řadu úplně zbytečných úkonů, na druhou stranu díky těmto zbytečným úkonům může kineziologii dělat téměř kdokoli. Mezi zbytečné úkony v kineziologii řadím otrocké zjišťování odpovědi typu ano-ne na otázky, kdy vznikl problém. Je to trochu jako práce s kyvadélkem, s tím, že místo kyvadélka se domluvíme s člověkem, že při odpovědi Ano je ruka zatáta, při Ne je volná. Jestli ano, nebo ne zjišťujeme tím, že do ruky šťouchneme. Spolehlivé, avšak zbytečné pro všechny, kdo mají trochu citu a umí pozorovat.

Na kineziologii je zásadní záležitostí tzv. Frontálně-Okcipitální držení – jedna dlaň na hlavu na čelo, druhá naproti. Tohle držení donutí obě hemisféry spolupracovat, a první, co začnou dělat, je vydávat všechno, co jim v té spolupráci překáží, to jest vaše bloky. Pokud se při F-O držení soustředíte na problém a začnete mluvit, dozvíte se o něm úplně všechno. Mluvit začnete, ať vás napadá cokoli. Všechno je potřeba říct, protože všechna slova, která při tomto držení půjdou ven, jsou něco jako zátky v lahvi s džinem, kdy láhev je váš meridián a džin energie, která nemůže proudit tudy, kudy by normálně proudila. V momentě, kdy vyletí poslední špunt, džin je venku, a proudící energie vám postupně přerovná (přehodnotí) teď už bývalý problém. Z vaší hlavy se ozve cvaknutí, a ústa vyloudí „Ahaááá“ :-). Dokud se tohle nestane, nedošlo vám, v čem problém spočíval. Může se ale stát, že vám to dojde třeba po týdnu, bloky se většinou prolínají, a může chvíli trvat, než si celé to „nové“ pojetí „sedne“.

Kineziologické sezení vám výrazně podpoří spolužití Bachovy květinové terapie, Reiki, a akupresurního propojování meridiánů. Na poslední jmenované existují cvičení, která bohužel nemám.

Regrese

Regrese je návrat zpět. Opět používáme pro vytahování podvědomých příčin našich problémů na světlo vědomí. Rozeznáváme regresi hypnotickou a vědomou. Když uslyšíte někde o hypnóze, utíkejte, jak umíte nejrychleji, vědomou však nelze než doporučit. Hypnotická regrese má obrovskou nevýhodu, a to je to, že stačí jakákoliv boční myšlenka nebo třeba aby oblíbená regresátorova kočička převrhla mističku, a vy máte další blok, a ne zrovna malý. V hypnóze je člověk extrémně vnímavý a zranitelný.

Ve vědomé regresi se všechno odehrává při vašem vědomí, jde o sledování filmu, o vymyšlení pravdivých příběhů, které vám pomohou zorientovat se v dnešním problému. Pro tzv. autoregresi platí úplně stejná pravidla. Upozorňuji, že není třeba vracet se do minulých životů, všechno, co potřebujete vědět, se již projevilo ve vašem dětství. Jinak regrese určitě ano! Asi takhle:

U regresi používáme F-O držení, protože dává nejrychlejší výsledky. F-O se dá dělat fyzicky, a nebo potom, až víte, o co jde, totiž jak se na člověka soustředit, stačí mentálně. Oba způsoby F-O výrazně podpoří reiki, a to nejen přísunem energie, ale hlavně vám dodají neosobní přístup. Přístup pozorovatele je tady jaksi ze všeho nejdůležitější. V momentě, kdy se místo sledování filmu o své minulosti ponoříte do děje, můžete to zabalit, protože v ten moment opakuje to, co vedlo ke vzniku vašeho bloku. Pokud tímhle způsobem někomu pomáháte, sledujte jeho příběh, a ptejte se ho na všechno, co nezapadá. Ten dotýčný musí ze sebe dostat všechno, a všechno musí dávat smysl.

Kineziologie i regrese nejsou o tom, že si na něco vzpomenete. Vždycky si vzpomenete na to, co potřebujete. Účinky obou metod začínají ve chvíli, kdy slyšíte, co jste si vzpomněli.

Vědomí

Vědomí se otvírá úměrně tomu, jak volně dokáže energie proudit. Energie je nositelkou informací. Když energie kvůli bloku nemůže proudit tudy, kudy má, hledá si jinou cestu. Kdo hledá, najde. Pokud si energie najde jinou cestu, než má mít, informace, které se nám dostávají nabírají zkreslení a odchylují se pravdě. A protože žijeme to, co myslíme, platí to, že většina z nás žije to, co není.

Proto lze doporučit každému, aby se rozhodl pro pravdu jako cíl. Toto rozhodnutí vás povede, začnete vytvářet situace-příležitosti, kde se ukáže, že pravda je někde jinde, a ukáže se také kudy jít jinudy. Nezapomeňte, že každý máme nějakou karmu, a ne všechny cesty povedou nutně hned k pravdě. Některé holt povedou ke karmickým zážitkům, ze kterých ale se můžete dostat výlučně objevením a uznáním své pravdy.

Pokud byste rádi prošli tímto obdobím co nejrychleji, což mohu jenom doporučit, rozhodněte se urychlit svůj vývoj, a buďte připraveni. Začnou se dít věci. Připravte se, že se budou objevovat staré výzvy, staré problémy, náročné situace jedna za druhou, budou se hlásit bloky, bolavá místa, v podstatě všechno, co nezapadá do vašeho nového programu, Pravdy. Rozhodnutí definitivně poznat pravdu vás provede vašim vývojem bez zbytečných zacházek a trápení. To, co by trvalo deset životů, může trvat měsíc. Takže kdo dává přednost krátké silnější bolesti před dlouhodobým trápením, udělejte to. Vyplatí se to.

Vědomí je něco, čemu se prostě otevřete. Vědomí je. Existuje. Vy jste také vědomí. Jste. Existujete. Tím že se otevřete vědomí, otevřete sebe sobě. Jste tím, čemu jste se otevřeli. To, čemu se otevřete, je nutné si představit. Buďte velkorysí při vytváření své představy. Stanete se jí.

KOMUNIKACE

Komunikace je suverénně největší problém dneška. Nejenže komunikovat vesměs neumíme, my ani nevíme, že to neumíme. A jelikož nevíme, že neumíme, nic s tím neděláme... Tak ale už!!! :-)))

Problémů je tu hned několik. Tak třeba je dobré vědět, že člověk komunikuje celým tělem. Existují příručky zabývající se tímto fenoménem nazvaným Řeč těla. Kdo umí číst řeč těla, pozná už dávno předtím, než druhý vůbec promluví povahu, typ osobnosti a náladu mluvčího jen z postoje, gest, mimiky atd. Kdo si bude chtít opravdu vybrousit svou komunikaci, neměl by toto opomenout.

Potkáváme každý den množství lidí, každý z nich má něco, co pro nás může být užitečné. Není ovšem možné a ani nutné poklábat se všemi, abychom se k tomu důležitému dostali. Existuje fenomén zvaný synchronicita. Jeden její projev je spontánní oční kontakt. Jak poznáte, že jste narazili na člověka, který má pro vás něco opravdu důležitého?

Třetí zásadní věc se týká toku energie při komunikaci. Někomu se líbí být středem pozornosti a mluví, i když už nemá proč. Někomu se to nelíbí a nemluví, ani když má. Obojí je k ničemu. Když debatuje více lidí, k řečníkovi proudí hodně energie. Může se stát, že ji někdo strhne na sebe a nenechá mluvit ostatní. V takovém případě hrozí, že svou pozornost investujeme zbytečně – nedozvíme se to, co potřebujeme. Toky energie se dají sledovat a řídit, pozornost lze brát jako investici vyváženou získáním informací.

Kritickou záležitostí je pak rozdíl mezi tím, co lidé myslí, říkají a dělají. Naše mluva je zavádějící. Jsme vychovaní nemluvit to, co si myslíme, protože je to neslušné atd. Výsledkem je rozbitý, rozplizlý život.

Výše zmíněné neřesti, které máme hluboko zakořeněné, vytváří komunikační bariéry. Proto se většina lidí uchýlila ke komunikačním zvykům, např. opakovat několik nic neříkajících vět stále dokola.

Synchronicita

Začneme tím, že vyloučíme náhodu. Jsme tu v příčinném světě a náhoda neexistuje. Nejsme hříčkou osudu nebo kohokoliv jiného, pohybujeme se životem působením zákona příčiny a následku. Každou myšlenkou, slovem a činem vytváříme sebe znovu a znovu v jediném okamžiku přítomnosti, nebo, chcete-li, vytváříme svou vlastní (pomyslnou) budoucnost. Jediný okamžik přítomnosti je ovšem termín daleko lepší, božstější, umíte si představit, že každý z nás může být v tomto okamžiku někým, a v příští sekundě někým úplně jiným, s jakoukoliv „minulostí“ i „budoucností“? Umíte? Možná to bude potřeba.

Každý z nás se pohybuje po vlastní příčinné ose. Pohyb je daný zájmem, který, jak víme, k nám přitahuje lidi se stejným zájmem, knihy, filmy, informace tohoto zájmu se týkající. Taková setkání nazýváme koincidence. Když si uvědomíme, že vlastně žádné setkání není náhodné, jak poznat, které je pro nás to důležité? Přeci jen lidí potkáváme dost a dost. Poznáme to podle toho, že s někým se na sebe spontánně podíváme.

Tomuto jevu se říká Spontánní oční kontakt, a vyplatí se dát řeč s člověkem, se kterým takový kontakt vznikne. Máte nejméně jeden shodný zájem a informace, které vás vzájemně obohatí. Vždycky se vyplatí mluvit o tom co nás zajímá s lidmi, kteří mají stejný či podobný zájem. Aurická pole účastníků se prolnou – vzniklé spojení produkuje obrovský potenciál myšlenek, nápadů a souvislostí.

Když se podíváte na své rodiče jako na lidi, kteří měli své touhy a své cíle, objevíte dva světy, které důvěrně znáte, protože to jste i vy. Když obětujete pár minut svého času a poskládáte si svůj příběh od narození až doteď, objevíte události a pocity coby milníky „náhodně“ přicházející v pravý čas, které formovaly váš život. To je synchronicita. Všimněte si takových událostí i v „budoucnou“, berte je jako znamení, že Jste v pravý čas na pravém místě. Toto užívejte jako afirmaci, a budete žít vědomě.

Toky energie

Tady budeme muset napřed připustit, že nějaká energie vůbec je, ne tak ještě že se pohybuje a že do pohybu ji uvádí vědomí. To si eventuelně dokažte cvičeními z knížky Celestinské proroctví (v dílu zvaném Praktika) – nic jednoduššího neznám. Tak se zároveň dozvíte, že se energie dají sledovat, a jak je to jednoduché.

Při komunikaci nám jde o získání informace. Získání informace výrazně napomůžeme, když řečníkovi věnujeme pozornost. Kam zaměříme pozornost, tam proudí energie, takže když řečníkovi věnujeme pozornost, energizujeme jej, a zvyšujeme šanci, že se dozvíme to, co potřebujeme. Směr hovoru lze řídit otázkami, u poučených řečníků to však nebude potřeba, zvláště u těch, kteří vědí, že je v přítomnosti těchto lidí napadají jiné myšlenky, než v přítomnosti jiných, a že tyto myšlenky je napadají v důsledku prolnutí aur – a je sice jedno, kdo je vysloví, ovšem pokud je nevysloví nikdo, jste tam zbytečně. Proto je dobré sledovat toky energií – každý z nás bezpečně pozná, když někoho něco napadne – a všemožně podpořit toho, kdo by měl mluvit, abychom se dozvěděli, co naše setkání vyprodukovalo.

Samozřejmě, lépe se pracuje s jedinci, kteří udržují v hlavě ticho a přichozí myšlenka je cítit daleko víc, a když není ve skupině člověk, kterému se líbí pozornost všech zúčastněných natolik, že ji na sebe neustále strhává, protože takový člověk bude pozorování energií rušit. Každý takový člověk si všimne, když ho zrovna neobdivujete a bude se snažit zatáhnout vás do energetického víru kolem sebe. Jelikož nejde dost dobře pozorovat a účastnit se zároveň, nechte se klidně zatáhnout, až budete mít informaci kompletní. Do té doby rozhovor prostě ved'te, tedy sledujte, kde je energie nové myšlenky a udílejte dotyčným slovo – prostě se ptejte, co že je to zrovna napadlo, a láskyplnou pozorností podporujte přeměnu myšlenky do slov. Budete bohatí..

Ideál

Ideální komunikace je ovšem telepatie. Dokud nevnímáme telepaticky, je ideálem komunikace následující postup: Lidé, kteří se sejdou, se napřed zbaví zátěže předchozích momentů. Jeden se zbavuje, ostatní naslouchají a tak dále. Jelikož si nikdo nevezme cizí minulost jako námět k hovoru, všichni se uklidní a ztiší. Takovým způsobem se skupina lidí sladí k sobě navzájem. Vzniklé ticho a klid se sluší prohloubit. Vhodným způsobem je meditace. Klidné, láskyplné uvědomování si a oceňování přítomnosti dalších bytostí a jejich fyzické krásy způsobí neuvěřitelný vzrůst energie jednotlivců a mnohonásobně zvýší energetický potenciál celé skupiny. Za pomoci základního cvičení (viz Praktika) se všichni zúčastnění propojí s vesmírnou a zemskou energií a celé sezení získá kosmický charakter.

Slova nadaná takovouto energií mají obrovskou moc. Vyplatí se slova vážit. Co řeknete, hned se začíná dít i normálně. Dodejte svým slovům více energie a dobře se držte. Umíte si představit, že když sto takových komunit zasedne v jeden čas s jedním záměrem, že dokážou třeba zabránit válce, léčit Planetu, zvrtnout kácení pralesů atd.?

Mimo komunity zásady zůstávají, uklidnit sebe, zvýšit potenciál své energie, zkvalitnit své vyzařování, a věnovat pozornost člověku, od kterého se chceme něco dozvědět. Kdyby vám to přišlo sobecké, zamyslete se nad tím, jaký užitek přinese lidstvu člověk, který neustále myslí na ostatní, a ač sami na své kvalitě nemohou pracovat (jsou tu přece pro ty ostatní) pracují na těch druhých. To je jeden z nejhorších momentů výchovy, takhle zařídili mocní naši neschopnost čemukoliv se postavit, protože je nad slunce jasnější, že takhle slepí vodí slepé. Koneckonců se podívejte, kam jsme došli, bude vám to úplně jasné. Myslete v první řadě na sebe, se sebou můžete pracovat a tím prospět všem. Tak!

Přímá mluva

Dá se říct, že úplně přímo neumí mluvit více než 99 procent lidí. Zbylé procento to sice možná umí, ale mimo domovské komunity to nemá jak používat. Představte si, jak by dopadlo, kdyby přišel někdo s přímou mluvou mezi normální lidi – to jest mluvil přesně to, co ho napadá. Vždyť ho zabijí! Přesto je nutné toto umět, zdá se, že není daleko doba, kdy to jinak nepůjde.

Velmi ohraný příklad naší až dosud běžné mluvy je otázka na partnera: „Není ti zima?“. A chápavý partner to okno zavře. Baví vás domýšlet si, co kdo čím chtěl říct?

A co když si něco domyslíte špatně? Opravdu chcete riskovat absolutně zbytečné hádky s vašimi milovanými? Nebo nemáte s kým mluvit otevřeně?

Lidé, kteří nemají kde mluvit to, co si opravdu myslí budou zákonitě nešťastní, protože, jak víme, naše slova jsou mocnou tvůrčí silou, a člověk, který mluví něco jiného, než myslí, vytváří ve svém životě rozpor. Myšlenky jsou také tvůrčí. Je jedno, jestli se za své myšlenky stydí, jestli se bojí, že přijde o místo, nebo prostě jen věří svým rodičům, že

takhle se nemluví, protože, co kdyby to někdo slyšel?

Sežente si aspoň jednoho člověka, scházejte se za účelem praktikování přímé mluvy. Dejte si vzájemně příležitost objevit, co všechno v sobě máte – jiný způsob není. Přiznávejte se vzájemně ke všemu, co cítíte a co jste kdy cítili, otevírejte se jeden druhému, sdělujte, co vás zrovna tlačí. Nikomu neradíte, co má s čím dělat, trénujte klidné tiché láskyplné naslouchání, budete jej potřebovat ve všech svých vztazích. Ptejte se na vše, co vám v příběhu druhého není jasné. Když člověk ze sebe dostane všechno k danému tématu, dostane se k pochopení příčiny, a všichni, mluvící i naslouchající budou obohaceni o porozumění dalšímu a dalšímu jevu, což je jeden ze způsobů otevírání vědomí až k Božství.

Záměry

Prohlášení záměru je poměrně zajímavou formou komunikace. Je to náš nástroj na řízení života. Prohlášením záměru oznamujete vesmíru, co pro vás má udělat. V knize Hovory s Bohem nás Bůh upozorňuje, že všechno, co řekneme za slovy: „Já jsem ...“ je to, na co okamžitě reaguje vesmír jako na to, co jsme si vybrali jako svou nejbližší budoucnost.

Srovnáme-li to s Ježíšovým „Já jsem Cesta, Pravda i Život“, zdá se, že máme nejmocnější afirmaci pod Sluncem. I Ježíšova slova byla použita proti nám – bylo nám řečeno, že On je cesta, pravda i život. Tím se stala tato slova jednou z největších překážek rozvoje 99 procent všech křesťanů na celé Zemi.

Vaše slova vám moc buď dodávají, nebo vás jí zbavují. Mluvte obezřetně. Řeknete-li o někom, že je blázen, můžete si přivodit duševní problémy, stejně jako když prohlásíte „Já jsem vůl“. Na určité úrovni jsme všichni jednou jedinou bytostí, srážení jedné části této bytosti nás může odpojit od božské jednoty.

Slovy chystám se se odsoudíte k věčnému chystání, výrazem chci dosáhnete jen většího chtění, nehledě na to, co asi říká řídící myšlenka, na základě které něco chcete. Většinou, když něco chcete, řídící myšlenka je „Nemám“. Myšlenka „Nemám“ nepřináší hojnost, ve spojení s „Chci“ přinese hojnost chtění.

Jaký je rozdíl, když potkáme člověka, který mluví: „Dělám, způsobuji, tvořím, manifestuji, prohlašuji, mám záměr“ atd. Vesmír coby obrovský kopírovací stroj reaguje na každou myšlenku, slovo a čin. Všechno z uvedeného vrátí ve stonásobné hodnotě. To je jeho funkce.

Mluvte to, co opravdu chcete, aby se dělo. Vynechte ze své mluvy ostatní lidi. Nechte každé bytosti možnost řídit si svůj život a nesnažte se do tohoto procesu jakkoliv vstupovat. Nedosáhnete jinak své vlastní svobody, než že svobodu dáte.

Mrtví

Může se stát časem nutností začít komunikovat s mrtvými. Ať už se všechna ta proroctví vyplní tak, či onak, nebo se nevyplní vůbec, tady na této Zemi se se smrtí počítá, a počítá se s mnoha hromadnými úmrtími při hrozících katastrofách, které lidstvo vyprovokovalo svým neuváženým znevažováním všech existujících životních forem.

Jako nejkrásnější možnost vyjádření lásky k bližním je občas označováno převádění duší do jiné dimenze. To mimo jiné znamená, že se tam budeme muset umět dostat „zaživa“, abychom mohli dotyčného převést tam, kam patří. Toto bude pravděpodobně naplní další, pokročilejší knížky, hned jak tím projdu.

V každém případě v duchovně nejpokročilejší zemi naší civilizace, v Tibetu, je už stovky let zvykem číst svým mrtvým z Tibetské knihy mrtvých, což je osvědčený průvodce několikrát vydaný i v Čechách, tedy pro každého dostupný. Vůbec se obecně doporučuje zamýšlet se nad smrtí a jejím významem.

V myšlenkách můžete komunikovat s kteroukoliv duší, ať je kdekoliv. Mrtví mají vlastní způsoby, jak dát najevo, že slyší a vnímají. Buďte vnímaví a objevíte to sami. Komunikujte s láskou. Není radno přitahovat pozornost astrálních entit, které nemusí být nutně přátelské. Svou láskyplností tomuto předejdete.

Nikdo z nás nepotřebuje médium, všichni mohou komunikovat teď hned. Každou vzpomínku, každou myšlenku s ním spojenou váš mrtvý okamžitě vnímá. Mějte na paměti, že ať už jsou kdekoliv, žijí vlastní život nebo stav, který si svobodně vybrali. Proto nerušte je zbytečně, a už vůbec ne často.

Channeling

Channeling je druh komunikace, kdy komunikujeme s nehmotnými nebo ne až tak hmotnými bytostmi, jako jsou duchovní učitelé, světelné bytosti, klidně tedy i mimozemšťané, Stvořitel atd. Jelikož každý existujeme na mnoha úrovních (dimenzích), dá se také říct, že channelingem se spojujeme s našimi vlastními Já v různých dimenzích. Je to hodně zjednodušeně řečeno, ale mělo by to tak stačit. Zatím.

K čemu je nám channeling dobrý? No k získávání informací od bytostí, které se dokáží podívat na naši situaci z jiné úrovně, a dokáží nám ji popsat, poradit, pomoci zvládnout.

Jako channeling se nejčastěji popisuje seance, kdy médium „vysílá“ otázky, pak pozorně naslouchá a mluví za

komunikující bytost. Takto vznikaly např. knihy, které nadiktovali Plejád'ané médiu Barbaře Marciniak. Jinak lze i zpřístupnit vlastní mluvidla bytosti, která je použije ke sdělením – od doby vynálezu mikrofonu a magnetofonu není ani nutná přítomnost další osoby – zapisovatele, člověk může směle channelingovat sám.

Podobným způsobem je automatické psaní, člověk napíše otázku a uvolní svou ruku tak, aby s ní mohla komunikující bytost pohybovat (např. N.D.Welsh – Hovory s Bohem).

Nejrozšířenější metodou a pro osobní rozvoj naprosto postačující je však komunikace s tužkou a papírem, nebo klidně s diktafonem, člověk píše nebo mluví, co ho „napadá“ – každý má kolem sebe x bytostí, které mu pomáhají se vším, s čím se tady na Zemi lze setkat, samozřejmě s nimi lze komunikovat i vědomě – je to naše přirozenost. Kolik z nás občas děkuje svým Andělům, a kolik z nás občas pocítí jejich lásku jako odpověď? Nejen s anděly, ale i s jinými bytostmi plnými lásky lze komunikovat.

Otázky

Ze všech komunikačních prostředků jsou otázky zdaleka tím nejožehavějším. Před dotěrnými dotazy nezřídka utíká i člověk, který nemá co skrývat. Proč?

Vynecháme teď otázky, které směřují k tomu, abychom se dozvěděli, co opravdu vědět potřebujeme. Tady není zbylí, my se musíme ptát, protože musíme vědět. Drtivá většina otázek, které běžně vznášíme, však nemá za účel naše vlastní poznání, ale má nám poskytnout informace o někom, nad kým chceme mít navrch, nebo na něj aspoň chceme být připraveni. Vyptáváme se na cizí lidi, kteří mají vlastní život, jako by na tom závisel život náš. Běžně se zajímáme věcmi, které náš život neobohacují, ale brzdí. Co je komu po tom, s kým chodí sousedova dcera nebo váš syn? Chce snad někdo někoho kontrolovat?

Většinou používáme otázky jako skrytý prostředek kontroly. Otázka „Jak se máš?“ je pokládána za slušnost. Pche! Je to jen kontrolní dotaz, kterým chceme zjistit, jestli se náhodou nemá někdo lépe než my. Kdyby ano, ptáme se dál. Zazní „Jak to?“ v té či oné podobě. Strašný humus.

Otázky jsou nejčastějším skrytým prostředkem kontroly. Kdo se ptá, kontroluje rozhovor. Dotazovaný většinou nemá možnost říct to, co chce, protože je otázkami nucen říkat to, co chce slyšet tazatel. Tazatel je také jedno z hlavních ovládacích dramát, a např. klaustrofobii nacházíme hodně u lidí, kteří byli rodiči-tazateli často zaháněni otázkami do kouta. Dobře mířenou otázkou můžeme způsobit větší škodu, než sebebrutálnější rákoskou.

Proto s otázkami opatrně. Radši se napřed tisíckrát ptejte sebe, jestli opravdu potřebujete vědět to, na co se zrovna chcete zeptat, dřív, než na někoho vznesete dotaz. Může se stát, že narazíte na poučeného člověka, který se automaticky zeptá, proč to chcete vědět. A pokud se neptáte z čistého zájmu a z ryzí potřeby vědění, neobhájíte se. To nebývá příjemné.

Příklady

Jsou otázky, které potřebujete vyřešit teď, jiné později, některé vůbec. Co s tím? Jednoduchý rozlišovací klíč ukáží na příkladu. Tak třeba nás zajímá, co dělá partner. OK, ale napřed se ptáme sebe: „Proč to chci vědět?“ Aha, chtěli jsme ho kontrolovat. Proč? Zvyk. Zvyk? Chci snad prožívat kontrolu? A to ještě jen ze zvyku? To snad ne, tenhle zvyk je hloupý, TO UŽ DĚLAT NEBUDU! Vyřešeno, odpověď na otázku „Proč to chci vědět“ evokuje zároveň rozhodnutí, že tudy už ne. Jinak pravdivá odpověď na původní otázku zní: „Partner právě teď dělá cokoliv, co uzná za vhodné, protože je svobodná bytost“.

A pak že to nejde..

Pak nás zajímá, proč lidé válčí v Iráku, a že se nás to dotýká. V takovém případě na „Proč to chci vědět“ je odpověď „Protože někomu záleží na tom, abych se nezabýval(a) sebou, ale něčím, s čím teď nemohu nic dělat, a co mne spolehlivě uvede do stavu bezmoci a ovladatelnosti“.

Ale my už „víme“, a i ve stavu bezmoci se ptáme: „Co pro to mohu udělat?“. A to už také víme. My můžeme vždycky popracovat na vývoji svého vlastního světa, ve kterém žádné násilí nebude a udělat ze Země zase o kousek šťastnější místo.

Jinak ano, jsou lidé, kteří ve své realitě s válkami počítají a je to v pořádku. Každý z nich si vybral a každý z nich má kdykoliv možnost svou volbu změnit. Není náš úkol posuzovat, kdo si co vybral.

Porozumění účelu otázek nám velmi zjednoduší život. Přemýšlejte (spíš medituje) nad následujícími třemi tématy:

* Účelem otázky je něco se dozvědět – a co já opravdu chci vědět?

* Dobře položená otázka se zodpoví sama.

* Ptejte se na věci, které chcete napříště prožívat, budete šťastní.

PROGRAMOVÁNÍ

Mozek je plně programovatelný. Co do něj dáme, to budeme žít. Spousta z toho, co v něm většina z nás má, však není naším dílem.

Programování mozku není vůbec nic složitého, zvládá to kdekdo, málokdo však zvládá bránit se nechtěným implantacím. K tomu už je potřeba buď ten nejzdravější selský rozum, a nebo pochopení principu programování. Pokud se chceme v něčem změnit, je potřeba vypátrat ten který program, anulovat jej, a vytvořit nový.

Programy jsou obyčejné věty. Věty se skládají ze slov, a slova mají významy. To je celé.

Programů máme hodně druhů, nebo pro ně přinejmenším máme dost různých názvů. Příkladně afirmace. Afirmace jsou větičky, které si říkáme, když se chceme změnit. Zajistě si všichni vzpomenete na dobu, kdy se spousta lidí zbláznila do pozitivního myšlení, kdy lidé chodili a hlásali věci jako „nemám nadváhu“, v lepším případě „jsem štíhlý (á)“..

Proč to většinou nefungovalo?

Asi těm lidem neřekli všechno..

..a to nebude náš případ!

Pravidla

Pravidla jsou jasná.

Při vymýšlení programu musíme dbát v první řadě na to, čemu rozumí podvědomí, protože je to podvědomí, co se chystáme modifikovat.

Nahradit program v podvědomí lze dvěma způsoby. Buď starý program přebíjíme, a nebo prostě vyměníme. Přebíjení programu znamená úměrné opakování nového programu v poměru minimálně 6/5 vůči starému. Když jste 5x řekli „Jsem blbej“, musíte 6x říct něco pozitivnějšího, třeba „Jsem moudřej“. Neříkejte „Nejsem blbej“.

Výměna sama o sobě znamená odstranění starého a naroubování nového. Je to samozřejmě, když člověk ví, jak na to, daleko efektivnější a posléze to probereme.

Nikdy se vám nepodaří nahradit program jenom změnou myšlení. Je nutné změnit představu o sobě. Ideální je změnit myšlení v důsledku změny představy o sobě. Pokud chcete nahradit jen myšlenku, dejte pozor, aby změna představy bezprostředně následovala. Znamená to zjistit, odkud se ona myšlenka vzala atd.

Samozřejmě, nezjistíte, co si nepřiznáte a nepřijmete. Přijetí je jaksi základním předpokladem změny.

Dalším pravidlem je odhalit program základní. Totiž, programů máme dva druhy. Vždycky je jeden základní, kterému bychom mohli říkat otcovský, a z něj bývají odvozeny další, kterým tu budu říkat dědičné.

Programy jsou záležitostí podvědomí. Podvědomí má několik vlastních zásad a bude dobře si je popsat.

Podvědomí

Podvědomí je paměť, obsahující vzpomínky na všechno. Všechno znamená to, co se stalo, co se stane i to, co se mohlo stát. Naší pamětí je podvědomí, a všechno, co z podvědomí pustíme do vědomí se může začít dít.

Podvědomí vynechává zápory, nerozumí ironiím, sarkasmům, ignoruje přenesené významy, jinotaje atd. Pracuje se slovy, přesně tak, jak jsou řečena a co původně znamenají. Podvědomí pracuje i s pocity, a slova a pocity skládá do programů. Jde právě o to, čím se ve svých slovech zabýváte.

Věta nejsem kuřák je pro podvědomí stejná věc jako jsem kuřák. Zpracovává se slovo jsem, a slovo kuřák. Jsem nekuřák je stejná věc. Rodičova slova „ty jsi blbej“ v nás také něco udělají..

Zaprvé když mu to vrátíme, odkáže nás do příslušných mezí („To se týká tebe, ne mě“), čímž to utvrdí, vyvolá pocit nespravedlnosti a frustrace, protože on to byl, kdo nám neporozuměl, ne my jemu.. Tohle si podvědomí přebere jako princip „Jsou věci, které mohou všichni kromě mne“. Strašně nebezpečné.

Zadruhé, protože nerozumíme tomu, proč se rodič takto chová, v nás vznikne blok, ke kterému se později, až pochopíme blbý = neschopný atd., přidá víra ve vlastní neschopnost. Tady už se pracuje s dědičností, a bude to trochu delší. Rodiče podmiňují svůj vztah ke svým dětem svým uspokojením. Pokud dítě rodiče neuspokojí, třeba udělá něco, co se rodičovi nelíbí, rodič kromě slov, která pronese také zaujme k dítěti nějaký postoj a ten se projeví v tónu, kterým ona slova pronese.

Slova „ty jsi blbej“ doprovázená pocitem zhnusení či odporu a postojem odmítnutí dítěte měla dát najevo: „Takhle ne!“, ovšem dítě si to v první řadě přeloží tak, že tady není vítáno. Udělejte to vícrát, a tento pocit se v něm usadí. Teprve na základě tohoto pocitu si dítě vytváří katalog situací, které nesmí dělat, aby se nedostalo do stavu nepřijetí od ostatních, a třeba se tam opravdu nedostane..

Výměna

Problém je ten, že dítě se tak už (podvědomě) dívá samo na sebe, a veškeré jeho jednání je tím poznamenáno. Už je tam program otcovský, a kromě něj i dědičný.

V podvědomí je takto uloženo vše, co jsme prožili. To že si na něco nepamatujeme vědomě nehraje absolutně žádnou roli, a pokud v našem životě nastane nějaká situace podobná tomu, co už tam máme, rychlostí myšlenky se nám z podvědomí vnutí schéma, jak se zachovat. To jsou ty situace, kdy potom říkáme věci jako: „Nevím, co se to stalo. Nějak to ze mě vyjelo, nebo co..“.

Výměna programu je nemožná pro lidi, kteří neví, co to program je. Většina lidí, kteří provozovali pozitivní myšlení to nevěděla. Oni se dozvěděli jen to, že stačí nějak myslet a ono se to nějak projeví, což je, samozřejmě, pravda. Potíž je v tom, že to, co se dozvěděli není celé, a to, co z toho zbylo zapříčinilo, že většina projevů se omezila na strašlivý vnitřní rozpor v lidech, kteří nevěděli zbytek.

Další část pravdy je ta, že si sami určujeme principy, podle kterých budeme žít. Programy jsou velmi komplexní, většinou jich je v člověku velmi, velmi mnoho, a bývají dědičné. Dědičnost momentálně myslím takovou, kdy na základě jednoho programu jich vzniká celá další řada.

Příklad programu „Jsme blbej“ běžně vychází z celkového životního programu „Jsem naprostá nula“. „Jsem naprostá nula“ je v tomto případě způsob celkového zařazení jedince ve společnosti – tedy program nadřazený, původní, otcovský.

Na jeho základě vzniká celá řada programů, od onoho „Jsem blbej“ přes „Jsem k ničemu“ až po závažné záležitosti typu „Nezasloužím si Lásku“. V posledně jmenovaném programu tkví příčiny např. žárlivosti, pochybností o partnerovi atd. Programy mají strašlivý dosah.

Jde o to, že když neodstraníte program základní, mají dědičné programy tendenci se vracet nebo modifikovat, aby zůstala zachována platnost programu otcovského. Odstraňování dědičných programů se tak může zvrhnout v boj s mnohohlavou saní, jednu hlavu setnete a tři jiné narostou. Pro někoho však má tento rozpor kouzlo zdroje napětí a adrenalinu. Jsou například lidé, kteří si raději celý život budou hýčkat nějakou křivdu, než by se změnili.

Postup

Pokud chcete něco opravdu změnit, musíte nutně poznat pravdu o sobě se všemi souvislostmi. To obzvlášť ze začátku nebývá dost dobře možné, rozsah škod, na člověku napáchaných naší společností je hodně hodně velký.

Proto si pomůžeme jinak, prohlášením záměru a jistým rozhodnutím. Prohlašte jasný záměr, čím se chcete stát. Aby nevznikla mýlka: nebudeme hlásit „Mám záměr, že se chci stát ...“! Prohlásíme „Mám záměr stát se ...“.

Záměr vás povede tou nejlepší cestou. Velmi mu napomůžete, když se rozhodnete poznat Pravdu. To znamená, že prohlásíte: „Rozhoduji se pro Pravdu, ať už je jakákoliv. Od této chvíle Já Jsem Pravda, Cesta i Život! Mám záměr stát se ...“.

Můžete také použít sílu záměru tímto způsobem (viz výměna): „Mám záměr nahradit své kouření ... (a doplňte nějakou činnost)“.

Prohlašujte to každý den, nejlépe hned ráno. Přidejte „Mám záměr prožít tento den“. Šlápněte do toho. Váš život se změní k nepoznání. Ochutnejte jej..

Výměnou samotnou myslím, jak už jsem psal, odstranění starého a implantaci nového. Pokud tedy známe pravidla, nástrahy, postup i to, jak na podvědomí, můžeme se do toho pustit.

Ono by ani tak nešlo o výměnu. Nám šlo původně o odstranění. Jenže po odstranění programu se utvoří prázdné místo, a pokud ho něčím nezaplníme, může se toho ujmout zvyk, a program se může dostat zpátky. To není účelem, a shořelo na tom docela dost lidí.

Příklad

Vezmeme si příklad kouření. Tak předně si sepíšeme nebo aspoň v hlavě dáme dohromady všechny důvody, proč jsme začali kouřit. Pak důvody, kvůli kterým chceme přestat. Takže příkladně: kouřili všichni a nechtěl jsem být stranou, hodilo se mi to, když se na mě někdo snažil přehodit pocity, kterých byl plný, je to super pocit..

Ted' by bylo na místě zjistit, proč je to super pocit, takže řekněme, že se nám líbilo za tu cigaretu se schovat.. Pokračujeme – proč chceme přestat? OK, smrdí to partnerovi, leze to do peněz, doktoři mají blbé pindy.. Všichni okolo tvrdí, že je v mém zájmu nekouřit, přitom se zdá, že sledují jenom nějaký zájem svůj..

Tak vážení, když zjistíte, že jde jen o zájmy ostatních, buď kuřte dál a vykašlete se na přestávání, a nebo to prostě odložte, dokud nenajdete svůj vlastní zájem.

Víte proč? Protože žádná změna, která nejde zevnitř, z vaší vnitřní potřeby není trvalá. Pokud se třeba rozejdete s partnerem, kvůli kterému jste přestali kouřit, první, co se stane bude, že zase začnete.

Kromě toho, kdybyste přestali kouřit kvůli partnerovi, negativně by se to odrazilo na vašem vztahu – pořád by se vám vracely myšlenky o oběti, kterou jste přinesli a neustále byste měli podvědomou tendenci požadovat po partnerovi totéž, a to žádný člověk dlouho nevydrží.

Najděte si svůj důvod. Lidská mysl je velmi vynalézavá, určitě na něco přijdete. Pak, když už máte svůj vlastní zájem přestat kouřit, použijte „Slovíčkaření“ a všech výhod minulého času.

Mějte připravený nový, pozitivní program jako např. rozvinutí nějakého svého zájmu, a nachystejte si něco, co uděláte, kdykoliv dostanete chuť na cigaretu, jako třeba někdo udělá deset kliků, někdo si dá facku nebo cokoliv, napište třeba básničku.

Ono až vás bude bolet ruka od fackování nebo od kliků, nebo třeba až vám vyjde slušně zaplacená sbírka básní na krvavém papíře, rychle si rozmyslíte, jestli ještě někdy dostanete chuť na cigáro. Pak si teprve můžete gratulovat k definitivnímu nekuřáctví.

Souhrn

Koukání do následujícího textu může ve vás způsobit změny na podvědomé úrovni. Jsou to afirmace seřazené za sebou tak, že tak trochu dávají smysl i jako text. Afirmace je cizí slovo pro větičky, které si můžeme použít jako nové programy.

Všichni jsme schopni produkovat své vlastní afirmace a vymýšlet své vlastní způsoby, jak na sebe působit a jak svůj vývoj co nejdříve dospět do úspěšného konce (a nového začátku).

*Vidím to, co jsem. * Nemohu vidět to, co nejsem. * Mám odpovědnost za to, co vidím. * Jsem to, co myslím. * Mám odpovědnost za to, co jsem. * Když změním (své) myšlení, změním (svůj) svět. * Nemohu změnit to, co nevím, že mám. * Všechny části sebe sama mohu před sebou schovat. * Všechny části sebe sama mohu kdykoliv objevit. * Mám odpovědnost za to, co objevím. * Co objevím, mohu přijmout. * Co nepřijmu, nemohu změnit. * Co nepřijmu, toho se nemohu ani zbavit. * Co přijmu, mohu zpracovat. * Co zpracuji, nemám potřebu zahazovat, protože mám možnost volby. * Co zvolím, budu od příštího okamžiku prožívat. * Je má volba, co prožívám. * Přijímám odpovědnost za to, co prožívám. * Není možné být zodpovědný vůči někomu jinému, než sobě. * Není možné být věrný někomu jinému, než sobě. * Žiji svůj vlastní život. * Můj vlastní život je můj vlastní výtvar. * Přijímám svůj život jako svůj výtvar. * Cokoli se mi nelíbí na mém výtvaru mne neznepokojuje, protože vím, že vše co přijmu mohu kdykoliv změnit. * Nemohu změnit, co nepřijmu, stejně jako žádný rodič nedokáže změnit své dítě, dokud ho nepřijme takové, jaké je. * Jsem rodičem svého života. * V každém okamžiku se rozhoduji, kým chci být. * V každém okamžiku se ptám, jsem opravdu tím, čím chci právě být, jsem opravdu tou nejvyšší pravdou, kterou znám? * Odpověď určuje mé myšlení. * Mé myšlení určuje můj příští okamžik. * Každý okamžik mého života má svou přesnou příčinu v mém myšlení a v mých slovech. * Každá příčina má svůj následek. * Sleduji každou svou myšlenku, jak uzrává v čin. * Sleduji řetězení akcí a reakcí ve svém životě. * Mám přehled o svém životě. * Jakákoli změna je možná okamžitě, protože vím, co k čemu vedlo. * Tvořím svůj život. * Jsem, který jsem.*

VZTAHY

Pochopení toho, co jsou to vztahy, může znamenat revoluci v kvalitě lidského života i v celkovém působení naší civilizace. Zdá se, že většina lidí bere vztah jako závazek. Pak se není čemu divit, když tu nemáme šťastné lidi, ale jen tvůrce (a oběti) závazků. Závazky vytváříme za účelem získání pocitu jistoty. Jenže buďte si jistí někým druhým. Z této nesrovnalosti vychází naše snaha kontrolovat vše kolem. To nás přivádí skoro všude, jenom ne do šťastného a spokojeného vztahu.

Od Stvořitele jsme dostali vztahy jako nástroj ku projevení se. Každý máme kolem sebe šest miliard lidí, a vůči každému z nich můžeme projevovat, co nás jen napadne. To, co projevíme, prožijeme. Tím vytvoříme sami sebe. Takže můžeme svobodně prožít vůči někomu lásku, vůči jinému nenávist, vůči někomu radost, strach, podvod, darování, pomoc, cokoliv. Nemůžeme prožít cokoliv bez vztahů. Můžeme vědět, cítit, myslet, ale ne se projevit.

Naše projevy předpokládají někoho nebo něco mimo nás, aby jsme mohli projevit a realizovat cokoliv nás napadne. Seberealizace je něčím, co dává smysl našemu životu. Z našich projevů získává naše duše a Stvořitel prožitky.

Může být dobré se zamyslet nad tím, jaké prožitky asi tak chce získávat naše Duše, a třeba se na to zaměřit. Možná bude stát za úvahu vzít vztahy jako možnost prožívat tu nejkrásnější představu, kterou o sobě máme (už víme, že představa se dá kdykoliv změnit, čímž se změní i naše prožitky a náš svět).

Lidskost

Lidskost je úžasný termín. Leckdo považuje lidskost ne za vlastnost, ale za cíl. Představuji si pod ní to, že muž či žena, ať už je v tomto životě čímkoliv, malíř nebo kuchařka, je to jedno, když prohlásí, že je především člověk, a má

v úmyslu chovat se lidsky. Tohle by trochu ukazovalo lidskost i jako cestu, což člověk, který si tuto cestu zvolí, záhy ocení jako obrovský přínos.

Projevováním lidskosti v každé situaci dosáhnete nekončící radosti ve svém životě a ve svých vztazích. Vaše vztahy budou bohaté na láskyplné prožitky. Jaké máte vztahy se svými zvířaty? Třeba psi se většinou chovají lidštěji než jejich pánové. Pes je neustále připraven sdílet se svým pánem cokoliv, pes s námi cítí, konejší nás, hraje si, rozveseluje nás, komunikuje téměř za všech okolností.

Co my lidé? Seběmenší nedorozumění je pro spoustu z nás daleko spíš důvodem k roztržce, k zablokování komunikace, k životu v ne-souladu – daleko spíš než k horečné komunikaci a snaze se domluvit, pochopit druhého, procítit jeho stanovisko, prostě zachovat se lidsky.

Existují lidé, kteří vyhledávají roztržky a připravují o energii všechny, kdo se chytí. Určitě znáte lidi, před kterými není radno cokoliv říkat, protože vám všechno napadnou, převrátí a dokáží, že nemáte pravdu. Skoro byste řekli, že vyloženě čekají na příležitost k hádce. Jiní se zase neustále vyptávají, až řeknete něco, co vám potom vyčtou, někteří dopředu hlásí svou vůli a zastrašují všechny, kdo nesouhlasí, a jiní se zase předem staví do ubližované pozice a nepřestanou, dokud je aspoň trochu nepolitujete.

Tohle jsou základní hry (dramata), kterými si lidé ve vztazích vynucují pozornost, kterou si pak nahrazují projevy lásky. Je to nepříliš příjemná náhražka komunikace přímé a radostné, kdy oba nebo všichni zúčastnění vědí neustále úplně dokonale, na čem jsou..

Dramata

Dramaty rozumíme hry, které na sebe lidé hrají. Hrajeme je na sebe proto, že se prý nesluší mluvit přímo, a také není považováno za slušné projevovat své pocity. Proto máme hry, do kterých se tohle všechno dá zabalit. Hry mají jeden významný boční efekt. Lidé okolo si musí domýšlet, co se jim snažíme říct, což k nám přitahuje množství pozornosti. Zaobalování se časem vžilo a zdokonalilo, stal se z něj samostatný fenomén, protože jde o energii. Klasický příklad je hádka. Kdo vyhraje hádku, obere druhého o energii do hádky investovanou. Výherce se cítí dobře, ba povzneseně, ten kdo prohrál je schlíplý a bez života. Možná právě proto, že jde o naši životní sílu nahrazujeme slovo hry výrazem dramata.

Rozeznáváme čtyři základní druhy dramat: Tazatel, Zastrašovatel, Pozorovatel (rezervovaný) a Trpítel, a jejich následující popisy jsou vypsány z Pracovní knihy Celestinského proroctví.

Každá hra potřebuje protihráče, tedy když se potkají dva lidé a jeden začne dělat Tazatele, druhý se ujme role Rezervovaného, Trpítele a nebo se ho pokusí Zastrašit. Během pěti minut máme většinou jasno, kdo co bude hrát. Jsme už tak daleko, že tohle všechno probíhá automaticky. Naše vztahy podle toho většinou vypadají.

Znalost těchto dramat může člověku napomoci při odhalování a porozumění svému nitru stejně jako svým vztahům, přinejmenším však dokážete určit kdo na vás co hraje a dokážete tomu předejít, což je naprosto úžasné. Samozřejmě, aby to nebylo zase až tolik jednoduché, každý z nás běžně provozuje několik desítek druhů všech čtyř základních dramat.

Jo, pokud vás na někom štve nějaká hra, je to vždycky jen proto, že jste ji nějakým způsobem nepřestali hrát sami!!!

Zastrašovatel

Zastrašovatelé získávají pozornost druhých tím, že užívají tělesné síly, hrozeb, hulákání a neočekávaných výbuchů vzteku. Druzí jim věnují pozornost ze strachu, aby nevyvolali jejich nepříjemné poznámky, zlost nebo v extrémních případech zuřivost. Zastrašovatelé přitahují energii proto, že druzí se obávají toho, co se může „stát příště“. Zastrašovatelé jsou vždycky středem pozornosti. Vyvolávají v druhých nervozitu a strach.

Jsou to v podstatě egocentričtí lidé, kteří obvykle poroučejí druhým, neustále mluví, jsou autoritářští, bezohlední a sarkastičtí a občas se uchylují k násilí. Zastrašovatelé jsou pravděpodobně ze všech lidí nejvíce izolovaní od univerzální energie. Zpočátku na sebe upoutávají pozornost druhých tím, že kolem sebe vytvářejí auru moci.

Zastrašovatel vytváří nejčastěji Trpítele, který je extrémně pasivní. Trpítel, který cítí, že ho Zastrašovatel okrádá o energii, se brání tím, že zaujme podlézavý, bezmocný postoj: „Podívej se, jak mi ubližuješ. Přestaň s tím, jsem příliš slabý.“. Trpítel se snaží vyvolat v Zastrašovateli pocit viny, aby zastavil jeho útoky a získal zpět ztracenou energii. Další možností je Protizastrašovatel. Toto drama se vytváří, když Trpítel není účinný a nebo když je zastrašovaný také agresivní, což bude člověk, který se Zastrašovateli bude bránit.

Tazatel

Tazatelé neohrožují druhé lidi tělesně, ale oslabují jejich vůli a zpochybňují všechnu jejich činnost a motivaci. Jako nepřátelští kritici hledají způsoby, jak najít něco špatného ve všem, co druzí dělají. Čím víc vám budou vyčítat vaše chyby a omyly, tím víc je budete sledovat a reagovat na každý jejich pohyb.

Tím, že se snažíte ospravedlnit se nebo odpovědět, posíláte jim svou energii. Je pravděpodobné, že všechno, co řeknete, bude dříve nebo později použito proti vám. V přítomnosti těchto lidí máte pocit, jako byste byli neustále sledováni.

Tazatelé jsou obezřetní, cyničtí, skeptičtí, sarkastičtí a moralističtí perfekcionisté, kteří dovedou být zuřivě manipulativní. Pozornost druhých získávají zpočátku tím, že jsou vtipní, logičtí, věcní a inteligentní.

Když jsou rodiči, Tazatelé vytvářejí Pozorovatele a někdy Trpitelé. Oba tyto typy se snaží uniknout zkoumání Tazatele.

Pozorovatel

Pozorovatelé žijí ve svém vnitřním světě nevyřešených zápasů, obav a sebepochybností. Nevědomě věří, že když budou vypadat tajemně a odtažitě, druzí se budou snažit pochopit je. Jsou často opuštěni a udržují si svůj odstup ze strachu z toho, aby jim druzí nevnucovali svou vůli nebo nezpochybňovali jejich rozhodnutí (jako to dělali jejich rodiče). Protože věří, že musí všechno udělat sami, nikoho nežadají o pomoc. Potřebují „spoustu prostoru“ a zřídka se nechají spoutat závazky. Jako dětem jim nebylo často dovoleno uspokojit svou potřebu nezávislosti a málokdy se jim dostalo uznání.

Neuvědomují si, že jejich rezervovanost je příčinou toho, že nemají, co chtějí (např. peníze, lásku, sebeúctu), a také důvodem jejich pocitu stagnace a zmatku. Za svůj hlavní problém obvykle považují nedostatek něčeho (peněz, přátel, společenských styků nebo vzdělání).

Obvykle jsou nezaújatí, nedostupní, blahosklonní, neochotní spolupracovat, vzpurní a záluďní.

Zatímco udržování odstupů je jejich obranou, od své vlastní energie se oddělují s takovými prohlášeními, jako „Jsem jiný, než ostatní“, „Nikdo opravdu nerozumí tomu, co se snažím dělat“, „nejsem ochoten hrát jejich hloupou hru“, „Jen kdybych měl ...“. Příležitosti jim unikají, zatímco všechno zbytečně analyzují. Při sebemenším náznaku konfliktu se Pozorovatel začne vyjadřovat nejasně a dokáže doslova zmizet (nezvedá telefony a nedodrжуje schůzky). Tito lidé zpočátku upoutávají pozornost svou tajemnou a nedostupnou osobností.

Pozorovatelé obvykle vytvářejí Tazatele, ale mohou se zaplést i do dramatu se Zastrášovatelem nebo Trpitel, neboť stojí ve středu kontinua.

Trpitel

Trpitelé mají stále pocit, že se jim nedostává síly, aby se postavili světu aktivním způsobem, a proto vyžadují soucit, který jim přitahuje energii. Když užívají mlčenlivé metody, mohou sklouznout do pozice Pozorovatele, ale jako Trpitelé si dají záležet na tom, aby jejich mlčení nikdo nepřehlédl.

Vždycky pesimističtí Trpitelé přitahují pozornost svým ustaraným výrazem, vzdycháním, pláčem, zasněným pohledem, pomalým odpovídáním na otázky a neustálým opakováním dojemných dramatu a krizí. Rádi stojí poslední v řadě a podrobují se druhým. Nejčastěji odpovídají slovy „Ano, ale ...“.

Trpitelé zpočátku svádějí druhé svou bezbranností a potřebou ochrany. Nicméně nechtějí nic opravdu vyřešit, neboť by tak ztratili svůj zdroj energie. Jejich chování může být úslužné, a to je nakonec vede k tomu, že se cítí zneužívaní, ale posiluje to jejich metodu získávání energie. Tito příliš ochotní lidé mají velmi malou schopnost cokoli odmítnout, a proto se stále brání, omlouvají, něco vysvětlují, příliš mluví nebo se snaží řešit cizí problémy. Odkrývají se tomu, aby je druzí zvěčňovali, např. kvůli jejich kráse nebo sexuálnímu laskavostem, a pak se jim nelíbí, že nejsou dostatečně oceňováni.

Trpitelé udržují svůj trpitelský postoj tím, že přitahují lidi, kteří je zastrašují. V extrémních případech rodinného násilí zatahuje Zastrášovatel Trpitelé do stále násilnějších situací, až dojde k vyvrcholení. Po vyvrcholení Zastrášovatel ustoupí a omluví se, čímž Trpitelé svede nazpět.

Andělé

Jedna z nejdůležitějších věcí ve vztahu je pravdivost. Samozřejmě nebudeme se pokoušet být pravdiví k někomu druhému, protože už víme, že to nejde. Naše vztahy nemají nic společného s druhým člověkem, ale protože se ho týkají, mají s ním všechno společné. Dichotomie opsaná z knihy Hovory s Bohem. Jak tohle pro Boha funguje? My už víme, že je čistě naše věc, co projevíme vůči komu v které vteřině vytváření našeho já. To, co projevíme, je naše budoucnost. Ten druhý v ideálním případě postupuje stejně, v horším případě prostě reaguje na to, jak nás zrovna pochopil.

I s tím se však dá skvěle pracovat. Asi nejvyšší dostupná forma vztahu je sdílení. S partnerem sdílíme svůj život od A až do Z. Od myšlenek, tuh, chutí až po činy společného růstu. Partnerství nám doslova umožňuje prožít vůči druhému cokoliv nás napadne. Vždycky bude jednodušší, když o tom ten druhý bude vědět, takže být pravdivý k sobě nám teď nebude stačit. Je potřeba seznámit druhého se vším, co máme v sobě, abychom mohli stejnou věc vytvořit společně. Klíčem jsou emoce.

Většinou se setkáváme s tím, že když sdělíme partnerovi, že jsme na něj naštvaní, on to nevezme jako informaci a nezeptá se proč, že by nám s tím pomohl a něco se o sobě (a o nás) dozvěděl, ale vezme to jako příležitost naštvat se taky. Tak tudy ne. Člověk by se zakrátko mohl začít bát říct cokoliv.

Jak ovšem zajistit, aby se druhý nenaštval? Uvědomit si, že je to člověk, kterého milujeme, připomenout si svou lásku k němu, a prostě říct, co se v nás stalo. Není třeba ani vyčítat, ani nadávat, je ale potřeba říct pravdu tak, aby to ten druhý přijal.

Tohle se ovšem zdaleka nemusí týkat jen milostných vztahů. Tímto způsobem se dá postupovat kde všude, člověk v sobě nic nadržuje, zůstává v hluboké, klidné radosti a je zdrojem radosti pro všechny lidi, které potká. Je pro ně i laskavým i pravdivým zrcadlem. Tak se člověk stane Andělem, ostatním, i sobě.

Jedinečnost

My už víme, že každý člověk je jedinečný. Každý vztah proto bude jedinečný a neopakovatelný. Za svůj život člověk vytvoří desítky vztahů, z nichž každý je jedinečný a svým způsobem neopakovatelný. Každý takový vztah skýtá jedinečné a neopakovatelné příležitosti prožít to či ono v té či oné formě.

Samozřejmě záleží na každém, jak s těmito příležitostmi naloží, nicméně jednu poznámku si dovolím. Když dva lidé založí manželství (a je jedno, zda kvůli příležitosti nebo kvůli falešnému pocitu jistoty), dělají to proto, že jejich vztah je natolik výjimečný, že jsou rozhodnutí zůstat spolu. Je pravděpodobné, že oba časem potkají člověka, s nímž je vztah kromě toho, že jedinečný a neopakovatelný také velmi velmi výjimečný. Co teď? Být věrný sám sobě, a nebo se snažit být věrný partnerovi?

Naše výchova hlásá věrnost až za hrob. Víme, že naše výchova je mírně řečeno pokrytecká, ale co když má pravdu? No, je na každém, aby si vybral. Udržování vztahu je řada po sobě jdoucích rozhodnutí, ano, s tímhle člověkem i nadále.

Člověk věrný sám sobě je ve výhodě, protože prožije to, co ho přitahuje, co obohatí jeho život a následně i původní vztah. Člověk, který nepůjde do toho, co ho přitahuje, tuhle výhodu nemá, navíc riskuje, že mu bude časem líto toho, že to neudělal, zpravidla hned při první krizi ve stávajícím vztahu, a začne vinit partnera, ať už vědomě nebo nevědomě, v duchu či dokonce zjevně bude mít tendenci předhodit mu svou věrnost a začít ho tím vydírat. Což jsou věci, které ještě nikdy žádný vztah neobohatily.

Člověk, který poslechne své cítění, naproti tomu riskuje hněv partnera a jeho žárlivost, což jsou zase věci, které vztah neobohacují, zato se s nimi dá pracovat. Nemám tu zkušenost, nicméně obecně se doporučuje swingers jako prokazatelně nejlepší léčba žárlivosti. Nevím. Kde je láska? A to ale neříkám nic proti svobodné sexuální výměně, která nejenže není špatná, je naopak dobrá a povznášející.

Komunity

Svobodná sexuální výměna dobrá a povznášející? A co děti? Musím přiznat, že nevím, tuto zkušenost nemám. Jediná společnost, kde děti netrpí změnou partnerů u rodičů, jsou komunity. Tím nemyslím sekty. Myslím tím příkladně nejznámější komunitu, která vznikla díky pár lidem, kteří přestali hrát hru civilizace, skupili neúrodné pozemky v oblasti zvané Findhorn a začali tam žít podle nejkrásnější představy, kterou o životě měli.

Když člověk žije v souladu se Zemí, jsou možné zázraky. Neúrodná půda je minulostí, každodenní naslouchání hlasu Země a jednání v souladu s tím, co víme a s tím, co nám duchové Země říkají, dokáže zúrodnit i skály. Kromě tohoto se tam žije bez násilí, bez ovládnutí, bez manipulace, bez rodin.

Děti jsou odjakživa svobodné a všichni se od nich učí, protože je jasné, že tam, kam se rodiče v okamžiku početí dostali ve svém vývoji, tam to dítě začíná. Jelikož z dětí nikdo nedělá malé nemohoucí hračky, ale všichni je berou a vítají jako nové platné členy komunity, jejich růst ani zdaleka netrvá tak dlouho.

Každé dítě má svou postel, o které ví, že tam může kdykoliv přijít, ale jinak se pohybuje naprosto svobodně všude, kde jej něco zaujme. Během pár let pochytl vše, co potřebuje vědět, aby přežilo, protože mu nikdo necpe složité osnovy, ale vzdělává se přesně podle toho, co ho zrovna zajímá. Taky neexistuje člověk, který by mu upřel odpověď na cokoliv, co ho zrovna zajímá. Takový člověk, u kterého je zájem tím vzdělávacím motorem opravdu nepotřebuje dvacet let studií, aby se naučil něco dělat dobře.

Tohle všechno i včetně návratu do lůna přírody nemusí nutně znamenat návrat na stromy. Nebylo řečeno nic proti technice, kromě toho, že většina přístrojů, bez kterých se dá dobře obejít (a proto je má většina domácností) je navržena tak, aby rušila přirozené vibrace člověka, který tak nemá možnost myslet své myšlenky, cítit své emoce a tedy ani žít svůj život. Jsou sice výjimky, ale velmi velmi drahé, a jsou tu proto, aby umožnily hodně bohatým „lidem“ nerušeně rozvíjet své byznysy.

Technika s láskou, to je klíč budoucnosti.. pokud má naše budoucnost zahrnovat jakoukoliv techniku. Jinak už by byl opravdu lepší i ten návrat na stromy.

Sex

Sexuální vztahy jsou ovšem vítané. Mluvit o sexuálním vyjádření v souvislosti s jakýmkoliv omezením nebo pejorativem je dalekosáhlá hloupost. Kdyby už nic, tak těžko se někdo narodí, aniž by tomu sex předcházel. Říct o sexu, že je to něco špatného znamená odepsat život, který díky němu vznikl. Tedy právě naopak, sex je posvátný, ať ho provozuje kdokoli s kýmkoliv, jestli s jiným člověkem, se zvířetem nebo se sebou, je to úplně jedno, a je na každém, jak se sexuálně vyjádří. Svou sexualitu můžeme svobodně sdílet s kýmkoliv nás napadne, stejně jako kteroukoliv jinou stránku osobnosti.

Sex má jednu nepříliš známou vlastnost. Při sexu dochází k průniku do jiných dimenzí. Je to něco jako letenka jinam. Pro tuto svou vlastnost byl zatracen. Ti kdo se snaží ovládat ostatní nemohou připustit, aby každý člověk měl něco, co ho může přivést k osvobození, nemohou ovšem ani dopustit, abychom se nerozmnožovali. Časem by nebylo koho ovládat. Proto vytvoří propagandu a posléze systém víry, který ukazuje sex jako něco nekonečně špatného, což jako vedlejší efekt vytvoří rasu postiženou trvalým pocitem provinilosti.

Sex je špatný, tudíž my, kteří jsme díky němu vznikli také. My už sice víme, že jsme dobří, přesto se může stát, že se s tímto pocitem občas setkáme. Je tu zakořeněn přece jen už dlouho. Jako by tohle všechno nestačilo, ženám se tvrdilo, že nemají žádnou kontrolu nad svým tělem, že naprosto nemají možnost ovlivnit své početí.

Následkem toho vymizela ze sexu radost, dostal se tam strach, umocněný hrozbou pohlavních nemocí, leckdy smrtelných. Tyto nemoci vznikly většinou uměle, ať už jako podpůrný prostředek manipulace s lidmi, či jako řešení přelidnění Země (AIDS).

Sex je nejvyšší formou sdílení své bytosti s jinou. Získáváme energetický obtisk každého člověka, s nímž se vyspíme. Vyplatí se proto pečlivě vybírat partnera pro sexuální styk. Takový obtisk zůstává ještě dlouho po eventuálním rozchodu. Jinak je opět na každém z nás vrátit do sexu radost a lásku.

Trochu jinak

Platí jedno zásadní pravidlo. Jak se chováme my sami k sobě, tak se k nám chovají ostatní. Je jedno jestli provozujeme složitou kombinaci dramat, nebo žijeme prostý, radostný život v souladu s vesmírem. Když změníme sebe, změní se automaticky i chování ostatních. – Jak prosté, i když někdy to trvá trochu déle.

Jsme svobodné bytosti. Vytváříme svobodné vztahy. Vytrácí-li se ze vztahu svoboda, bude třeba něco změnit. Chcete-li tedy svobodu, chovejte se svobodně, a láskyplně, a i vaše vztahy takové budou.

Kolem každého z nás existuje šest miliard lidí. Je jedno, s kolika a se kterými z nich navážeme vztah, ovšem čím tento vztah naplníme, k čemu tuto příležitost využijeme, to je to důležité.

Vztahy jsou posvátné, protože poskytují příležitosti seberealizaci a plní tak Stvořitelův Plán a Záměr.

Nejen s pozemskými bytostmi jsou možné vztahy. Vesmír je plný bytostí, s každou z nich je možno vytvořit vztah, ať se jedná o planetu, hvězdu či „normálního“ mimozemšťana.

Úplně specifický vztah máme se svými Stvořiteli a s Prvotním Stvořitelem, s Tvůrcem tohoto Vesmíru.

Ne Harry Potter, my zachráníme svět – tedy každý svůj! Prostřednictvím vztahů, které zušlechťujeme a naplníme Láskou. Co takhle dát si to jako záměr, každý den, každou minutu se ptát: „Co by teď udělala Láska?“

ZEMĚ

První věc, kterou je tady potřeba říct je to, že Země je živá, myslící bytost, přesněji řečeno kolektiv bytostí, které dohromady tvoří to, čemu my Země říkáme. Vezměme tohle rovnou jako fakt, a zapomeňme na nesmysly o mrtvé hmotě.

Za prvé žádná hmota nemůže být mrtvá, i kdyby nám to tak nakrásně připadalo, ve všem je život v té či oné formě.

Za druhé Vědomí, které neustále vytváří něco tak úžasného, jako je naše planeta, asi nebude srovnatelné s vědomím, kterým disponuje člověk, ani s kolektivním vědomím celého lidstva, i když, nepochybně, kolektivní vědomí jednotlivých národů i celého globálu se na stavu této planety podepisuje, vteřinu za vteřinou, za což jsme zodpovědní, a proto o tom píší.

Za třetí, jak už víme, Země je naše Matka. My jsme uvěřili, že naše Matka je mrtvá hmota, a zaprvé to podle toho s námi lidmi vypadá, a zadruhé to podle toho vypadá i s ní. Neříkám, že její poškození je nevratné. Je však značné, a vracení do původního stavu nemusí být úplně jednoduché.

Není třeba číst stará proroctví, abychom poznali, že je zle. Těžko říct, zda tato verze Země zmizí úplně, nebo zmizí jen civilizace, nebo zmizí jen části civilizace, to jsou věci, které do značné míry závisí na nás lidech. Mám záměr rozbít veškeré iluze, které by mohly vést k nečinnosti, liknavosti, která je pro historii této civilizace tak příznačná, protože by se mohlo stát, že se někdo probudí až při posunu zemských pólů, kdy Země začne rotovat podle jiné osy, dané novými

póly, a v důsledku změny rotace a stávajícího zákona o setrvačnosti se většina toho, co známe jako zemský povrch, přerovná.

Tohle je očekávaný důsledek globálního oteplování, které způsobili lidé, a jen lidé tohle mohou (možná ještě) změnit. Není na to však mnoho času. Nemáme však jen vědecký podklad, máme i karmický zákon, který nám ukazuje, že zemětřesení, nestálosti počasí, povodně atd. se nedějí náhodně. V současnosti na lidstvo dopadá rána za ranou.

Co na to my, když už víme, co víme? *Otevřít oči, uvidět, přijmout, změnit..*

Vztah se Zemí

Počítám, že bude dost posměváčků, co je to za blbost, navazovat vztah s mrtvou hmotou.. Ale jak říká Werich, je to pravda, všichni blbí se mu smáli tenkrát.. Nesuďtež, abyste nebyli souzeni, to už radši klikněte jinam, protože to byli lidé, kdo ve svém vědomí a chování degradoval Zemi na mrtvou hmotu a zapříčinili její současné znetvoření. Ne že by tohle mohlo mít vliv na to, zda je Země živá či ne, ale má to vliv na to, jak vypadá naše kolektivní realita, vytvořená naším kolektivním vědomím.

Už je to tak. Každý člověk si tvoří svou vlastní realitu, každý dům má vlastní realitu, a podobně každá čtvrť, město, vesnice, stát, národnost, světadíl a civilizace. Vztahy se Zemí jsou následující: Země nás potřebuje a my potřebujeme ji, stejně jako my potřebujeme miliardy různých druhů mikrobů, a mikrobi potřebují nás. Přemnoží-li se některý druh mikrobů, vnímáme to jako nemoc, a likvidujeme je, jak se dá.

Co dělá Země, přemnoží-li se třeba zajíci? Země nemusí dělat nic, protože se tím pádem uživí větší počet dravců. Tam ta rovnováha funguje. A co udělá Země, když se přemnoží lidi, kteří kromě fyzické likvidace jejího bohatství rozbijí atom, základní stavební prvek vesmíru a zdeformují genetiku – to jest způsobí jí samotné popáleniny po atomových reakcích a nejen že sami se chovají jako zhoubný nádor na jejím těle, ale vytvářejí ještě parafráze sebe samých za pomoci genetického hazardu?

Co se asi s takovou civilizací bude dít?

Kdepak, vztah se Zemí je daleko nejdůležitějším vztahem všech bytostí s fyzickým tělem. Je to naše Matka i Živitelka. Filozofie je taková, že kdo nemá rád své fyzické tělo, a nehodlá se o něj starat, neumí za něj být vděčný, pak si možná žádné takové tělo nezaslouží. Je to stejné jako domov.

Vy víte, jak silná jsou slova, víte, co tohle všechno může znamenat. Zdá se vám jako dobrý nápad uznat svrchovanost Země, naší Matky a Živitelky?

Láska

Když předpokládáme, že Země je mrtvá hmota a podle toho se k ní chováme – totiž podle toho.. Nevím, kde jsme vzali tu zpupnost a zhoubnou pýchu, ve které si nevážíme ničeho živého ani „mrtvého“. Uvozovky dávám proto, že není nic, co by bylo opravdu mrtvé. Vše, co vnímáme, je nějakou formou života. Už proto, že my sami jsme formou života, a nemůžeme vnímat něco, co sami nejsme.

Když si nevážíme čehokoliv živého, to jest všeho, co vnímáme, znevažujeme sami sebe. Proto každý z nás doplácí na sebemenší projev neúcty ke Stvoření újmou na sobě samém. Přitom není tak těžké naučit se vidět zázrak stvoření v každém kamínku u cesty.

A jestliže je Země živá, kde je naše úcta? Připadá snad někomu drancování ložisek uhlí, ropy, nerostů, pálení pralesů, ničení lesů, vypouštění jedů do vody a do vzduchu a třeba genetický hazard, připadá to snad někomu jako projev úcty Zemi a Životu? Kdo to odskáče? Naše děti? A vy nemáte rádi svoje děti?

Láska je klíč. Ke všemu. Plejád'ané říkají doslova: „Vše na Zemi můžete použít, pokud přitom Zemi projevujete lásku a úctu. Je možná obtížné představit si partu naftařských dělníků, jak se chystají vrtat do Země a předtím se vezmou za ruce a poprosí o vedení a povolení do Země proniknout. A přece kdyby tomu tak bylo, všechno by bylo mnohem harmoničtější. Smějete se, protože vám připadá pošetilé komunikovat s něčím, co neumí mluvit. Ale kdyby se průmysl, učitelé a vůbec všichni nejprve zastavili, a oddali se nejvyšší integritě a lásce ke všemu a poprosili, aby Země ani lidé nedošli žádné újmy, mělo by to fenomenální účinek. Tím by se uvedl do chodu plán na vyšší civilizaci.“

Iniciace

Zdá se, že sama Země se chystá zvýšit své vibrace natolik, aby postoupila do vyšší dimenze. Pak vše, co Země nese, může zůstat, jak je, a nebo převibrovať také. Je to dávno očekávaná událost, prorokovaná už před tisíci lety. Někdo viděl ve svém vidění Zemi, jak se rozdvouje, a část lidí zůstává na jedné, a část lidí se zvrátí a zbytky přírody na druhé verzi Země. Jiný viděl zase Nanebevzetí, což může být tentýž, a může to být jiný způsob odchodu lidí, kteří tu už nemají co dělat, protože svůj úkol splnili. To je také způsob, kterým opustili tuto verzi planety některé civilizace, příkladně Mayové.

Máme tedy na vybranou více (ve skutečnosti z mnoha) alternativ budoucnosti, které jedou paralelně s námi

v jednom jediném okamžiku, ve kterém se odehrávají všechny reality zaráz. Každou vteřinou, na každé křižovatce naší volby se rozhodujeme, kterou ze všech alternativ budeme nyní prožívat. Naším úkolem je pak vytvoření takového prostředí, ve kterém se většina lidí dokáže rozhodnout pro Světlo, Lásku, pro vyšší typ civilizace.

Prvotní Stvořitel v této době vysílá své vibrace do naší oblasti Stvoření, aby podpořil průnik Světla a Informace karanténou, kterou Zemi obklopují bytosti, živící se dosud našim strachem. Vibrace Stvořitele tedy podporují směřování Světla na Zemi. To by bylo ovšem zbytečné, kdyby tu nebyl nikdo schopný toto Světlo zachytit. Proto se sem vtělily bytosti, které si vzaly za svůj úkol ve svých tělech zachytit a ukotvit Světlo, dopadající na planetu. Jsou jich – nebo řekněme jsou nás miliony.

Světlo, ukotvené v lidech, ať už volně nebo v komunitách žijících, úzce spojených se Zemí a s vesmírem, může nakonec vyvolat obrovský průlom vědomí (božského vědění), kdy lidé budou schopni vytvořit – doslova zhmotnit Novou Zemi tak, jak bylo plánováno.

Živoucí knihovna

Podle informací získaných channelingem má Země nesmírnou cenu. Byla projektována jako Živoucí knihovna, což znamená, že je zde v živoucích formách uloženo to nejlepší a nejkrásnější z celého vesmíru. Snad každá civilizace celého vesmíru poskytla svou DNA, své semě a nezřídka svůj fyzický tvar.

Vesmírná rodina Plazů jako Mistři genetiky uspořádali všechny prvky do jedinečného vyváženého organismu, kde byly všechny druhy fauny i flóry rovnoměrně zastoupeny, včetně člověka – živoucího klíče k tomu všemu. Vytvořili tak úžasné dílo, Živoucí knihovnu, kde mohl kdokoli z celého vesmíru přistát a získat veškeré informace o tvoření živých organismů, tvorbě a prolínání realit, o tom, jak vnuknout jedinečné nazírání reality všemu obyvatelstvu – mimochodem, přemýšleli jste někdy někdo, proč mrkvi říkáme mrkev, proč všichni vnímáme její tvar stejně, jak vlastně rodiče přišli na to, že tohle je krtek a tamto papoušek, když by to stejně dobře mohlo být něco úplně jiného? Kdo způsobil naše vidění (vnímání) reality, když veškeré Stvoření se dá stejně dobře popsat jako jiskra Božího Záměru a nejvyšší inteligence?

Bud' jak bud', naši Bohové Stvořitelé odvedli úžasnou práci a vytvořili dílo nesmírné ceny. Není divu, že se našly bytosti, které toto všechno chtěly vlastnit a kontrolovat, nejen kvůli soustředěným informacím, ale i kvůli množství nerostného bohatství, kterým Země oplývá.

Tyto bytosti vyvolaly válečný konflikt, ve kterém zvítězila civilizace Prince Satana. Je to cca 300 000 let, co se tak stalo. Původnímu člověku byla upravena DNA z dvanácti na dvě šroubovice, to jest na to, co je nutné k přežití a rozmnožování, ale co neumožňuje vůči jiným civilizacím absolutně žádný odpor. V této době přichází k naplnění plán na vrácení suverenity člověku a obnovu Země jako intergalaktického střediska výměny informací.

V tomto příběhu je vidět hloubka příčin lidského chování. Zrcadlo Bohů: jak by nás jinak napadlo experimentovat s genetikou, válčit o cokoli, posílat do vesmíru sperma největších lidských učenců, drancovat Zemi, a dělat si na ni nárok – třeba prodávat z ní kousky lidem, aby z toho pak platili daně.

Záchrana

Plán na záchranu Země pro účely, pro které byla původně projektována, má tuto podobu: bytosti, které byly původními plánovateli, vytvářejí vedlejší reality existence Země, oddělené časovými zámky na přístupových koridorech, kteréžto reality se smísí s ostatními, až budou zámky zvednuty.

Mayové, Strážci Času, vypočítali dobu zvednutí zámků na rok 2012 podle našeho kalendáře. Když se zvednou zámky, všechny reality, které v současnosti Země zažívá, a které jsou od sebe odděleny jen časem ve stejném prostoru, se najednou promísí. No zkuste si představit kromě nás skřítky, elfy, alpy, a do toho třeba dinosaury či draky – rodinu Plazů, našich tvůrců. Nebo odkud myslíte, že máme kundalini, hadí sílu a odkazy na draky v každé mytologii? Že si to naši předci jen tak vycucali ze srsti? Snad ne!

Tohle všechno znamená, že pokud se dočkáme zvednutí zámků, budeme vystaveni mnoha realitám, a kdo nebude v té době bezpečně vědět, že svou realitu si tvoří každý sám a nebude si sám v tomto tvoření jistý, může mít trochu problémy s orientací, mimo jiné..

Příprava na toto období obnáší především dokonalé poznání svých vlastních pocitů a naprostou důvěru ve všechno, co cítíme. Pocity budou pravděpodobně hrát hlavní úlohu při rozlišování, kam kdo patříme. Tedy je naším úkolem a Záměrem naučit se zvládat více realit najednou, zvyknout si na to, abychom nezapomněli a nepohřbili plán i s celou nadějí a vznešeností.

V té době by se podle plánu měli všichni, kdo chtějí žít v míru a klidu, vzepnout a přitáhnout alternativní realitu Světla a obnovené Živoucí knihovny na tuto Zemi. Cvičení Plejád'anů – nejlépe s pochopením jejich příběhů psaných nám na tělo, by nás na toto měla dobře připravit, na druhou stranu, každý má svou cestu, a každý nechť si odtud vezme, co mu libo. Kdyby nic, sci-fi je to pěkná, ne?

Ekologie

Ekologie samozřejmě má co dělat se stavem planety. Žádná práce by nebyla se zachraňováním planety, kdybychom s ní a se vším, co z ní vzešlo jednali s úctou a láskou. Země by se nebyla cítila zneužívána a znevažována, a asi těžko by docházelo k ničení ovzduší, znečišťování vody a pálení pralesů. Je to jako v přírodě, všechno, co bují nesprávným směrem, se nakonec zahubí samo. To doufám nebude náš případ.

Když je řeč o ekologii, máme tu dělený odpad. Dělený odpad ano, dokud se však lidé nenaučí házet do odpadních nádob jen to, co tam opravdu patří, bude se i dělený odpad pálit tak jako dosud. Navíc recyklace papíru a skla, velké ANO, ale recyklace plastů? Na výrobu jednoho plastového sáčku se spotřebuje tolik kyslíku, co vyprodukuje jeden dospělý strom. Kolik kyslíku se spotřebuje při recyklaci? Máte snad pocit, že nám tu kyslíku přebývá?

My ovšem zvyšujeme počet sáčků, a snižujeme počet stromů. A co asi tak budeme za pár let dýchat? Budeme hledat způsob, jak dostat ten kyslík z těch sáčků zpátky? Posmíváme se lidem, kteří chodí nakupovat se silonovou nebo dokonce síťovanou taškou. To je nám milejší igelitka a smrt udušením?

A ještě jiný příklad – firma Amway. I Spolana se všemi svými katastrofami je tu oblíbenější než tato firma, která produkuje ekologické čistící prostředky, kde čistící složkou je derivát jedlého kokosového oleje, biologicky dokonale rozložitelný – můžete si jím umýt podlahu, nádobí nebo vlasy a zbylou vodu použít třeba na zalití zahrádky či kompostu – na rozdíl od ostatních dostupných produktů, kde se jedná o derivát ropného oleje.

Přesto v Čechách není v oblibě kokos, ale ropa, stejně jako jsou ještě pořád jedinci, kteří se snaží znemožnit dělení odpadu přihazováním např. stavebního odpadu.. V Čechách se už příliš dlouho nepřije nikomu úspěch. Kdokoli za něčím jde, má nějakou vizi a nějaký cíl, stává se až příliš často terčem zesměšňování, srážení a házení klacků pod nohy. Není to náhoda a něco to o nás vypovídá. Jak dlouho chceme být ještě takoví?

Zverimex

Při krátké návštěvě Zverimexu bylo mi zhlédnout množství živočichů zde uložených k pozdějšímu využití. Deset papoušků v jedné průměrné kličce, patnáct nádherně barevných ptáčků velikosti vrabce v jiné, a dalších pět klecí podobně obsazených, třináct klecí prázdných. Ptáčci vydávali zoufalý řev, ve kterém se mísilo znepokojení s každým příchozím: Který z nás zmizí tentokrát?

Opravdu je to věrný obraz lidstva. Většina lidí křičí o pomoc, i když ne nahlas. Lidské vědomí má úžasnou schopnost vypouštět všechny nezapadající a alarmující jevy. Proto lidé ani neví, jaký řev jejich podvědomí vydává. Křičíme po svobodě, protože se cítíme být v kleci svého vlastního společenského zřízení, zvyků, otroctví, které jsme vnutili celé planetě a spěcháme s ním do vesmíru.

Vesmír samozřejmě odpovídá. Jedna věc – velké přírodní katastrofy – to je odpověď i na to, jak velké množství lidí v různých oblastech chce z této planety pryč. I umělé katastrofy mohou mít podobný důsledek, jak dokládá strašlivý poměr čtyř z pěti Afričanů HIV pozitivních. Druhá věc je daleko horší.

V následující kapitole nazvané Odveta cituji několik pasáží z brožurky Milтона Williama Coopera, amerického senátora, který zjistil mnoho věcí, se kterými nesouhlasil, a tyto věci sepsal a zveřejnil.

Bystrému oku pak neujde, jak stejné přitahuje stejné, bytosti, které dovedly svou planetu na pokraj zničení a svou rasu k totální sterilitě způsobené nezodpovědnou genetickou manipulací sebe i svého okolí, si vyhledaly sobě rovné podmínky na planetě jiné, nad jejímž obyvatelstvem mají technologicky (a válečnický) zřetelně navrch. Našli jsme dokonalé zrcadlo naší civilizace.

V tu chvíli se nám jeví naše vlastní pokusy na zvířatech a lidech, kácení pralesů a vykrádání nerostného bohatství Země jako strašlivý, smrtelný hazard. Viz příčinnost.

Odveta

M. W. Cooper doslova píše: „Prezident Eisenhower se setkal s mimozemskými bytostmi a podepsal úmluvu mezi mimozemšťany a USA. V úmluvě byla podmínka, že se mimozemšťané nebudou vměšovat do našich záležitostí a my zase do jejich. My utajíme jejich přítomnost na této Zemi a oni nám předají nové technologie a pomohou nám v našem vědeckém rozvoji. Dále že neuzavřou žádnou úmluvu s žádným jiným státem.

Bude jim umožněn odvoz určitého počtu lidí k lékařskému pozorování pod podmínkou, že tito lidé neutrpí žádnou škodu, budou vráceni na svá původní místa a na nic si nevzpomenou.“

A v další kapitole čteme: „V roce 1955 bylo zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnoha místech USA se objevovaly zohavené mrtvoly lidí a zvířat.

Dospělo se k závěru, že mimozemšťané z pomoci tajných společností, čarodějnictví, magie a okultismu i za pomoci církví používali určitý počet lidí k pokusům, což bylo při pozdější konfrontaci potvrzeno. Potvrdilo se rovněž podezření, že spolupracují se SSSR.

Další nemilou okolností bylo, že mimozemšťané začali používat lidi a zvířata jako zdroj pro různé enzymy, hormony a krev, a rovněž pro různé genetické pokusy. Mimozemšťané vysvětlovali, že je to nutné pro jejich přežití. Prohlašovali, že jejich genetická struktura je tak narušena, že se nemohou dále rozmnožovat. Tvrdili, že jestliže se jejich genetická struktura nezlepší, jejich rasa přestane existovat.“

V Cooperově svědectví toho je ovšem daleko víc, pro tento web je ovšem tahle ukázka až dost. Kdo by však chtěl opravdu poznat způsob myšlení mocných tohoto světa, lze tuto knihu než doporučit.

Jak to asi může dopadnout, když se někdo prohlásí za pána tvorstva, koná v tomto smyslu zvěrstva, která nemají obdobu, a pak náhle narazí na silnější verzi sebe sama?

DÍL II. – ZDRAVÍ

Říká se, že zdraví máme jen jedno.

..zato nemocí jsou celé galerie..

Zdá se, že to je pravda. Buď' zdraví jsme, nebo ne.

I selský rozum se s tím vším musí nějak vyrovnat, zdá se..

A jak se vlastně stane ne-moc?

No fajn. Tak si mám jako myslet, že o mém životě rozhodují nějaké viry a ne já ???

A co to s námi dělají doktoři?

Je snad pravda, že k onemocnění doktora nepotřebujeme, zatímco k uzdravení ano?

Po nemoci: Uzdravil jsem se já, nebo jenom virus???

..a je tu chemie pro lidi, nebo lidé pro chemii ???

SPRÁVA ZDRAVÍ

Restituce je to, co nás čeká, pokud chceme být zdraví. Restituovaným předmětem bude znárodněné, odosobněné zdraví, toho času nepříjemně závislé na nejnovějších výbrcích chemie.

Zdraví přitom původně není hromada chemie, zdraví je takový stav mysli, kdy jsme si vědomi absolutní moci nad svým tělem. Nemoci, lépe řečeno bezmoci jsou záležitostí psychickou, ne fyzickou.

Stejně jako nikdo na světě nedokáže udělat to, co ho napřed nenapadlo, právě tak se žádná nemoc nemůže projevit rovnou ve fyzickém těle. Nemá prostě jak. Aby se mohla bezmoc projevit v lidském těle, musíme jí k tomu nějakým způsobem vytvořit vhodné podmínky. Začít tak myslet, mluvit, začít se tak chovat.

Tak jsme si nastínili, že všechny nemoci mají svůj původ v naší psychice. To bude pravděpodobně znamenat, že pokud neodstraníme příčinu nemoci z našeho myšlení či podvědomí, nemůže dojít k uzdravení a že se nemoc s velkou pravděpodobností vrátí, dříve či později.

Zdraví & nemoc

Zdraví je naše přirozenost. Je to přirozený stav člověka. Donedávna dokonce bylo ještě úplně zadarmo. To až dneska, kdy správa našeho zdraví nepatří lékařům, ale pojišťovnám, které rozhodují o tom, který doktor kterého pacienta smí vůbec ošetřit, až teď se dá říct, že zdraví není zadarmo. Ono je, ale moc to tak nevypadá.

Nemoc pak je pouhá nepřítomnost zdraví. Není to náš přirozený stav a nikdy ani nebyl. Možná však to tak někdo vnímá. Takový člověk by se měl zamyslet nad mocí propagandy o bezmoci člověka vůči pouhému pocitu, že na něj něco leze, nebo vůči nejbanálnějšímu bolestem, a přestat se koukat na reklamy na zázračné kousky chemie.

Tak jako strach je pouhá nepřítomnost lásky, tak jako tma je pouhá nepřítomnost světla, právě tak je i nemoc nepřítomností zdraví. Znáte to i sami. Když máte kolem sebe tmu, neznamená to, že neexistuje světlo, znamená to, že momentálně nesvítí. To je jedno, co. Když vás přepadnou pochybnosti o partnerovi, vloudí se vám do představy strach. Podle toho, jak moc se bojíte, úměrně tomu ve vás ubývá lásky.

Člověk je v takových okamžicích ochoten zapomenout, že si partnera k sobě nepřitáhl strachem, ale láskou. Zapomínáme také na to, že jediný, kdo se může rozhodnout setrvat v lásce a důvěře, jsme my sami, každý z nás. Byli jsme hodně zvyklí mít v životě peklo, což v nás vytváří množství adrenalinu, který je návykový. Možná je tohle jeden z důvodů, proč se až příliš často rozhodujeme pro podezřívání, kontrolu partnera – pro jednání na základě strachu.

Velmi podobné je to se zdravím a nemocemi. Skoro nikdo si v dnešní době neumí představit, že by mohl být celý život zdravý. Žijeme ve společnosti, která na nemoci věří a očekává je automaticky. Dokonce už novorozenci jsou kontrolováni, jestli nejsou nemocní, a již v tomto věku je nám vnucováno, že naše těla nejsou nic moc bez non-stop lékařské péče.

Nedůvěra je projev strachu, a zřídkakdy vede k něčemu pro nás dobrému. Nejspíš nikdy. V této nedůvěře ke svému vlastnímu tělu jsme vedeni tedy už od kolébky, a už od kolébky je nám také vštěpováno, že žádný z nás, pokud není zrovna doktorem, o svém těle nic neví, a i když je mu třeba špatně, je třeba, aby to potvrdil lékař, protože když lékař řekne, že nám nic není, tak jsme si prostě vymýšleli. A tak jsme se postupně lékařům vydali na milost a nemilost.

Je jasné, že žádný lékař tohoto nikdy nezneužije. Zneužití však hrozí z míst, kterým jsou lékaři poplatní, a kde by to nikdo, ale vůbec nikdo nečekal. Příležitost holt dělá zloděje. Co to s námi ale dělají doktoři a lékařská věda?

Doktoři, zdá se, s námi dělají léčení, tedy nám pomáhají snášet následky, dokud se nepřestaneme zabývat nemocí a nezačneme se zabývat zdravím. Ve všem, co dělají, jsou poplatní lékařské vědě, a lékařská věda podléhá byznysu, nebo ho přímo vytváří.

Lékařská věda

Podobně jako církev a její kněží jsou nezvaným a placeným prostředníkem mezi námi a Bohem, i lékařská věda a její doktoři jsou nezvaným prostředníkem mezi námi a naším zdravím. Podobně jako církev sem nemůže doopravdy vpustit Boha, lékařská věda sem nemůže doopravdy vpustit zdraví, protože by přišli o práci – to dá přece rozum.

Kolik zpráv zavánějících konspirací téměř absurdní se proslechlo o tom, že ani zdaleka není všechno, jak by mělo.. Podle těchto zpráv už např. jen lék na rakovinu muselo objevit x lidí, nezávisle na sobě. Dokud se je podařilo umlčet a výzkum rakoviny někdo financuje, platí, že lék ještě není. Atd. Tak tohle slyším co chvíli a nebaví mě to.

Byznys s léčivý je jasná věc. Prospěšnost hromad chemie je věcí názoru, pro mě je kupříkladu je nulová, ale budiž. Beru. Ale to, že nemocnice nemají peníze ani na platy, ani na nejbanálnější opravy, zatímco budovy pojišťoven září novotou a luxusem, to je hnus, nepředstavitelný a neomluvitelný hnus. Je to vizitka člověka, pána tvorstva.

Lékařství je pro mě stejné jako současné lidstvo. Je plné násilí a nepochopení. Lékařství má své extrémisty, kteří by všechno řezali, má své liberály, kteří vám na všechno nasypou homeopatika. Společné mají lékaři jen jedno: za jejich služby drazé zaplatíte, aniž by sami doktoři ty peníze viděli.

Máme šest fází vzniku nemoci.

1. Nerovnováha v našem myšlení.
2. Tělo se přizpůsobí myšlení.
3. Tělo nám dá vědět. (Bolest)
4. Rozhodujeme se mezi bolestí a nemocí.
5. Uvěříme, že jsme nemocní. (Nemoc)
6. Nazveme nemoc, a ulehne.

Klíč je v tom, že tělo se přizpůsobí myšlení. Tento klíč bohužel zcela ignoruje lékařská věda, stejně jako body 1., 2. a 4. Lékařská věda všeobecně ignoruje fakt, že každá událost má svou přesnou příčinu v duchovní sféře.

Západní medicína slovy Deepaka Chopry, kvalifikovaného a uznávaného lékaře: „Vidíte ji jako těžkopádnou. Vidíte ji jako používání neuvěřitelně rafinovaných postupů, aby změnily jen věci viditelné pouhým okem“.

Ale já přece nejsem jenom tělo..!

Představte si gramofon, který stále dokola hraje jednu písničku. Deska už je poškrábaná, praská to a v jednom místě to i chvíli přeskakuje. Systém lékařské vědy je vrhnout se na reproduktor, rozebrat ho, aby ho za pomoci nejmodernějších technologií donutili nehrát praskání a doplnit zvuk uměle. Na přeskakování vám řeknou, že to se spravit nedá.

Když pak za nimi přijdete s alternativou: „Co takhle vyměnit desku?“, lékařští vědci vám odpoví: „My na žádné desky nevěříme, protože se nedají dokázat“, a ještě vás zostudí a se vám vysměji..

Lékařská věda nepočítá s neviditelnými věcmi, proto je zcela bezmocná, pokud jde o to udržet lidi ve zdraví. To si ostatně nemůže ani dovolit – nejenže by padlo několik dobře zavedených byznysů a miliony lidí by přišly o práci, ale hlavně by několik lidí přišlo o spousty peněz.

Doktoři & Léčitelé

Doktoři každopřípadně dělají léčení podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Z duchovního hlediska tu je však jedna potíž: nepružnost našich lékařů je dána jejich výchovou na odborných školách, jsou vyučováni, že lékař musí za každou cenu zůstat objektivní. Tím jsou donuceni necítit se svým pacientem – jenže každá nemoc je subjektivní..

Jeden z důsledků je tento: každý pacient se snaží zjistit, co a jak, jak na tom opravdu je. Doktoři ovšem ve většině případů nic neřeknou. Nejspíš nesmí. Co zbývá pacientovi? Vycítit. A co myslíte, vycítí, nebo ne? A co myslíte, to co vycítí, má vliv na jeho uzdravení, nebo ne? Vždyť je to tak jednoduché.

Doktoři jsou poplatní lékařské vědě. Lékařská věda je, dalo by se říct, úplně slepá, co se týká přístupu ke zdraví. Ostatně jak může člověk, neustále se šourající v nemocech dospět ke zdraví? A lékařskou vědu vyrábí vědci, kteří nejsou zamilovaní do zdraví, ale posedlí nemocemi.

Co se léčitelů týče, je to kus od kusu rozdílný přístup. Spousta z nich neví o lidském těle zhora nic, a dokáží pomoci komukoliv – mají dar léčit a spousty zkušeností. Spousta z nich zná dokonale lidské tělo, zná bylinky, jejich kombinace a využití pro léčení. Spousta z nich jsou podvodníci a spousta z nich jsou kombinací všech těchto kategorií.

Dohromady pak všichni léčitelé vytvářejí alternativu, jinou možnost pro všechny, jimž nesedí současná úroveň

lékařské vědy, potažmo pomoci. To znamená, že pod alternativní léčbu jsou řazeny všechny léčebné postupy jiné než oficiální. To je ovšem strašlivý zmatek. Na stejnou nemoc vám 99 % doktorů předepíše stejné léky, zatím co u každého z léčitelů se dozvíte něco jiného..

Vtip je v tom, že fungovat bude v devadesáti procentech všechno, jak recepty doktorů, tak pomoc léčitelů. Prolnutí není stoprocentní, někdy selžou doktoři a pomůže léčitel, jindy je to naopak. Ve většině případů však pomohou všichni.. To je, co?

Všechno nás vede k tomu, že je jedno, ke komu půjdeme. Na každou nemoc totiž evidentně zabírá kdekdo, a člověk, pokud se uzdravit chce, uzdraví se, ať už ho léčí kdokoliv.

Mimochodem, co slyšíte častěji, „Uzdravili mě“ nebo „Uzdravil jsem se“?

Souhlas s uzdravením

Nezávisle na tom, jak dlouho trvá léčení, je uzdravení dílem jednoho jediného okamžiku. Kdo dělá uzdravení?

Zdá se, že jen ten, kdo může svolit k onemocnění může dát souhlas k uzdravení. Byli jsme vedeni k nedůvěře vůči svému tělu, i když, co je to nedůvěra? Kolik z nás svému tělu uvěří, že je schopno vytvořit nemoc, a ne a ne mu uvěřit schopnost vytvořit zdraví? Proč neumíme dát tělu stejnou důvěru k obojímu, když obojí je jeho funkce?

Vycházejme tedy z toho, co známe lépe, z důvěry ke schopnosti nemoci, která právě vyplodí souhlas s nemocí. Ta potíží je v tom, že většina z nás, když máme pocit, že na nás něco leze, dává souhlas k nemoci, a ne k uzdravení. Tím je dána nemoci zelená, a ta většinou během pár hodin propukne.

Kolikrát nemoc odsouhlasíme ještě dřív, než se má vůbec možnost projevit. To jsou nemoci vznikající na základě naší pevné víry, že to či ono k nemoci bezpodmínečně vede. To je případ třeba žen, které se po koupeli namažou nějakým krémem a uvězní v kůži zbytky vody a přirozenou mastnotu těla a přivodí si tak celulitidu. Jejich dcery si tu celulitidu přivodí i bez krému, pouhou duplikací matky, a pak věří, že být ženou znamená dostat celulitidu. Takové ženy to pak hlásají dál, dokud se toho nechytí doktoři a neudělá se byznys, který to celé potvrdí a především zpeněží.

Já běžně chodím ze sprchy rovnou ven – tedy jen co se obléknu. Dělam to v létě i v zimě. Fénovat vlasy? Ještě bych si je poničil.. Nebojím se to tak dělat, protože vím, že jsem zdravý. Pouze dvakrát za svůj život jsem s tím měl problém, dvakrát, kdy jsem připustil, že by z toho něco mohlo vzniknout.

Když už tedy svolím k problému, resp. všeobecně když mám dojem, že na mě něco leze.. večer se zachumlám do peřiny, a usínám s tím, že ráno budu zdravý. A co myslíte, jsem?

A jediné co dělám je to, že dám souhlas ke zdraví. On je to možná spíš povel než souhlas. Funguje to výborně, dokonale. Vydám povel a tělo poslechne na slovo, vždyť je také proboha moje. Samozřejmě, někdy se ozve v člověku pochybnost. Pak záleží na nás. Pokud chceme být nadále zdraví, stačí si ji nepřipustit. Pokud už ji připustíte, vydejte povel znovu, není nic jednoduššího. Řeknu: „Ále, hloupost, ráno budu zdravý“.

Někdy však cítím, že si tělo žádá odpočinek. Je to dáno mým stylem života, mnohdy dělám non-stop i několik dní v kuse, beze spánku, vyspím se pár hodin a jedu zase dál, je logické, že cca dvakrát třikrát do roka se to prostě projeví. Tělo se přihlásí s dvou až třídní totální slabostí – a mně to tak vyhovuje, právě proto, že vím, že tělo je naprosto dokonalé. Věřím mu na sto procent, že když mám někde problém, že si řekne.

To však není důvod být nemocný. Já vím, že jsem zdravý.

Zdraví je holá skutečnost. Nemoc je fikce, a většinou je důsledkem toho, že ve svých myšlenkách, ve svém životě nějakou fikci uznáváme. Na uzdravení není nic složitějšího – stačí objevit a uznat svou Pravdu, fikce zmizí a nemoc s ní.

Každý sám sobě je uzdravitelem, a Pravda je toho nástrojem.

PŘÍČINY NEMOCÍ

Tady se blíže podíváme na to, že nemoci jsou záležitostí psychickou, ne fyzickou. Stejně jako nikdo na světě nedokáže udělat to, co ho napřed nenapadlo, právě tak se žádná nemoc nemůže projevit rovnou ve fyzickém těle. Nemá prostě jak, totiž pokud jí nějakým způsobem pro to nevytvoříme vhodné podmínky.

Takže předpokládejme, že všechny nemoci mají svůj původ v naší psychice. To bude pravděpodobně znamenat, že pokud neodstraníme příčinu nemoci z našeho myšlení či podvědomí, nemůže dojít k uzdravení a že se nemoc s velkou pravděpodobností vrátí, dříve či později.

Obecně je příčinou každé nemoci naše neochota něco ve svém životě přijmout. Něco, co jsme sami vytvořili. Všechno ve svých životech jsme vytvořili sami. Jistým způsobem.

Vždycky je v tom nějaký strach, a to jednoduše pro to, že strach, stejně jako ne-moc je to, co nejsme. To, co nejsme je tu proto, abychom měli možnost volby svobodně si vybrat, co chceme být. Cokoliv si vybereme, prožijeme.

To, že třeba ani nevíme, že si něco vybíráme nemá na tento proces žádný vliv. Každým okamžikem přítomnosti si

vybíráme, určujeme, jaký bude příští okamžik přítomnosti.

To, co žijeme teď jsme si vybrali svým postojem v minulém okamžiku. Náš postoj je zcela závislý na tom, jakou o nás máme představu. A ta bývá, želbohu, velmi poplatná tomu, co nám kdy kdo řekl, že je správné a špatné, co většina z nás přejala, aniž by dostala možnost se o tom přesvědčit sama.

Z toho všeho plyne, že žijeme svou dotovanou představu, kterou mají z větší části na svědomí naši rodiče, ani o tom nevíme, a většinu z toho žijeme automaticky.

To je celý problém dědičnosti chorob. Přestaňme dělat chyby našich rodičů, a kde je celá dědičnost..?! A mimochodem, přestaňme ty chyby dělat hodně rychle, protože naši rodiče jsou ti, kdo dovedli planetu s celou přírodou až tam, kde je.

Náš výtvar je něco, co jsme vytvořili na základě naší představy. Naše strachy jsou pak naše vlastní výtvary, které jsme nepřijali za své. Budou nás strašit tak dlouho, dokud je nepřijmeme. A dokud je nepřijmeme, energie v našem těle nebude proudit, kudy má, bude zablokována.

Tyto bloky jsou záležitostí podvědomí, a podvědomí vnímá ve schématech. Schémata budu (stejně jako příčiny bolestí a nemocí) postupně vypisovat – pro lepší pochopení důvodů, systémů a principů, které používáme k vytváření nemocí.

Víra a strach

Jaká je úloha těchto dvou fenoménů při tvorbě zdraví a nemoci? Tak za prvé víra. Naše víra je výsledkem představy, kterou žijeme. Když se proběhneme s holým krkem na mrazu, riskujeme nachlazení, ale ne proto, že by se s tím naše tělo nedokázalo vyrovnat, ale proto, že věříme, pevně věříme, že tyto okolnosti k nachlazení vedou. Tak!

Že nám to doktoři tvrdí? Doktory to někdo naučil. Doktory to naučila naše lékařská věda, a ta to tvrdit musí, protože kdyby ne, přijde o byznys. Většina doktorů bohužel nevědomky zůstává jejími výkonnými nástroji, ačkoliv sami vědí, kolik lidí platí zdravotní pojištění a mohou si sami jednoduše spočítat rozdíl mezi vybranou částkou a součtem jejich platů. Ani by nemuseli nic počítat, stačí se podívat na zoufalé boje nemocnic o peníze na každou sebemenší opravu a srovnat to se samozřejmostí, se kterou vznikají nové budovy pojišťoven.

Kolik návnad jsme takto spolkli. Začalo to kdysi dávno omezováním představ, co všechno lidské tělo dokáže. Kdyby to byl někdo vymyslel jinak, očekávali bychom angínu třeba po požití většího množství brambor. To vše lze naprogramovat. Veškeré lidské reakce se dají naprogramovat. A všechno se dá také zneužít. Všichni známe lidi, kteří nám prodají A jako B a C jako Z. Tak například „lékařský“ průmysl nám s každou další reklamou implantuje novou dávku bezmoci proti nejbánálnějšímu obtížím. Každý týden máme možnost zakoupit ještě závažnější pilulky proti nachlazení či bolení hlavy. Každý týden máme možnost utratit čím dál větší sumy za naši naivitu. Na ne-nachlazení stačí neříkat takové hlouposti jako „na mne tady už půl hodiny táhne, já budu určitě nachlazený..“.

Člověk, který tohle vidí, se logicky ptá, proč to věda dělá. Totiž, normálně uvažujícímu člověku se zdá, že tohle už není snad možné dělat jenom pro peníze. Jenže kdo vám řekne pravdu? Pak se nelze divit, že člověka napadají ty nejdivočejší domněnky, jako např. jestli lékařskou vědu neovládá někdo, kdo chce modifikovat naši tělesnou strukturu.

Budou z nás jednou otroci? Androidi s omezenými tělesnými funkcemi, neodporující jakémukoliv rozkazu a zbytkem svého žití zcela závislí na přísunu chemických preparátů? Teď si asi myslíte, že přeháním. OK, zkuste se zamyslet nad faktem, že skoro polovina lidstva, a to ta „civilizovaná“, je už teď skoro sterilní. Německo by už v tuto chvíli mělo necelou polovinu obyvatelstva z počtu, který mělo před deseti lety, kdyby odmítlo exulanty z méně „vyspělých“, zato zdravých zemí jako je Turecko, Rusko, Ukrajina atd. Amerika bez černochů a přeživších indiánů by už vyhynula, a Velká Británie by se zanedlouho přídala.

Tak jako je víra výsledkem naší představy, strach je naší představy součástí. Strach je to, co přivolává do našeho života všechno, čeho se bojíme. Na to, že strach neexistuje, není reálný, a může existovat jen v případě, že v něj věříme, jsou jeho výsledky vskutku impozantní. Ostatně, podívejte se do sebe, vzpomeňte si na své nemoci, a podívejte se, co jim předcházelo. A možná si na to raději sedněte..

Každá reklama, která se snaží zvýšit naši bezmoc, dává vzniknout strachu, díky kterému nakonec onemocníme, a budeme si ještě blahopřát, že jsme tu reklamu viděli, protože jak bychom se vlastně bez toho nejnovějšího a nejúčinnějšího Coldrexu uzdravili? A tohle prosím vymysleli lidé..

Strava

Hippokrates, nejznámější lékař starověku měl své lékařské středisko na ostrově Kos. Měl tam k dispozici na šest tisíc léčivých rostlin, a přesto hlásal: „Zanechte všechny léky v lékárně, pokud nejste schopni vyléčit pacienta stravou“.

Co na to my, když víme, že Hippokrates neznal ani základní poznatky o krevním oběhu, a přesto patřil k lékařům, kteří udržovali lidi ve zdraví po tisíce let? Oni tedy neměli ani jinou možnost. Pokud neudrželi lidi ve zdraví, nebyli zaplacení, a to i tehdy, když člověka vyléčili – protože prostě neudrželi stav zdraví..

Co věděli tehdy lepšího, než známe dnes my? Tito lidé brali vše, co existuje jako projev univerzální inteligence a nemoc jako důsledek porušení její kontinuity v lidském vědomí. Jejich léčení pak spočívalo v obnovení celistvosti této inteligence.

Vycházelo se z toho, že jelikož vše je svým způsobem různými projevy téže inteligence, je třeba vyhledat přírodní prostředky s podobným projevem, jako má ten který orgán lidského těla, ať to bude kámen, rostlina či jen dobré slovo a pobyt pacienta v přírodě a na slunci, odkud obraz své celistvosti získá automaticky a z těch nejlepších zdrojů. Léčení tedy znamenalo „promlouvání“ podobného s podobným a nepoškozeným. Většinu rostlin stačilo k tělu přiložit..

Pokud většinu léků stačilo k tělu přiložit, aby se člověk uzdravil, jaký vliv pak musí mít to, co člověk pozře, co přijme dovnitř do svého těla? Vskutku obrovský.

To, co jíme, jsou buňky, ze kterých naše vlastní buňky získávají informaci v nich obsaženou, protože ji potřebují pro svou regeneraci. Z toho nám vyplývá, že naše strava musí být právě tak rozmanitá, aby všechny naše orgány dostaly, co potřebují. Nejzásadnějším parametrem je přitom život té které buňky.

Pokud jíme jen mrtvé buňky, naše vlastní obdrží informaci smrti a rozkladu. Všechno maso, pokud je nejíme syrové rozšiřuje do našeho těla informaci rozkladu – vše, co zabijeme se začíná rozkládat okamžitě. Jistěže získáme látky, které tělo potřebuje, bohužel zároveň s pokynem k rozkladu. Rozklad je pro živé tělo strašlivá věc, a v kombinaci s jistým druhem myšlení vede ke vzniku rakoviny. Chápete?

Co se týče vyvážení stravy, vůbec není nutné se vzdávat steaků a dobrot, na které máme chuť atd. Může však být nutné doplnit do stravy život. Na trhu je spousta druhů semínek, ovoce, zeleniny, v prodeji jsou i ta zařízení, kde semínka můžeme nechat naklíčit. Tato jídla jsou pak nejen velmi dobrá a s vhodným kořením dokonce vynikající – a dávají nám život.

A co jíme doopravdy?

Od doby, kdy tohle došlo našim vědcům uplynulo mnoho let. Dnes jsou známy první výsledky zneužití jejich objevů – strava geneticky upravená. Tato strava pochopitelně nese jinou informaci, ačkoliv na pohled vypadá úplně stejně.

Pojetí stravy je u nás vůbec dost tristní. Po většinu dne je člověk absolutně mimo, protože tělo zpracovává stravu. Třikrát denně hromada jídla není asi to, co by tělu (a zdraví) prospívalo. Zvláště když v kvalitě jídla už nehraje původní chuť žádnou roli.

Přitom původní chuť je to, co dodá člověku energii. Ne množství, nebo snad chuť dodaná. Dodávané chutě jsou unifikované: sůl, solamyl, kečup, hořčice, křen, majonéza, pepř, a pak cukr, skořice a čokoláda. V těchto intencích se nalézá 99 procent všech našich jídel.

To znamená, že masově podporované jsou pouze chutě určitého typu, které nám dodají energii zase jen určitého typu. Pokud jsou tyto chutě většinové a pokud se většina populace chová jako ovce, je už asi jasné, odkud vítr vane.

Máte-li dojem, že si z nákupu nesete jablka, mrkev, nebo třeba kuřecí maso, je tento dojem mylný. To co vláčíte je hromádkou chemie, která je vydávána za skutečné jídlo. Jako, on ten umělohmotný preparát skutečně zajistí, že pár hodin nebudete cítit pocit hladu. Jenže to je tak všechno (z těch pozitivních vlastností).

Stejně jako maso, které je běžně k dostání nese informaci strachu z hrůzné smrti v podobě extrémně vysoké hladiny adrenalinu, ve které zvířata na jatkách umírají, stejně jako jíme pocity stísněnosti, ve kterých jsou zvířata chována, úplně stejně jíme to, co naši vědci implantovali do stravy, kterou jsou tato zvířata krmena.

Vůbec veškerá naše nedomácí strava je závislá na tom, co naši zemědělci a jejich chemici narvou do země. Obecný postup je zabít v zemi chemickou cestou všechno živé, a pak stejným způsobem dopravit do půdy přesně vyměřené živiny pro tu kterou konkrétní plodinu. Ty plodiny, dále zpracované jíme buď my, nebo jsou jimi krmena zvířata, která jíme.

Takové jídlo je sterilní, přesně jako země, ze které vyrostlo. Není tedy divu, že lidstvo už je napůl sterilní také. Evropská unie však není spokojená ani s tím, a nařizuje taková opatření, aby jídlo bylo sterilní ještě i na našem talíři.

Není to ani dva tisíce let, co byl život daný ženou prohlášen za nečistý, a už z tohoto světa mizí.

Není to škoda?

Prevence

V otázce prevence naprosto souhlasím s lékařskou vědou. Je důležitá.

Prevenčí ovšem myslím sledování svých pocitů, myšlenek, slov, činů, drobných bolestí, a včasné odhalování jejich významů pro naši nejbližší budoucnost.

Nenechávejme dojít naše vnitřní rozpory až do stádia nemoci – neschopnosti mít moc sami nad sebou.

Hlídejme si všechno, co by k nemoci mohlo vést – myšlenky a slova hněvu, závisti, necitelnosti.. Hlídejme si všechno, co děláme, jestli vycházíme z Jednoty, nebo ze strachu.

Hlídejme si tedy kvalitu našeho Bytí, z něhož všechny myšlenky, slova i činy vycházejí, hlídejme si představu o nás samotných, ve které máme uloženo, jaké okolnosti nás povedou k nemoci, a vyhodíme z ní všechna, úplně všechna omezení, ať už jsme je získali kdekoliv – z reklamy, od rodičů, nebo z našich zkušeností založených na cizích informacích.

Nebot' Zdraví je přirozený stav člověka.

Pozvedněme kvalitu svého života nebývalým způsobem. Naučme se uzavírat své životní lekce za pomoci svého vlastního vnitřního vědění, kterým bezpečně poznáme, co je pro náš život teď pro tuto chvíli správné.

Nenechávejme otevřenou žádnou záležitost, která se nás jakkoliv dotýká. Usmíme se se všemi lidmi, usmíme se s Přírodou a se Zemí, naší Matkou. Nechme se vést svou podstatou, tou hravou, láskyplnou duchovní bytostí, která je naším skutečným Já.

Pak budeme zdraví na těle, protože budeme zdraví na duchu.

ÁJURVÉDA

Ájurvéda je starobylá indická medicína, která dnes z mnoha důvodů přišla zase do módy. Dlužno dodat: Díky Bohu!

Dva z oněch důvodů jsou tu coby kapitoly – Mahárši a Deepak Chopra, dva lidé, kteří pro obeznámení Západu s touto medicínou udělali neuvěřitelné množství práce. Ostatně, podívejte se sami.

Ájurvéda ve starobylém sanskrtu znamená „věda života“. Vzhledem k tomu, jak přesně tento název vystihuje, o co v ájurvédě jde, nabízí se nám nový název pro naši lékařskou vědu, a to sice „věda nemoci“.

Skutečně! Jaký rozdíl. Ájurvédský vaidja první, co udělá, napojí se určitým způsobem na život pacienta, a chvilíčku plyne s jeho životem. Protože sám ví, jak vypadá rovnováha v životě i v těle, a zároveň cítí stav pacienta, okamžitě pozná rozdíl a rozezná, kde je rovnováha narušena.

Diagnóza je stanovována na úrovni Bytí, pomocí mimosmyslového vnímání, nikoliv podle vyšťouraných příznaků vědecky popsaných chorob bez ohledu na to, jak vznikly. Má to samozřejmě výhodu už v tom, že se pacient vůči lékaři necítí jako soubor zkoumaných orgánů, ale jako bytost celistvě a celostně přijímaná přátelskou chápající bytostí.

Pacient si tím pádem nepřipadá v nemoci sám s hromádkou chemických preparátů a vyděšenou rodinou, nýbrž jako člověk, jenž má právě příležitost porozumět svému životu na hlubší úrovni.

Princip

Ájurvéda pracuje se životem postiženého – s okolnostmi, které vedly k narušení rovnováhy. V první řadě pacient dostane doporučení, co se životem. V druhé řadě s dietami. Složení stravy samo o sobě dokáže z našeho pohledu zázraky. A ve třetí řadě se pracuje s bylinkami, které se ale nevybírají podle chemického složení, jsou vybírány podle.. my bychom řekli podle povahy toho, co svou existencí vyjadřují.

Nu což, Maria Treben, rakouská bylinářka ve své publikaci „Bylinky z Boží lékárny“ píše postřeh, že tvary léčivků jsou podobné tvarům orgánů, kterým pomáhají ke ztracené rovnováze. Stejný postřeh uvádí i švýcarský bylinář pan farář Kneipp, a stejnou věc prezentují i vaidjové. A všichni se shodují také na tom, že pro každý orgán je tu bylina. Bylinka, jejímž životním vyjádřením je příběh, buněčná informace, na niž patřičný orgán zareaguje jako na připomenutí svého původního, přirozeného stavu.

Vědomí, jak víme, je ve všech buňkách, takže každá buňka reaguje na naše myšlení. Víme, že buňky ke své regeneraci přejímají informaci od buněk, obsažených v naší stravě, takže se dá říct „Jezte tak, jak chcete vypadat, a jak se chcete cítit“. A konečně, jestliže se dají přenášet potřebné informace jídlem a doplnit bylinkami, není co řešit, protože rozdíl mezi naším lékařstvím a ájurvédou se nám jeví jako rozdíl mezi tím, když nám někdo ukáže fotografie našich nemocných orgánů a říká „To jste vy, seznamte se“ a mezi tím, když vám někdo ukáže vaši fotku, kde jste v plné síle a říká „Koukni, ty jsi, pravda, ledacos zanedbal, ale to spravíme. Jsem v tom s tebou, a za pár dní budeš takhle vypadat. Taký se na to tak těšíš?“

Sušruta

(Text je převzat z knihy Deepaka Chopry NÁVRAT RŠIHO.)

V antických dobách byli lékaři zaplacení pouze v případě, když udržovali lidi ve zdraví, což se jim dařilo po tisíce let. Ovšem toto období je velmi vzdálené od Indie posledních staletí. (Že by narážka na vliv anglických kolonizátorů?)

Antické ájurvédské znalosti odhalují úžasné znalosti světa. Sušruta, nejvyšší autorita v chirurgii, nám vypráví přímo o svých technikách, a dokonce nám poskytuje obrázky svých nástrojů. Vypadají skoro přesně jako skalpely a retraktory moderních chirurgů. Sušruta byl zvyklý vzít listy fíkovníku ve tvaru srdce a dát jim tvar nosu. Když ho jeden z těchto modelů uspokojil, pustil se do práce. Sušruta byl tak zručný, že dokázal obnovit poškozený nebo dokonce i chybějící

nos. Tato choulostivá a pečlivost vyžadující procedura, která se nazývá rinoplastie, se až do doby moderní plastické chirurgie v medicíně znovu neobjevila. Úcta k Sušrutovi je tak vysoká, že američtí plastičtí chirurgové mají společnost, která nese jeho jméno.

Sušruta znal také krevní oběh. Dokázal zabránit tomu, aby zranění nezačala hnisat. Ponořil také mrtvoly do čistých proudů vody a pozoroval jemné detaily těla tak, jak je voda zbavovala jednotlivých vrstev tkáně. V každém ohledu se zdá, že ztělesňoval nejdůmyslnějšího zvědavého ducha vědce a také nejodbornější dovednosti lékaře. Kdy přesně žil, je sporné, ovšem, jak se zdá, bylo to mnoho století před narozením Krista.

Je tady něco mnohem důležitějšího, pokud jde o Sušrutu, než jenom jeho postavení v dějinách medicíny. Jen málo lékařů, dokonce i mezi těmi, kteří o něm už slyšeli, si uvědomuje, že jeho proslulá stat' o chirurgii se dostala až na konec knihy Sušrutasamhita. Měl však daleko větší znalosti než jenom tyto. Rozuměl každému možnému aspektu léčení, což znamená, že rozuměl každému aspektu člověka. Byl stejně jako Hippokrates andělským lékařem. Po mnoha kapitolách o umění léčit, léčích získaných z rostlin, očišťujících dietách a správných návycích přichází Sušruta konečně k chirurgii jako poslednímu útočišti lékaře. Poté, co lékař neuspěl, musí se spoléhat na chirurgii.

Sušruta odkázal ájurvédě názor, že člověk má nekonečné možnosti. Samotná jeho mysl dala najevo nekonečné kvality. Byl více než lékařem, byl ršim, věstcem. Nahlédl tak hluboko do přirozenosti, jak toho je schopen náš duch, a teprve pak se dal do běžné práce. Motivován svojí vlastní dokonalostí, nepřistupoval ke svým pacientům jako k obětem choroby, ale jako k lidem, kteří by eventuálně mohli zdokonalit také sami sebe. Tato snaha je zakotvena v jádru ájurvédy..

Mahárši Mahéš Jógí

Mahárši jsou dvě slova, které znamenají Velký Mudrc. Jógí pak znamená „ve spojení“ a Mahéš je jméno. Když jsem četl tento překlad, pojal jsem celé jméno jako Mahéš je ve spojení se svým vnitřním velkým mudrcem. Deepak Chopra to viděl ještě jinak: muž jménem Mahéš je ve spojení a proto se stal Velkým Mudrcem.

Rozdíl mezi těmito dvěma výklady je vskutku obrovský. Chopra vzal v úvahu rozdílné roviny existence a vliv všeho, co se děje na úrovni Bytí, na všechno myšlení, mluvení a konání. Být ve spojení znamená být v Jednotě nebo být přinejmenším v úzkém spojení s Jednotou, což znamená žít v radosti, štěstí a lásce.

Naše myšlenky, slova a skutky vycházejí z našeho Bytí, to jest z celkového postoje k životu, a je velká paráda mít tady tak krásné příklady toho, jak to funguje.

Mahárši Mahéš Jógí zasvětil velkou část svého života vytváření mostů mezi východem a západem. Podařilo se mu vytvořit podmínky pro propojení ájurvédy s principy západního lékařství, a nesčítaným množstvím sledovaných pokusů, které probíhaly převážně v Americe a v Indii, prokázal význam Bytí v Jednotě jak pro uzdravení člověka, tak pro světový mír.

Pro dosažení stavu Bytí v Jednotě používal Mahárši techniku tzv. transcendentální meditace. Oproti klasické meditaci, se kterou se ještě dnes můžeme občas setkat, TM není založena na znásilňování vlastního myšlení, jak to známe ode všech Weinfurterů, Minaříků apod., je založena – velmi zjednodušeně – na faktu, že myšlenky se nemusí myslet, dají se pozorovat, což samo o sobě dá člověku klid, který se „normální“ meditující snaží získat násilným ovládnutím mysli. Když k tomu přidáte ještě vědomí, že někde v hloubce našeho já jsme spojeni s Jednotou, jsme okamžitě v polovině cesty.

TM má dva zvláštní efekty. První uveďme ten, že jelikož nepotlačujete své myšlenky, nemusíte pro dosažení non-stop klidu trávit na meditacích celé dny, protože po skončení meditace se vám netlačí potlačené myšlenky zpět do hlavy. Druhým efektem pak je, že kdokoli se dostane do blízkosti meditujícího, cítí obrovské zklidnění. Tento efekt má obrovský dosah, Mahárši tento dosah objevil (znovuobjevil) a tento efekt byl po něm pojmenován.

Maháršiho efekt spočívá v tom, že když transcendentálně medituje více lidí najednou, pole klidu kolem nich se nesčítá, ale násobí. Nesčítané množství pokusů prokázalo, že pokud tímto způsobem medituje jedno procento lidí, stačí to k zajištění míru v dané lokalitě. Pro dosažení celosvětového míru by tedy bylo potřeba šedesáti milionů meditujících.

Po spojení TM s Pataňdzáliho (starověký světec) technikami zvanými siddhi, které meditujícího vedou do daleko větších hlubin svého já, až na úroveň globálního vědomí, bylo zjištěno, že při provozování TM-siddhi není pro dosažení světového míru potřeba celé jedno procento obyvatelstva, ale jeho druhá odmocnina, to jest v dnešní době cca deset tisíc lidí. Je navíc úplně jedno, kde tito meditující jsou, protože neovlivňují lokální kolektivní vědomí, ale globální.

Světový mír je pak reálně dosažitelným cílem.

Dr. Brihaspati Dév Tribuna

(Text je převzat z knihy Deepaka Chopry NÁVRAT RŠIHO.)

Dr. Brihaspati Dév Tribuna byl prvotřídním ájurvédským lékařem. Stál v čele celoidické rady ájurvédských lékařů, Mahárši ho dokonce nazýval žijícím ztělesněním ájurvédy.

Velkou zvláštností Dr. Tribuny bylo to, že prováděl diagnózu svých pacientů pouze z toho, jak cítil jejich pulz. Na několik sekund člověku položil tři prsty na zápěstí, a poznal celou jeho anamnézu – minulost, přítomnost a budoucnost. To se nazývá nádí vidžňán, je to velmi staré umění, a Tribuna v tom byl mistr.

Skeptičtí pacienti ze západu jsou vždy požádáni, aby napsali své nemoci na papír ještě předtím, než bude vyslovena diagnóza, přesně ty, se kterými chtěli pomoci. Dr. Tribuna se dotkne jejich zápěstí, svým zkoumavým pohledem se podívá velmi hluboko, a řekne, co si myslí. Téměř vždy je to přesně to, co měli napsané na papíru. Vypadají dojatí. Pokračuje svým obvyklým způsobem, hovoří o jejich minulosti a budoucnosti, jejich myšlenkách a motivech, tak nelékařských podle našeho profesionálního měřítka, ale tak samozřejmě prospěšných. A pak lidé opravdu naslouchají.

Dr. Tribuna s naprostou vážností říká mocným bankovním agentům, že by měli jednou denně vyprazdňovat svá střeva, a to vždy ve stejnou dobu. Měli by pomaleji žvýkat své jídlo. Měli by pít sodovku s odstředěným mlékem, aby snížili svůj vnitřní žár. Máte velmi, velmi zdravá těla, ale velmi ustarané mysli. Lidé žijí příliš rychle a z toho onemocní.

Dr. Tribuna se podívá do celého člověka. Domnívám se, že on vůbec nevidí své pacienty jako těla. Jsou nahromaděným vědomím, které povstává, aby se s ním setkal. Něco, čím přesně jsou – zrno jako semeno jich samých proudí ven z jejich srdcí. Razí si cestu přes pařezy a víry svých konstitucí. Setkává se s konflikty a překážkami. Potom proudí pod zkoumavými prsty Dr. Tribuny. Ano, tato krev proudila kolem špatné záklopky nebo špatné myšlenky. Rádi přemýšlíte o hněvu. Měli byste vyprávět nějaké vtipy a pozorovat jednou chvíli západ slunce.

Jeho několik poznámek je přesně to, co potřebujete slyšet, právě vy mezi všemi ostatními lidmi a právě v tento moment. Jeho pacienti z něho nemají strach, protože se cítí pochopení, ne jen diagnostikování.

Deepak Chopra

Deepak Chopra, z jehož knížky jsem převzal předchozí texty, je v současnosti jednou z nejznámějších a nejuznávanějších osobností ájurvédské i západní medicíny, především díky účasti na obou Mahárishiho projektech (popsaných zde) a rozsáhlé spisovatelské činnosti.

Deepak Chopra vystudoval klasickou (západní) medicínu doma v Indii, pak odletěl do Ameriky, uchytil se na klinice a časem si založil úspěšnou praxi. Jeho otec byl lékař, který se zhlédl v západní medicíně a ájurvédu absolutně nebral vážně. Deepak se k ní proto dostal mnohem později v Americe, když už tam byl uznávaným lékařem.

Díky tomuto postupu se mi jeho názor jeví jako velmi cenný – jde o plně kvalifikovaného lékaře západní lékařské vědy, který v ájurvédě našel něco, co naší medicíně chybí, a nejenže dokázal tyto přístupy propojit, dokázal to také poutavě zachytit a popsat ve svých knihách.

Ve Welshově knize Hovory s Bohem Bůh říká: „Přečti si Deepaka Chopru. Chopra pochopil tajemství duchovnosti.“ Asi není náhodou, že Choprovy knihy mají dobrou prodejnost. Duchovnost je na člověku poznat, i na všem, co dělá, a samovolně přitahuje lidi okolo. Všichni lidé bez výjimky poznají ono naplnění, které nám ta naše civilizace a priori upírá, a hrnou se kamkoliv, kde je šance to dostat, protože jim to zkrátka chybí.

Ale proč o tom všem píšu: mě totiž neskutečně přitahuje myšlenka, že když se propojení klasické a alternativní medicíny mohlo podařit v Americe, tak v Čechách by to mělo jít úplně hladce, no ne? :-)

ŘEČ TĚLA

Naše tělo je výsledkem našich myšlenek. Je uděláno tak, že i sebemenší rozpor v našem myšlení se v něm projeví. Tomu říkáme, že nám tělo dalo vědět. Jeden ze způsobů, jak tělo dává vědět, je bolest, a týká se to všech větších nebo trvalejších rozporů.

Jelikož bolest je pouhé upozornění, mělo by s ním být také tak nakládáno. Máme tu však jednu drobnou potíž. Za dobu, po kterou lidstvo nenaslouchalo svému tělu, což činí mnoho století, jsme mu přestali rozumět, a ve většině případů jsme si normální, logické vysvětlení nahradili nějakým žvástem naší slepé lékařské vědy. Proto zapomeňme na všechno, co nám kdo o bolesti řekl, a naučme se překládat jazyk těla do jazyka, kterému dnes rozumíme – člověk by řekl do srozumitelnosti.

Ničeho se nebojte, nic jednoduššího snad ani neexistuje. Jde o to, že pocítíme-li bolest, vyšetříme si, no když hodně, tak pět minut klidu. Většinou nestojí za to ani zapalovat svíčku, i když je to pak takové symbolicky uctivé vůči pokladu, kterým naše tělo bezpochyby je. Člověk si však třeba v továrně většinou žádnou svíčku zapálit nemůže, a možná i proto to není podmínkou, ale pouhým zpříjemněním.

Podmínkou je však naprosté soustředění na bolest. Já vím, že chlapi jsou vedeni k tomu být tvrdí a bolestí si nevšímají – já vás také k ničemu nenutím. Právě tak jestli někdo chce trvat na tom, že ho bolí palec, bo se prostě jen netrefil do hřebíku, jeho věc. Pomine však příležitost dozvědět se něco o sobě a možnost podobné situace úplně vyloučit ze svého života. Kdyby však tvrdě pánové netrvali na svém hrdinství a radši koupili kytičku partnerce, nebyl by svět zase o kousek šťastnějším místem? No to já jen tak..

Bolesti

Bolest pro nás obvykle má nějaké poselství. Řekněme, že přijde-li bolest, asi jsme si sami sobě chtěli něco říct. Říct, nebo napsat. Je to jedno, jedná se čistě o slova, která musí opustit vaše nitro, abyste je slyšeli nebo viděli napsané.

Soustřeďte se na bolest, a začněte tu bolest mluvit nebo psát. Musíte ji – tedy její poselství – dostat ze sebe ven. Neposuzujte, nejlépe vůbec se nezapývejte tím, co píšete nebo říkáte. Je to hra na to, že z vás může pro tuto chvíli vypadnout cokoliv, a nebudete si za to nadávat nebo se z něčeho obviňovat. Vy prostě jen potřebujete slyšet, čím jste si bolest způsobili, abyste se toho příště mohli vyvarovat. Pokud se jedná o bolesti chronické, nezapomínejte, že mohou být provázány s mnoha oblastmi a aktivitami vašeho života. Pak postupujte po krůčcích, vždycky vyloupněte jen jednu oblast, a zato pořádně. Psaní či povídání končí, když bolest zmizí, nebo poleví, nebo vám cvakne v hlavě pochopení problému, případně při kombinaci těchto jevů.

Získané poselství je vaše cennost. Je čistě vaše věc, co s ním uděláte. Tady jste dostali možnost skoncovat s bolestmi – stačí se zařít podle své vlastní objevené pravdy, zadarmo – nemusíte kupovat zázračné chemické drobečky z lékáren, a jednou provždy – už nikdy nemusíte bolest opakovat.

P.S.: Nebojte se své pravdy, snažte se ji poznat a přijmout. Jen pak ji totiž budete schopni změnit.

Nemoci

U nemocí je toho rozlišování o něco více. Musíme rozlišit, jestli jsme se chtěli jen ulít, jestli jsme chtěli naznačit svou zranitelnost partnerovi či nepostradatelnost šéfovi, zkrátka z jakého důvodu jsme si tu nemoc vytvořili.

Někdy jsme nemocní jen proto, že je normální být občas nemocní a my jsme navyklí nevybočovat z řady. Někdy onemocníme z pouhé zvědavosti na nemoc, o které jsme slyšeli a líbil se nám její cizokrajný název.

Někdy věříme, že nemocní být musíme, protože si nezasloužíme být zdraví. Tíže nemoci je pak úměrná tomu, jak moc velké zásluhy jsou potřeba, tedy jak mnoho utrpení je třeba prokázat. Tohle má hodně lidí, a hodně z nich nepotřebuje ani zásluhy, protože nevěří, že by kdy mohli být zdraví. Bývají to nejčastěji nemoci dědičné, nebo oficiálně nevyléčitelné.

Průvodním jevem většiny nemocí bývají bolesti. S bolestmi už pracovat umíme. Jejich příčiny budou ale zakomponovány do panoramatu nemoci. Budou složitější, propletenější, a budete nacházet i jejich kombinace. Právě tak i poselství, která od nemocí získáte budou mnohem komplexnější.

Nemoc prostě není bolest, je to mnohem celkovější záležitost, je to všeobecně špatný postoj k vlastnímu tělu, proto při uzdravování z nemoci budete řešit hlavně postoj.

Fóbie

Ne že by fóbie byly nemoci, ale řadí je tam naše lékařství, takže nakonec, proč ne, že? Fóbií se dá poměrně jednoduše zbavit, když si vymyslíme příběhy, do kterých je zabalíme. Někdo o takových příbězích říká, že jsou z minulých životů, no budiž. Podstatné to není. Podstatné je vědět, že ať si vymýšlíte cokoliv, vymýšlíte pravdivý příběh. Terapií je tedy regrese, resp. její bezpečná varianta, ve spojení s FO držením převzatým z kineziologie.

Každá fóbie je zveličený strach, případně soubor několika strachů na sobě navrstvených. Soustřeďte se na fóbiu. Musíte si dodat odvahy, a podívat se na ni. Dívejte se na ni tak dlouho, dokud nezmizí šok a ten největší strach. Dělejte to doma, v pohodlí a v naprostém klidu, nejlépe se svíčkou. Buďte sami, maximálně s lidmi, kterým se nebojíte otevřít. Pak začněte mluvit. Mluvte všechno, co vás napadá, ať vám to dává smysl nebo ne. To, čeho se bojíte bývá skryto v podvědomí za spoustou jednotlivých dojmů, myšlenek a slov. V této první fázi je nutné toto vše vyslovit nebo vypsát na papír.

Až vás už nic nenapadá, znamená to, že je venku přinejmenším většina toho, co jste měli ve vědomí. Ve vás by v tento moment mělo být nezvyklé prázdno a pocit, že už nic dalšího nevíte. Je to tak proto, že jste tyto věci kdysi dávno zatlačili do podvědomí, a vytvořili pro jeho bránu pravidlo, že tohle se zanic na světě nesmí do vědomí dostat. Proto jste tyto potlačené věci vnímali jen jako neurčitou hrůzu..

To je ta chvíle, kdy použijeme FO držení. Hemisféry jsou tím donuceny spolupracovat, a začnou vydávat, co bylo skryto. Někdy se může stát, že ani FO držení nedonutí váš mozek něco vydat. Za tím bývají techniky, o kterých se tu nebudu rozšiřovat, řeknu jen to, co pomůže. Musíte se rozhodnout, že chcete znát pravdu, a možná budete muset rozkázat tělu, aby příběh vydalo. Prostě se na něj obraťte a rozkažte: „Výjev to“.

Vymýšlíte pravdivý příběh, jeden za druhým. Příběhy většinou nejsou moc věrohodné, a nebývají ani moc pěkné. Počítejte s tím, a vezte, že se přes to vždycky dokážete přenést.

Regrese znamená pohled zpět. Octnete se ve své minulosti, mnohdy alternativní, a vymyslíte si příběh, který vás zbaví vašich strachů. Regrese se mohou počítat i na hodiny, a pokud už držíte svou hlavu, držte ji, dokud nejste zpět v přítomnosti – mohlo by se stát, že byste v ní neplánovaně zůstali několik dní, a to opravdu nebývá dobré. Pokud se dostanete do přítomnosti a máte pocit, že je toho ještě víc, neznásilňujte se a pokračujte jindy. Vaše nervová soustava by

nemusela tak velký nápor informací unést. Dopřejte si poklidné probuzení.

Neberte tedy příběhy moc vážně, a co je důležité, chraňte se cokoliv prožívat. Berte to jako kritik bere film. Popisujte jednotlivé obrazy. Nikdy se do nich nevžívejte, mohli byste ztratit nadhled. Ne že by se vám něco mohlo stát, ale museli byste postup opakovat.

Nedělejte žádné závěry. Tak velké strachy mohou doznívat velmi dlouho, a úplně zmizí až s pochopením. Pochopení nelze uspišit, aspoň ne násilně, proto se o to ani nesnažte.

Odumření

Jsme-li nemocní, mnohdy to říkáme jako „mně nic není, jenom to a to mě zlobí“. Je to na nás: můžeme se rozhodnout, které oblasti se týká to, že jsme zdraví. V takovém případě může být dost těžké dosáhnout vytoužené božské celistvosti, nehledě na to, že ty naše části, kterých se zdraví netýká mohou taky odumřít. Typicky zuby, že?

Co jste v sobě zabili, že máte mrtvý zub? A co ve vás umřelo a ani jste to neodstranili, že váš zub hnije na svém místě? To většinou bývají vynucované věci jako rodičovská láska, rodinná soudržnost, loajalita spojená s vydíráním. Samozřejmě, nalezení příčiny bude mnohem složitější pro lidi, kteří si ten zub nechají „spravit“ a podrazí tak své tělo.

Člověk, aby zamezil zneužívání, zabije většinou obojí, tedy jak zneužívací propojení, tak i původní vztah. Někdy je to v pořádku, člověk potřebuje získat odstup. Nemusí to ale být zdravé vždycky a rozhodně je dobré umět oddělit to původní od toho, co se vyvinulo, jinak se vám může stát, že až skončujete se zneužíváním, zůstanete sami.

Nejvíce věcí v nás ovšem zabili rodiče, škola, práce a stát. Svoboda, svobodné vyjadřování, láska, život i zdraví jsou v současné době pro naprostou většinu lidí jen a jen slova. Naše zlomení dosáhlo takového stupně, že nás klidně mohou nechat mluvit a jednat zcela svobodně, protože brutální adaptace, kterou projdeme v dětství zaručuje, že všichni zůstanou v povolených intencích.

Uzdravení

Uzdravení je dílem okamžiku. Toho okamžiku, kdy člověk uzná nebo ještě přesněji rozhodne se, že je zdrav.

Lze jen doporučit pozornosti všech lidí fakt, že člověk dokáže na bolest i nemoc zapomenout. V takových chvílích je také zdrav, a nemoc či bolest je obnovena, až když si na ni „pacient“ vzpomene.

Z toho plyne, že nad svým tělem máme neuvěřitelnou moc. Máme moc uvrhnout je do jakéhokoli stavu, do jakého uznáme za vhodné, během zlomku vteřiny.

Při uzdravování bychom si měli dát pozor na jednu věc. Pokud se někdo opravdu chce uzdravit, nemůže k tomu používat slova jako: Chci, aby ta nemoc už skončila.

Nejde teď jen o nesmyslnost chtění jako takového. Jde mi o daleko hlubší věc, o souvislost poslušnosti těla našich rozkazů. Člověk neustále vytváří to, čím se „teď“ zabývá. Pokud děláme chtění, aby nemoc skončila, zabýváme se nemocí, a nemoc tím vytváříme.

Naše tělo je jako ten nejlépe vycvičený pes, reaguje na každou naši myšlenku. Zachytí-li takový pes myšlenku: „Hlavně aby teď neštěkal“, okamžitě začne štěkat. Podvědomí vynechává zápory, vzpomínáte? K tomu, aby pes ztichnul, je třeba změnit myšlenku (tu řídící), třeba na: „Hlavně ticho“. Pes se ani nehne.

Budeme-li myslet na nemoc, bude nemoc.

Budeme-li se zabývat zdravím, bude zdraví.

Končím, čím jsem začal: chcete-li být zdraví, nic vám v tom nebrání. Jen si ujasněte, že vaše výchozí nastavení je Zdraví a ne nemoc.

DAR UZDRAVOVÁNÍ

V této kapitole bychom si mohli věnovat základy uzdravování, co vy na to? Shrňme si, co už víme.

Nemoci jsou záležitostí psychickou, ne fyzickou. Všechny nemoci mají tedy svůj původ v naší psychice.

Uvěřit ve svou ne-moc znamená dát k ní souhlas. Nazvat nemoc pak znamená potvrdit její jsoucnost. Jedině člověk, který dal souhlas k nemoci může dát souhlas ke zdraví.

A jako obvykle: rozhodující je v takovém případě pouze to, co víme. Není žádný problém být zdraví. Není také žádný problém být nemocní. Co si vybereme?

A když už jsme nemocní, stojíme před rozhodnutím, zda se uzdravit, nebo jen vyléčit. Vyléčení znamená, že jsme sice nějakým způsobem omezili následky, ale příčina zůstává. Uzdravení znamená eliminaci příčiny – vyřešení problému nebo životní situace, která k nemoci vedla.

Doktoři i léčitelé léčí. Ani jedni sem však nemohou doopravdy vpustit zdraví, jak už víme. Jen opravdu velmi dobří

léčitelé nám pomáhají odstranit i příčinu nemoci, aby se už neopakovala. Tady už doktoři ani neví, o co jde.

Opravdové uzdravení může učinit jen ten dotýčný, a jediné, co k tomu potřebuje je trocha podpory a trocha lásky, a možná nějaké to know-how. Ovšem oproti léčení, kdy si příčiny nevšímáme a snažíme se tělo přizpůsobit uměle, je uzdravování o dost jednodušší: zjistíme a odstraníme příčinu. Tělo se každému stavu přizpůsobí.

Z toho nám plyne jedno: chceme-li být zdraví, nic nám v tom nebrání. Pouze se musíme rozhodnout, že náš výchozí stav je Zdraví, nikoli nemoc, a kdykoliv rozebereme nějakou nemoc, musíme toto rozhodnutí obnovit.

Omezení

Pokud se chce někdo uzdravit, bude muset zapomenout na svoje omezení. Omezení je to, co nám říkali, že nesmíme, od začátku života.

Primární je v naší civilizaci rozdělování na holčičky a chlapečky, takže první a nejdůležitější omezení přicházejí s tím, že jako chlapeček nesmíte dělat to, a jako holčička zase ono. Pro každé pohlaví platí zcela jiná pravidla, už od narození. Jiné vyjadřování (včetně oblékání), jiná očekávání – tedy jiná omezení.

Očekávání od okolí nás formuje víc, než si mnohdy myslíme. Pro mnoho lidí je velmi těžké na očekávání nereagovat, a je jedno, jestli je plníme automaticky nebo s nimi naopak bojujeme. Očekávání jsou jedním z prvních omezujících faktorů, dokonce snad jedním z nejtvrdších – rodiče si myslí, že když máte přibližně lidský tvar, že musíte být stejně omezení jako oni. Většinou se během několika let ukáže, že tak omezení jako oni v žádném případě nejste. Pak padají hlášky typu „To není možný, po kom to dítě je?“, a do vás se cpou zákazy tak dlouho, dokud nejste omezení stejně nebo více. Pak se teprve rodiče uklidní a nebojí se vás vzít do společnosti. Potíž je v tom, že to už nejste vy..

S každým zásadnějším omezením máte zaděláno na nějakou nemoc, protože všechno se dřív nebo později projeví na fyzickém těle. K uzdravení je potom potřeba to které omezení odebrat, protože tím se dostanete zase zpátky do proudu života, a život = zdraví. I to se zase projeví na fyzickém těle.

Ted' si asi říkáte, že jestli trvalo dvacet let, než se to které omezení projevilo v těle, tak jestli bude zase dvacet let trvat než to zmizí.. Není tomu tak. Návrat trvá vždycky daleko kratší dobu, už proto, že vámi zase volně protéká život. Jakmile jednou praskne hráz, proud života si s tím zbytkem poradí bez problému, nebo-li zbourat hráz netrvá tak dlouho jako ji postavit.

Předobraz

Pro některé z nás je těžko představitelné, že lidské tělo existuje jako prototyp, od kterého lze kdykoliv pouhým pomyslením okopírovat ideální tvar a funkčnost.

To se děje dnes a denně při náhlých a nečekaných uzdraveních, nad kterými doktoři jen vrtí hlavou. Člověk zpracovaný režimem málokdy odporuje doktorům, ale občas se takové případy najdou, takže když nad takovým člověkem doktoři zlomí hůl a on se rozhodne, že ještě neumře a uzdraví se, tak neumře a uzdraví se. Jak prosté.

Takto mohou „dorůst“ chybějící končetiny, orgány, zuby, lze takto nahradit orgány polorozpadlé, mrtvé nebo degenerované rakovinou, lze takto uzdravit člověka z jakékoli nemoci. Choroby tzv. geneticky dané nejsou žádnou výjimkou. To že má člověk jen jedny nervy je také jen omezující kec, stejně jako tvrzení, že po druhých zubech už další nenarostou. To jsou přeci nesmysly – kterým však můžete věřit. Pak budou pro váš život platné.

Proto mohl Ježíš a jemu podobní uzdravovat takříkajíc „záračně“. V podstatě „nemocným“ zbourali jejich omezení. Po takovém uzdravení byste museli hodně trvat na těch kterých omezeních, abyste si stejný stav přivodili zase zpátky, nicméně i takový už se našli. Nakonec proč ne, že?

Být nemocný spoustě lidem vyhovuje, většinou proto, že nemoc svým způsobem přitahuje pozornost ostatních, protože kam je upřena pozornost, tam proudí energie.. Nejednen uzdravený mrzák prosil boha o vrácení nemoci, protože si zvykl na pohodlný život a péči obskakovateli.

Tím, že je možnost kdykoliv se uzdravit se zdá být potvrzen předpoklad, že jako všechno na světě i nemoci jsou použitelné pro lidskou zkušenost. Tu je možné dle libosti opakovat, nebo ukončit.

Půst

Součástí uzdravování je samozřejmě půst. Půst je šance pro naše buňky vzít si svůj předobraz z původní ideje člověka, a ne ze stravy. Sám půst by proto měl stačit na uzdravení – a ono to tak většinou i je. Tohle vám potvrdí všichni lidé, kteří odmítli lékařskou péči, že čas od času sice lehnou, ale po pár dnech vstanou – zesláblí a zdraví. Nemoci jsou vždycky provázeny nechutenstvím.

Stejně to funguje i u zvířat, v přírodě. Zraněné či nemocné zvíře se někam uklidí, leží, a odpočívá. V žádném případě nežere, jenom pije. Pak najednou vstane, je sice zesláblé, ale zdravé. Proč by totéž nemělo fungovat pro lidi? Že by jen proto, aby slečně lékařské komoře nedošly peníze?

Naše těla jsou nastavena tak, že obraz buněk z jídla má přednost před obrazem z prototypu. Je to proto, abychom mohli skrze jídlo prožít jakékoliv zvíře se vším všudy – tj. v rámci lidského těla se tomu zvířeti maximálně připodobnit. Vědomí je totiž ve všech buňkách, a pokud smísíme své buňky s buňkami zvířete, můžeme ochutnat jeho vědomí.

Dlouhodobá konzumace stejných produktů = přetížení těla. Naše těla vůbec nebyla projektována jako závislá na stravě. Vůbec. Každodenní konzumace = přetížení těla a pomalá smrt. Každý den maso = přetížení těla a rychlá smrt. Tělo, ve kterém bychom mohli bez problémů fungovat výrazně přes sto let, obvykle vykazuje první známky opotřebení už kolem čtyřicítky.

Proto se velmi doporučuje pravidelný půst v kombinaci s kopřivovým čajem, kterýžto čistí krev, a to jednou týdně vynechat oběd a večeři, a jednou měsíčně k tomu přidat celý další den.

Vaše tělo tak pozná, že na svou smrt zas až tolik nespěcháte.

Postup

Při uzdravování se jedná o několik kroků. V prvé řadě si ale koupíme sešit nebo založíme textový soubor, popř. rovnou internetový blog. Většina „náradí“ tak jako tak přímo počítá s psaním myšlenek, a navíc časem oceníte dokumentaci.

První krok bude to, že uznáme Zdraví za náš výchozí a přirozený stav, prozatím bez ohledu na to, že to třeba není až tak pravda. Jde o rozhodnutí, že se to pravdou stane. Tím se naše zdraví stává naším hlavním cílem. Už nejde o nemoci v rukách doktorů, ale o zdraví v našich rukou. A jde také o to, že se odevzdáme proudu Života.

Druhým krokem je odstranění „nemoci“ ze slov a z chování. A zdaleka nejde jenom o to, že se chováme nebo mluvíme jako nemocní. Např. kdo má ve zvyku říkat, že život je boj nebo pes, kdo má ve zvyku na život a zdraví zehrat, může mít s uzdravováním potíže. Život je přeci záležitost posvátná.

Třetím krokem je ohlídnutí stresů. Udělejte si seznam všeho, čím se běžně stresujete, utvořte si k těm položkám vědomé vztahy a vložte do těch vztahů trochu odstup. A vy, kdo říkáváte, že nemáte čas, časem rovnou začněte. Když řeknete „nemám čas“, je to pro vaše tělo něco jako natáhnout stopky. Od časového stresu by vám mělo pomoci chvilkové spočinutí, kdy si uvědomíte, za čím že se to tak strašně ženete, a jestli vám to za zničení těla stojí. Stresy je dobré odstranit aspoň ze slov, protože stresované tělo nebude mít tendence k uzdravení.

Čtvrtým krokem je uzdravit se. Pokud uzdravení nevyšlo rovnou, něco nám ještě brání, a v tom případě:

Pátý krok by byl nalézt příčinu problému či nemoci, určit záměr, který k nemoci vedl a zkušenost, kterou jsme tím vším získali.

Šestým krokem by bylo uzavření zkušenosti a odstranění příčiny z našeho života.

Sedmý krok by byl uzdravením.

Hledání příčin

Příčiny našich bolestí a nemocí leží kolikrát velmi hluboko v našem podvědomí. Jejich hledání se může zdát někdy nekonečným, může se zdát, že donekonečna bloumáme v kruhu. Je to však jen proto, že vývoj má tvar spirály. Na každé otočce se onoho místa dotkneme v jiných, hlubších souvislostech, aspoň u velkých chorob, například dědičných skoro určitě. Většinou však nemoc mizí napoprvé.. v závislosti na našem rozhodnutí a odhodlání se uzdravit.

Samotné hledání je jednoduché. Soustředíme se na bolest a vyjadřujeme ji. Buď mluvíme nahlas, nebo píšeme na papír všechno, co nás napadá.

Abychom se vyhnuli postoji bezmocné oběti, začneme otázkou: „Čím jsem si přivodil (a) tuto bolest?“.

A pak již jen píšeme či mluvíme, a dáváme si pozor, abychom nenahrazovali „nevhodná“ slova, a abychom neposuzovali, co se od sebe dozvídáme. Obě by mohlo způsobit, že bude třeba proces opakovat.

Objevení příčiny poznáme podle toho, že bolest zmizí, nebo jen slabounce doznívá.

Jak dlouho bude proces trvat, záleží výlučně na naší odhodlanosti poznat svou pravdu hned a celou, ať už se dozvíme cokoli.

Jestli se nemoc bude opakovat, to záleží na tom, zda pro její opětovný vznik přestaneme vytvářet podmínky, protože objevením příčiny jsme teprve v polovině procesu.

Druhá část procesu znamená hlídat si myšlenky, slova a činy stejně jako představu o sobě, aby se nám tam objevená příčina nevloudila zpátky.

Kdyby se tak ovšem stalo, což je u nás lidí normální – jsme bytosti jednající nejraději jen ze zvyku – stačí se okřiknout: „Tak tohle už ne! To už známe!“

Tělo nás poslechne na slovo.

Naše zdraví je výlučně v našich rukou. A vždycky bylo.

ODHALENÉ PŘÍČINY

Tady uvádím několik příkladů bolesti, nemoci a fobie s již vyluštěnou příčinou. Mohlo by vám to pomoci při hledání vašich příčin vašich problémů.

Původní záměr byl udělat tento díl jako online katalog všech dosud zjištěných příčin.. Tak, do budoucna se to stále ještě nedá vyloučit, ale zatím nic takového nehrozí.

V každém případě pokud by byly nějaké aktualizace, bude to poznat na webu (dirosloví.cz).

Bolesti hlavy

Bolesti hlavy jsou nejzřetelnějším příkladem moci myšlenek. V devadesáti procentech bolestí hlavy jsou to čistě jen nevyslovené myšlenky, co tam tlačí. Řešení je prosté – vyslovte je, a máte po bolesti. A vyslovte je radši někde, kde vás nikdo neuslyší, protože občas je nutné mluvit hodně hlasitě.

Ale popořádku. To, co nám říkali o bolení hlavy, je jedna velká lež. V hlavě, pokud něco bolí, tak myšlenky, které měly být řečeny a nebyly. Nevyřčená myšlenka není samozřejmě problém sama o sobě, můžeme se rozhodnout, co komu řekneme atd. V případě, že myšlenku nevyřkujeme, a ona se vrátí, a je silnější, jedná se o myšlenku, která má být řečena. Pokud ji přesto nevyřkujeme, a věnujeme pozornost něčemu jinému, ona se na 99% vrátí potřetí, a bude v hlavě brnět. Jenomže třeba se bavíme zrovna se šéfem a myšlenka se týká našich pochybností ohledně jeho inteligence či lidskosti, a my to stejně neřekneme, nechceme třeba přijít o místo a tak. Taková myšlenka ustoupí do podvědomí, a odtamtud vyjede při první příležitosti, která ovšem většinou také nebývá vhodná.

Jednou, čas od času se myšlenky z podvědomí doslova derou. Pokud jim nevěnujeme pozornost, jsme třeba zaneprázdnění, hlava začne bolet. Použijeme-li prášek, je možné, že hlava přestane bolet, ale to znamená čistě zase zatlačení myšlenek do podvědomí. To znamená, že je zase jen otázkou času, kdy hlava začne bolet znovu.

Jediné skutečné řešení je udělat si na pár minut klid a vychrlit ze sebe všechno, co v té hlavě tlačí. A kdo by to byl řekl, hlava náhle nebolí.

Tohle se týká všeho, co je násilím drženo v podvědomí. Věci, jako jsou veškeré konvence, kdy člověk nemůže říct to, co chce, nemůže se chovat tak, jak by chtěl, věci jako vnucené názory, strach o místo, strach ze zesměšnění, strach z přijetí, to vše nám nedovoluje kolikrát ani naznačit, co máme v hlavě. Ovšem nejhorší variantou je, když si člověk zakazuje určité myšlenky sám. To znamená, že člověk nepřijal sám sebe, a to vede mnohdy až k migréně, úporným bolestem, kdy se do hlavy tlačí různá sebeobviňování, pochybnosti o sobě atd.

Člověk by měl vědět, že vina neexistuje, a poslat všechny, kteří mu pocit viny vnucují do háje, ne-li někam ještě dál. Zrovna tak lidé, kteří nám neustále dokazují, jak jsme hloupí, neschopní či natvrdlí, nezaslouží nic jiného, než odkopnutí, protože to je to jediné, co jim zamezí ovlivňovat ostatní nežádoucím způsobem, a dá jim to příležitost zamyslet se nad sebou samými.

Zuby

Co se týká zubů, jsme byli obelháni. Zuby mohou narůst i několikrát za sebou. Musíme si ovšem uvědomit příčiny chování našich zubů. Proč že se vlastně rozpadají a jaké jsou hlavní faktory?

Zuby se rozpadají, protože ony jsou tím filtrem,, co z nás vychází a nevychází, používány jako úložna. Běžný zub zachytí tisíce výroků, které si nedovolíme říct, nebo je říct nesmíme, nebo nechceme. Výsledek je stále tentýž. Zub obdrží informaci, i kterou cedíme mezi zuby, uchovává všechny jedovaté poznámky, jakož i dobrá slova. Člověk, který ovšem většinu toho aspoň jinde vysloví, uleví svým zubům, stejně jako celému organismu, který je s dotýcnou věcí spjat.

Takže od věcí, které rodiče běžně používají a které nám stejně běžně zakazují až po systém, že šéf má vždycky pravdu a pokud nechceme přijít o místo, nebudeme jeho pravdu konfrontovat s tou naší, to vše se týká zubů. Jed nemohoucnosti a nepravdy se v nich usazuje a vyvolává chemické reakce – vznikají jedovaté zuby či buňky v zubech, které se při zvýšené koncentraci jedu začínají rozpadat. Tím se teprve tvoří podmínky pro reakci mezi zbytky potravy a narušeným zubem, která se při další, větší a větší koncentraci projevuje vznikem kazu či jiných ne-mocí.

Určení zubů je velmi jednoduché – mají za účel rozmělnit potravu tak, aby mohla pokračovat do trávicího ústrojí k dalšímu zpracování. To znamená, že potrava a její zbytky jsou pro zuby přirozenou společností a samy o sobě jsou v naprostém pořádku. Jsou potraviny, které navíc zuby očistí tím nejvhodnějším způsobem, třeba jablka. Do tohoto koloběhu není třeba vůbec zasahovat – tedy pokud se kazům nevytvoří jiné podmínky.

Nepochopením příčiny vzniku kazů dalo vzniknout obrovskému byznysu s thymolinem, fluorem, aloem a umělou hmotou, což vše nám slouží k vyčištění zbytků potravy ze zubů. Tím se ovšem neléčí příčina, ale jen se zamezí následné reakci narušeného zubu se zbytkem jídla. To znamená, že zuby, pokud jsou narušené, jakože není na světě člověk důsledně pravdivý, čekají jen na sebemenší příležitost, a pokud si člověk hned po každém jídle nezkazí chuť zubní

pastou a nechá být sebemenší zbytek stravy v ústní dutině, dává tím předpoklady ke vzniku kazu. Tedy jako obvykle léčíme následky, a nikoli příčiny.

Příčinou je blokáce páte čakry – mj. centra mluvení, centra projevování naší představy o našem životě. Pokud projevy nesouhlasí s představou, znamená to, že nutíme energii běhat jinými cestičkami, než jsou pro ni přirozené. Donutit energii běhat jinou cestou je snadné – stačí zablokovat běžnou cestičku. To za nás většinou dělají už rodiče – „Co jsi to řekl (a)?“, nebo „Tohle nesmíš říkat!“, a protože to málokdy vysvětlí tak, aby tomu dítě rozumělo, vzniklý blok je daleko větší, než by musel být. Ať ovšem rodič vysvětluje jak chce, pokud nás někdo donutí neříkat, co si myslíme, vzniká kompletní blok na páte čakře, a nastává problém nejen s krční páteří, která se křiví, nastává úrodná půda pro vznik aftů, různých problémů s mandlemi, dýcháním, a především se zuby, protože to je pomyslná brána do vnějšího světa. Říká se držet jazyk za zuby, cedit slova mezi zuby, zatnout zuby atd.

Když držíme jazyk za zuby, veškeré vyjádření, které bylo na cestě ven, v nich skončí. Zuby dostanou dávku energie s kvalitou příslušnou druhu vyjádření, a v atomech, kterými jsou zuby tvořeny nastane malinko jiná tendence pohybu neutronů a ostatních částic. Ta tendence tam zůstává, dokud se to vyjádření nedokončí, tj., pokud to neřekneme aspoň jinde a jindy. Pokud se uvedená situace opakuje, tendence k jinému pohybu uvnitř atomů sílí a může přerůst v dysfunkci.

Cezení slov mezi zuby děláme proto, že nechceme, aby vypuštěná slova dopadla v plné síle. To má tu vlastnost, že většina síly skončí opět v našich zubech čili se obrátí naše vlastní síla proti nám samým. Zatnutí zubů je přímé vkládání té které informace přímo do zubů tak, aby se ven nedostalo opravdu nic.

Podívejme se, jak na takové zacházení reagují buňky. Každá buňka našeho těla se chová jako kondenzátor elektrického proudu vědomé elektřiny, která když vyprchá, buňka umírá. Tato definice života je obrazná, tedy do určité míry, do značné míry je však pravdivá a jako příklad poslouží velmi dobře. Vědomá elektřina je nosičem informace. Pokud se změní kvalita informace (vědomí), buňka změní chování a tedy vyzařování. V našem případě se však jedná ne o pouhou změnu kvality informace, mnohdy jde o změnu informace jako takové. To je princip např. rakoviny.

Tedy se dá říct, že naše vědomí je rozprostřeno po celém těle, protože celé naše tělo se skládá z buněk. Každá myšlenka oslovuje všechny buňky našeho těla. Každé slovo může modifikovat kvalitu informace, a každý čin může informaci změnit. Už víme, s čím si zahráváme? Že totiž třeba zatnutí zubu je čin?

Proč takto zničené zuby už nerostou? Zuby vyrůstají z kostí. Kost je něco, co obsahuje a udržuje informace. Když ničíme zuby svým šíleným přístupem, informace se přenáší do kosti. Součástí této informace je i to, že jsme dobrovolně zahodili zub. My jsme se ho nejen prostě vzdali jako nepotřebného harampádí, my jsme jej systematicky ničili.

Proto se objevuje informace, že zub už nechceme, a jelikož myšlenky, slova a činy neustále vytvářejí naše příští já i s celou realitou, zub už nenaroste. Stejně jako zneužívání nervů vede k jejich destrukci a neobnovování, stejně tak zneužívání zubů vede k jejich destrukci a ke zničení předpokladů obnovení.

Teprve vyslovením všeho zadržovaného, kdy se paměť zubů a kostí obnoví a očistí od umrtvujících jedů, teprve pak jsou splněny předpoklady obnovy zubní hmoty, velmi podobně, jak je tomu u nervů.

Myslíme si, že toto kdyby lidé věděli, nikdy by k tomu nesvolili, a nikdy by kvůli strachu o místo nedrtili slova mezi zuby. To znamená, že kdysi dávno se musela stát událost, dnes známá jako Pád Člověka, kdy bylo lidské vědomí o spoustu vědění okleštěno.

AIDS

AIDS patří do nové generace nemocí, přenosné nejen krví a sexuálním stykem, jak nám říkali. Ořesné svědectví Milтона Williama Coopera, amerického senátora, ukazuje AIDS jako uměle vyvinutou nemoc, sloužící jako prostředek ke snížení lidské populace. Je pravda, že planeta je přelidněná, ale ten, co vymyslel takovéto řešení, pro mně není člověkem.

AIDS samo o sobě není nemoc. Je to ztráta imunity takového rázu, že se člověku může stát osudným i běžné nachlazení. Vír HIV ničí obranné schopnosti těla.

Tady už bychom mohli vidět první souvislost s určitým typem myšlení. S AIDS musí počítat lidé, kteří si v životě připadají slabí, zranitelní a bezmocní. Jako lidstvo jsme v době, kdy na nás vyřvávají různá média různé věci a tuto bezmoc nám implantují.

Už jen to, že obchody, restaurace, jídelny, pracoviště a snad veškeré myslitelné veřejné prostory jsou zaplaveny hlukem reprodukováné hudby, o kterou nikdo nežádal – nemáte kam jít, aniž by do vás nevalila kvanta zvuků. Pokud někde hraje rádio a vy uděláte tu chybu, že se zaposloucháte, začne vám do toho v půlce písničky kecat hlasatel nebo spustí v nepřiměřené hlasitosti reklamy – to vše produkuje v lidech pocit bezmoci..

Pustíte-li si zprávy, sledujete přehled katastrof, se kterými nemůžete nic udělat, přednášených agresivním tónem zblblých hlasatelů. Sorry hlasatelé, poslechli jste si někdy své výstupy? A vy nemáte na češtináře, aby vám opravil americký slovosled, budící dojem samoučelné senzace na náš, český? Nebo si mám myslet, že hlásíte jen pro několik

tisíc Američanů, co v Čechách jsou a bojí se, že by vám nerozuměli?

Tak či tak, zprávy produkují pocit bezmoci. Filmy o násilí taktéž. Reklamy produkují strašlivou bezmoc. Díváte-li se na reklamy, sledujete firmy, které si kupují prodejnost svých výrobků tím, že manipulují zákazníky, zapomínáte na lidovou moudrost, že dobré zboží se prodává samo, a nebo také, že nejlepší reklama je spokojený zákazník. Tohle bohužel v poslední době upadá, protože se čím dál častěji stává, že zákazník je spokojený pouze v případě, že dostane to, co viděl v televizi. Reklama je dnes krutou psychologickou válkou.. spíš jatkami.

Jako by to nestačilo, 99% všech elektrických spotřebičů je navrženo tak, aby rušily přirozenou frekvenci člověka, většinou na podprahové úrovni. Člověk má strašlivé problémy se soustředěním a udržením klidu. Cítí bezmoc, a stává se ovladatelným. Bezmoc je jediná podmínka pro vznik AIDS.

Pro přenos AIDS, protože se nejedná o nemoc, jakých je většina, ale o bezmoc jako životní styl, není nutný fyzický kontakt. Stačí vyznávat bezmoc, a potkat člověka s AIDS. Nakažení probíhá na úrovni Bytí, tedy na úrovni toho, co žijete. Skončujte s bezmocí, dejte vale reklamám, zprávám a násilí ve filmech, a nemůžete se nakazit.

Rakovina

Rakovina je civilizační choroba. Vzniká:

1. když většina toho, co jíme je mrtvá strava, především maso zvířat, která byla chována bez soucitu a potřebného životního prostoru, a

2. když ve svém myšlení popíráme sami sebe ve prospěch někoho jiného, a dosáhneme kritického bodu popření. To jsou dvě podmínky, při jejichž splnění rakovina může vzniknout.

S rakovinou musí počítat lidé, kteří se snaží někomu zalíbit bez ohledu na své nitro a vůbec lidé, kteří po svém nitru jakkoliv šlapou. Lidé, kteří sami sebe nenávidí, ať už za cokoli, jsou také velmi blízko.

Jedná se o všechno, co vás může rozežírat zevnitř. Ironie a srážení sebe sama, přesvědčení, že vám se stává to nejhorší, což lze výrazně urychlit názorem, že si to tak zasloužíte.

Nezpracované emoce. Pocity, které si myslíte, že nesmíte projevit, nemůžete ani zpracovat. Můžete je samozřejmě potlačovat, a ochudit se o jejich poselství a sílu, kterou díky nim získáte. Ovšem význam pocitů je ten, že máme možnost dozvědět se pravdu o nás a o tom, co právě žijeme.

A všimněte si, jak to sedí. Nedbat na své pocity znamená pošlapávat vlastní nitro, což, když už se bavíme o rakovině, znamená mít jeden předpoklad splněn.

Rakovina nemá pranic společného s kouřením. Absolutně nic. Uznali to už i vědci, ač neradi a velmi potichu. Přeci jen na boji proti kouření už je založeno dost byznysů na to, aby se takové informace do světa křičely. Tím neříkám, že kouření je člověku přínosem, jen nemá nic společného s rakovinou – a na to můžete vzít jed, protože rakovina byla velmi sledována a snaha dokázat vliv kouření byla až dojemná.. a nepředstavitelně nákladná. Ale co, daňoví poplatníci to rádi uhradí..

Slepota

Slepí jsou lidé, kteří delší dobu před něčím zavírají oči. Čím zásadnější je věc, kterou nechceme vidět, tím „více“ nevidíme.

Spousta lidí má třeba problémy s očima, ale nenosí brýle. Ať už se tak chovají z jakéhokoliv důvodu, nutno říct, že mají pravdu. Když si pořídíte brýle, nevyřešíte příčinu, ale zmírníte následek. Spousta lidí tvrdí, že jim brýle postupně přestávají stačit, a říkají, že je to proto, že si oči na brýle zvykly atd. Není to pravda.

Oči jsou součástí lidského těla, a tělo je výsledek našeho myšlení. Když máme nějaký problém v myšlení, v těle se to projeví. Říkáme tomu, že tělo nám dalo vědět, že něco není v pořádku..

Když se vám tedy zhoršuje zrak, znamená to, že ve vašem životě je něco, před čím zavíráte oči. Když tělu nasadíte brýle, je to pro ně něco jako pro vás rána pod pás. Tělo zareaguje – ono vám musí dát vědět, protože je tak uděláno – dá vám vědět znovu a znovu, i když je to na jeho úkor, a i kdyby mělo kvůli tomu umřít. Tak je to.

Slepota se dá odstranit, stačí přiznat, co jsme nepřiznali. Někdy je to však ještě trochu jinak. Konkrétně u zraku je zvykem, že rodiče řeknou: „neči si v té tmě, zkazíš si oči“. A bývaly doby, kdy tomu tak skutečně bývalo, kdy dva tři měsíce úporného čtení při svíčke či petrolejce skutečně mohly znamenat strhnout si oči. S očima stejné jako se zbytkem těla: namáháním se posilují, ulevováním oslabují, větší námaha prostě „bolí“, a každý orgán i celé tělo lze strhnout.

Doložka „zkazíš si oči“ je velmi vražedná, zvláště když to rodiče – a především matky – opakují častěji a přejde nám to do podvědomí. Když se pak člověk naočkovaný takovým hnusem dostane do běžné situace, že jsou ty oči po delší práci unavené, z podvědomí vyjede: „To už se asi začínají kazit“, a pokud si nedáme opravdu veliký pozor, automaticky to přijmeme a začneme jim ulevovat (a to i nevědomě), čímž se to celé potvrdí a oči se „začnou zhoršovat“.

Zdánlivě nevinná doložka se tedy zachová jako kletba, která nás dříve či později do nějaké míry připraví o zrak.

A takhle je to se vším. Když nám matička maluje, jak si zlámeme nohu nebo ruku, pokud budeme třeba skákat nebo třeba lyžovat, vytváří v nás příslušný blok, který nás k tomu dost spolehlivě vede. Prostě nás tím směrem naprogramuje.

Cílem toho je, že pak matce musíme dát za pravdu, a to znamená držet se jejím zaklínáním v její moci. Zkouší to samozřejmě i otcové, akorát jejich magieschopnost z toho dělá spíš frašku než skutečné nebezpečí. V tomto směru je na otcích doopravdy nebezpečné asi jen to, když svou autoritou potvrdí matčino zaklínání.

Jinak samozřejmě naše lékařství už je na takové úrovni, že za svůj život těch očí můžete zničit několik, oni vám je prostě vymění. Jak dojemné.. oni opravdu dělají všechno pro to, aby se lidé nevyvíjeli a zůstali ovladatelnými.

Arachnofobie

Arachnofobie je přerostlý strach z pavouků, kombinovaný s těžko překonatelným odporem. Regrese ukazují asi toto:

Jedna část je z nějakého praprávěku. Možná si pamatujete pověsti o ohromných dracích, kteří si vždycky vybrali město, které terorizovali a většinou aby město získalo klid, muselo jednou dvakrát ročně dopravit obłudě nedotčenou pannu. Pro arachnofoby stejnou roli plní obrovská verze pavouka, chobotnice nebo jakéhokoliv tvora, který si oběť přidržuje nohama a ohrožuje kusadly. Hovoří se dokonce o kultu Velké pavoučice, která terorizuje pravěké osady atd. Tím to celé dostává nový rozměr. Chování pavoučice, která po oplodnění požírá samečka je nejvhodnějším průměrem ke zvěrstvům, která se děla v období pozdního matriarchátu, kdy ženy coby vládnoucí vrstva pozbyly soudnosti a úcty k životu, který daly, a chovaly muže coby plemenné býky. Oplodnění bývalo rituálem, a muž býval kolikrát ještě v ženě rituálně zabit či kastrován, aby jeho síla přešla do ženy či do plodu. Vzpomínka na to, uchovaná v genech bývá jednou z příčin poruch erekce – obzvlášť když se muž setká se silnou, dominantní ženou.

Další část je spojena přímo s chováním lidí, které trochu připomíná pavouka hlídajícího si pavučinu – jemná lepkavá síť, na které se zachytí kdeco, a která dá pavoukovi vždycky vědět, že a v kterých místech se něco zachytilo. Někteří lidé takto natahují energetické sítě, a co nitka, to člověk, od kterého proudí pozornost (a tedy energie) směrem k pavoukovi. Jsou to lidé, kteří většinou dřepí na jednom místě, a přitom o všech vědí všechno. Můj otec se dokázal půl dne nehnout od knížky, ale potom mi vyjmenoval všechno, co jsem toho půl dne dělal, a i co mi jak dlouho trvalo. Člověk-pavouk se takto snaží zaprvé kontrolovat své okolí, aby ho nic nemohlo překvapit (strach z budoucnosti), a zadruhé se snaží získávat „svou“ energii tím, že zaháčkuje co nejvíce lidí, aby mu ji co nejvíce posílalo ve formě neustále upřené pozornosti, kontrola pak splňuje ještě ten účel, že když odněkud přestane proudit pozornost, pavouk to okamžitě pozná a pozná i odkud přestala proudit, takže se zvedne a okamžitě udělá něco, aby zase proudila – na jistotu.

Hra o pozornost ale nejvíc vyčerpává pavouka samého – kontrolovat takové spousty lidí vyžaduje spousty energie, člověk by řekl, že tam nemůže být žádná návratnost. Pavouci to však dělají většinou proto, že nic jiného neumí. Proto takový pavouk bývá velmi nerudný až alergický, když ho někdo vyruší, protože ztratil přehled a musí znovu navazovat „spojení“, či spíše jeho kontrolu. Pavouci bývají lidé nevypočitatelní, schopní zajít do jakéhokoliv extrému, aby si udrželi příliv pozornosti. Arachnofobie může být tedy nejen podpořena výskytem agresivního, nevypočitatelného a neodbytného člověka-pavouka v bezprostřední blízkosti, může na tom být i založena.

Zdá se, že arachnofobie vzniká hlavně proto, že pokud je pavouk rodičem, máte z dětství peklo, nemáte žádnou jistotu, pavouk vás nenechá ani okamžik v klidu, nemůžete se zasnít, nemůžete absolutně nic, pořád od vás vyžaduje plnou pozornost. Něco takového je nesnesitelné, jenže jelikož o rodičích se nic špatného neříká, bojíte se radši pavouků..

DÍL III. – PRAKTIKA

Praktika, cvičení, nebo kdo chce, třeba řekne meditace, jsou ozkoušené, osvědčené a doporučené postupy, které nám pomohou zpřístupnit a rozvinout zahálějící schopnosti. Těch schopností, které necháváme běžně zahálet, není zrovna málo, těch cvičení celkem pochopitelně také ne.

Nicméně celý tento cyklus bez cvičení nedává žádný smysl, protože ne to, že o něčem víme, ale to, že něco ovládáme, umíme a používáme nám pomůže dostat se bez úhony přes období, do kterého se řítíme.

CVIČENÍ

Totíž, praktika jsou vpravdě meditace, ale protože spousta lidí na meditace neslyší, používám radši název praktika či cvičení. Lidé nechtějí o meditaci slyšet z různých důvodů, a musím říct, že se jim vůbec nedivím.

Pojetí, které v Čechách zakořenilo, to jsou Minaříkovské a Weinfurterovské techniky úporného soustředění.. obé je příšerně zcestné.. i když se vám třeba jednou za čas něco podaří, je vám to k ničemu, protože těmito běžnými, u nás bohužel zažitými technikami zabijete nejmocnější část vašeho já, touhu a chtíč. Prostě zahodíte všechno, co vám dává sílu, a nezbude vám co vložit do svých záměrů.

No ale dosti bylo negací, radši rovnou – pár slovy – řeknu, co si pod „meditováním“ či duchovní praktikou představuji.

Pojem meditace

Normální tzv. meditace má dvě části. Možná by se dalo říct, že se jedná o dva různé stavy. První část, běžně nazývaná koncentrace, je o tom, že myšlenky se nemusí myslet. Dají se pozorovat. Nestojí to žádné úsilí, a tedy je to dobré.

Proto se v klidu naučte své myšlenky pozorovat, je to úžasná pohoda a i zábava. Zvláště když se člověk domluví se svým vnitřním hlasem, který stejně pořád něco mele na tom, že ho bude bavit. Výsledkem je člověk sedící v míru a pohodě třeba v křesílku, pochechtávající se bláznivým nápadům a představám svého nitra.

Samotná meditace pak není ničím jiným, než detailnějším prohlížením myšlenek, které nás zaujaly, ať už nás napadly sedící dlící, nebo jsme si je třeba někdy někde přečetli, a teď si je chceme prohlédnout.

Tedy žádné násilí!!! Tohle je, snad krom srozumitelnosti, jediné skutečné pravidlo pro celou tuto kapitolu.. vlastně pro celé dírosloví. Všechno jsou jednoduché a hodně praktické návody, které mají život ulehčit, ne znásilnit..

..z toho jsem vycházel :-)

Základní cvičení

Základní cvičení je velmi, velmi jednoduché, a nepředstavitelně účinné. Představte si světelný provazec vedoucí odněkud z vesmíru a končící vám nad hlavou. Vtáhněte jej do svého těla, hlavou a páteří, pociťujte, jak se posunuje do konce vaší páteře, klouže dolů vašim tělem a vstupuje do Země, a zase vyvěrá z vaší solární pleteně jako pramen a vytváří kolem vás zlatavý štít světla.

Základní cvičení je o světle. Je to důležité, ze začátku možná nejdůležitější. Jak už víme, světlo znamená informace. Toto cvičení vás naplní pocitem bezpečí a informacemi, které se brzy naučíte číst. Naučíte se je číst, protože tohle cvičení vám postupně aktivuje čakry. Můžete prohloubit cvičení a poslat světlo do všech buněk vašeho těla, výrazně tím napomůžete zformování „zbytečné“ DNA do funkční podoby.

Jak poslat světlo do buněk? Představou. Nic silnějšího než představa neexistuje.

Provozováním tohoto cvičení křičíte na vesmír, že jste se rozhodli skoncovat s nevědomostí. Buďte připravení, protože výsledky se dostaví. Dívejte se kolem sebe. Uvidíte spoustu věcí, které jste dříve neviděli, a spoustu toho, co už znáte, uvidíte jinak. Dělejte ho často, třeba si dejte záměr obohatit tímto cvičením každý svůj den, napište si na papírek třeba do peněženky něco, co vám toto cvičení připomene, ale hlavně buďte bdělí ke svým pocitům, ke svým tělům a ke svému životu.

Toto cvičení nazývám základním proto, že jeho účinky skutečně položí dokonalé základy, a proto, že mnoho dalších cvičení, jak ostatně uvidíte sami, vznikne „pouhým“ přidáním nějakého specifika.

Cítění energie

Každý z nás už někdy držel někoho milého za ruku. Tam je možné cítit, jak tímto spojením něco prochází. Oddálíme-li ruku, přesto něco prochází, a nebo se mezi dlaněmi formuje.

To něco je energie, v takových případech to bývá energie naše osobní. Její nositelkou je krev, a o dlaních mluvíme proto, že krev se v nich rozlévá do mnoha miniaturních cév, kde její oběh končí. Prokrvené dlaně jsou teplé, je v nich dostatek energie.

Dál může vést energii myšlenka nebo záměr. Energie je po celém vesmíru, a záměr nebo myšlenka je to, co ji uvede do pohybu. Je samozřejmě možné někomu doplnit energii z vlastních zdrojů, málokdy to však vede k něčemu dobrému. Co věnujeme ze svého, co je určeno pro nás, co má tedy složení, které potřebujeme k životu my sami, to nemusí být dobré pro druhého.

Řešení se nazývá reiki. Reiki znamená, že se můžeme zpřístupnit průtoku energie vesmírné, celistvého složení, které je dost a dost, a z níž si každý může vybrat to konkrétní složení, které zrovna potřebuje. K vesmírné energii se dostaneme dále, teď nás zajímá cítění energie v sobě.

Cvičení jsou velmi jednoduchá:

Úplně ze začátku sledujte, co to s vámi udělá, zkusíte-li dýchat až z paty. Pak se nadechněte dlaněmi. Budete cítit podtlak při nádechu a přetlak při výdechu, a nebývalé zahřívání dlaní.

Pak zkuste dýchat povrchem celého těla. Můžete si přitom představovat, že jste obklopeni zlatistým světlem, které při nádechu vtahujete do těla, při krátkém zadržení dechu uvolňuje všechnu černotu, kterou jste dosud nashromáždili, a při výdechu ji odplavujete pryč. To je vynikající cvičení do sprchy, kde z vás pak tekoucí voda všechno odplaví.

Při všech cvičeních sledujte po svém těle pohyby energie, dokud si jí nebudete vědomi. Pak budete také schopni sledovat svou energii, jak proudí všude tam, kam upřete pozornost.

To byla pořád ještě řeč o energii vaší, osobní.

Posílání energie

Pro posílání energie se vžil pojem reiki. Pro účely reiki se zpřístupňujeme energii vesmírné. To má co dělat se základním cvičením a se všemi cvičeními Plejád'anů. Až se svou osobní energií vysledujete dráhy, kudy se v těle pohybuje, použijete prostě jen jiný zdroj.

Energie vstupující temenem do hlavy, větvcí se někde mezi krční a srdeční čakrou proudí oběma rukama a dlaněmi ven. Vy už víte, že energii dává směr vaše představa. Můžete ji poslat kamkoliv. Nezapomínejte na Lásku. Radši říkejte posílám Lásku, než posílám energii, sebemenším úletem v úmyslech byste si mohli přivodit jisté obtíže. Posílání sice také není nejlepší termín, ale je cca nejsrozumitelnější.

K reikování člověka přistupujte jen s láskyplným úmyslem pomoci, ulevit nebo zharmonizovat. Jinak pro praxi reikujte všechno, na co přijdete, veškeré rostliny, zvířata, ba Země na to čekají. Potřebují aspoň trochu splácet lásku, kterou k nám chovají.

Harmonizujte si jídlo, které jíte, vodu, kterou pijete, pěstujete-li si vlastní ovoce, zeleninu, harmonizujte rostliny na zahrádce, odmění se vám výborným růstem a posléze dobrou chutí – a bude to výsledek vaší investované energie.

Ještě jinak se to dá říct:

**Jezte Lásku, pijte Lásku, žijte Lásku, dýchejte Lásku,
buďte Láskou v každickém okamžiku svého života,
pak vše, čeho se dotknete se v Lásku promění
a šťastní budete vy i vaše okolí.**

Neboť co je Láska, když ne ta nejkrásnější podoba energie, jakou známe..

Vidění energie

1. Sedněte si někde, kde budete mít před sebou modrou oblohu. Spojte ukazováčky a chvíli je sledujte (proti obloze). Po chvíli konce ukazováčků od sebe oddalte cca na dva cm, sledujte s mírně rozostřeným zrakem prostor mezi nimi, uvidíte mezi nimi něco jak stužky kouře nebo mlhy.

Ukazováčky můžete pomalu pohybovat od sebe a k sobě – stále pozorujte energii mezi nimi. Zkuste to i s dlaněmi.

2. Při procházce v přírodě, když vás zaujme nějaká rostlina (stromy jsou také rostlinami), postůjte nebo poseďte chvíli a vnímejte její krásu. Představte si sebe jako slupku ve tvaru člověka a naplňte ji pocitem vnímané krásy, až ji téměř zhmotníte. Jste spojeni s rostlinou a vnímáte její živoucí energii.

Rozostřete pohled a pozorujte modravé pásmo světla kolem obrysu rostliny. Pokud ho nevidíte, tedy si ho představte, několika takovými pokusy se na vidění aury postupně naladíte.

3. Všimněte si, když oceňujete krásu stvoření kolem sebe, jak vaše vlastní energie nabývá na síle. Platí to pro rostliny a lidi stejně jako pro potok, horu, jezero nebo třeba hvězdnou oblohu.

Oceňováním chuti jídla z něj získáte několikrát víc energie. Pravda, možná vám to nepůjde s hamburgerem, na který máte asi tak minutu času, nebo v podnicích, kde je hlavní chuťovou složkou solamyl. Zkuste zeleninu z ekofaremu.

4. Minutu nebo dvě si třete dlaně o sebe. Dejte dlaně proti sobě a vnímejte palčivý pocit mezi nimi. Nepatrně tento prostor zvětšujte a zmenšujte. V tomto prostoru si představte kouli zářivého světla. Vnímejte její přítomnost a hustotu, zatímco mírně pohybujete dlaněmi.

Tuto energii můžete přenášet soustředěním pozornosti do kterékoliv části svého nebo cizího těla, které chcete léčit nebo energizovat. Takto se dá pomáhat rostlinám v růstu, energizovat vodu na pití atd. atd.

Channeling

Jak začít komunikovat s bytostmi z jiných světů? Zprv si ujasněme, že chceme komunikovat s láskyplnými bytostmi, protože tohle není samozřejmost.

Jinak jednoduše: představte si, že existují bytosti tak plné lásky, že milují i nás, přestože ví, jací jsme. Je úplně jedno, v které galaxii si ji představíte, protože vědomí je všude. Poproste o kontakt s těmito bytostmi.

Nezapomeňte, že se chystáte k setkání s bytostí, kterou někde v sobě důvěrně znáte, a která zná vás. Nemusíte prostírat slavnostní večeři pro dva, udělejte místočko ve svém srdci, klidně použijte základní cvičení pro zklidnění a vytvoření láskyplné atmosféry.

Pozorně sledujte své nitro, něco se začne dít. Někdo uslyší hlas, někdo spatří obrazy, někdo zažije úžasný hřejivý pocit. Mějte připravenou tužku a papír, může se stát, že uslyšíte: „Vezmi tužku a piš“.

Tužku a papír doporučuji tak jako tak, z toho, co se stane budete mít nějaký pocit, a ten bude hodně dobré vypsát, a pokud někdo uslyší hlas, tak proč si to nenapsat, že? Výborný příklad v této věci poskytují lidé dnes známí jako Vesmírní.cz, kteří minimálně v začátcích své existence udělali nesmírný kus záslužné práce.

To, co tu uvádím, jsou v podstatě jen tipy pro začátek, věřím, že kdo opravdu chce, komunikovat se prostě naučí, kdo by měl mít problémy, vždycky potká někoho v tomto směru zkušenějšího, jedinou podmínkou je jako obvykle jen a jen zájem.

Co ještě napsat? Aha, no, sedněte si, vezměte tužku, papír, a píšeme:-)

NÁRADÍ

Náradí je můj vlastní termín pro ty nejzákladnější postupy, jak udržovat tělo i ducha. Na těchto postupech zakládali různí vůdci různá učení, a aby to nevypadalo tak jednoduše a vyneslo jim to něco do kapsy, přidávali k nim spousty zbytečných pravidel a pod-pravidel.

Příkladně reiki: kolik knih bylo napsáno a celých organizací bylo založeno jen kolem zjištění, že energie existuje, má hojivé účinky a uvádí se do pohybu myšlenkou.. Atd.

Dýchání

První kousek je vyloženě o dechu. Je to třikrát pět až deset nádechů, vždycky po nádechu chvíli zadržet dech:

- prvních 5-10 až z paty
- druhých 5-10 celým povrchem těla, to jest v průběhu nádechu si uvědomit, že dýchá i kůže
- třetích 5-10 celým povrchem těla a pohrávat si přitom s představou, jak se životodárný kyslík rozlévá v celém těle, do každé buňky..

Celé by vám to nemělo zabrat víc než 1-2 minuty, ale účinky vydrží kolikrát i několik hodin, nehledě na to, že časem se kolikrát přistihnete, že si takhle automaticky doplňujete energii, když se jí zrovna nedostává..

Ovládání těla

Využijeme k tomu prvního kousku, dechového cvičení. V momentě, kdy rozléváme kyslík do všech buněk, můžeme rozeslat jakoukoliv informaci.. Příkladně rozkaz k regeneraci.

Normálně si buňky berou info o svém příštím tvaru ze stravy. Naše strava je většinou v rozkladu, když ji jíme, proto není občas na škodu pobídnout buňky, ať si nabерou ze svých idealizovaných forem. Idealizované formy – to je celkem odborný termín pro vzor lidského těla. Ten vzor naši návrháři umístili celkem vtipně někde na vesmírný harddisk

(v datové podobě), a v každé buňce máme na tento datový soubor odkaz (coby článek jednoho ze základních řetězců DNA).

Úplně stejně jako funguje kupříkladu Windows Update pro jednotlivé kopie Windows, úplně stejně se buňky můžou připojit k souboru svého původního předobrazu a opravit vzorec, podle kterého se regenerují. Potřebují k tomu jenom trochu klidu, a v tomto stavu lidstva většinou i pobídku. Proto vůbec není od věci spolu s tím kyslíkem rozeslat výzvu k regeneraci, je potřeba jen zajistit ten klid.

Duševní hygiena

Optimální je strávit sami se sebou půl hodiny denně, jedno celé odpoledne týdně, a jeden celý den v měsíci. Jsou to všechno varianty téhož a mají proto stejný průběh – první třetinu nazvěme Zastavení, druhou Spočínutí, třetí Nový začátek.

Zastavení znamená nechat dojet všechny rozjeté záležitosti – to nás dopraví samo a spolehlivě k nadhledu, do pozice pozorovatele.

Spočínutí znamená uvědomění, kdo jsem, co právě dělám, a kam tím vším mířím. Pokud si nebudeme plést pozorovatele se soudcem, a budeme svůj aktuální stav opravdu jen pozorovat, znamená spočínutí automaticky také zážitek Jednoty, tedy samádhí.

Nový začátek je spojen s rozhodováním, které zkušenosti už stačily a které ještě ne, jinými slovy v čem budu pokračovat, a v čem už ne. Pokud s něčím končím, zbude ve mně volná kapacita, kterou je možno vyplnit, a pokud nemám žádný nápad, čím vyplnit prázdné místo, požádám o inspiraci ve spánku s tím, že ráno, jak se probudím, budu vědět zcela přesně, co opravdu chci.

Nikde není psáno, že to musí být něco otravného, nebo strnulého. Můžeme si z toho udělat i nádherný obřad – jenom bychom neměli zapomenout, o co původně šlo.

Varianta 30 min denně znamená:

10 min zastavování, a to je něco jako očista. Kromě „nezbytné“ svíčky je víc než vhodný šálek kopřivového čaje. Kopřivový čaj čistí krev – větší symbolika snad neexistuje. K očistě může klidně patřit procházka po bytě nebo po pokoji se svíčkou či vonnou tyčinkou, s tím že v plameni svíčky uhoří veškeré negace, nebo, co se týká vonné tyčinky, že negace vykouříme..

10 min spočínutí, dobíhá očista, vědomí se usídluje v pozici pozorovatele. Vhodná je sklenička vody zevnitř, ev. lehounká sprška zvenčí jako symbol spláchnutí zbytků po čištění.. Člověk by se měl uklidnit natolik, že bude s to prohlédnout si všechno, co dělá, čeho se účastní a tak, do detailů, do jakých sám chce.

Pak je na řadě návrat z detailního prohlížení na místo, odkud přehledne celý obraz – a uvědomění – ano, to jsem já. V tomto uvědomění lze spočínout. Je optimální v tomto bodě usnout a zbytek si dát ráno, protože ráno člověk navíc zná odpovědi na otázky zadané v polospánku těsně před usnutím. Je to dá se říct neaktuálnější stav..

10 min nový začátek. V závislosti na tom, co jsme vypožadovali a jaké jsme získali odpovědi ve spánku, padají rozhodnutí, v čem nepokračovat, v čem pokračovat, a jak. Rozhodnutí a záměry je dobré prohlašovat až se proberou všechny pro a proti, a upraví se formulace do exaktní podoby.. ono nemusíme se hned přidávat mezi lidi, kteří se pro něco rozhodli, neuvědomili si dosah použitých slov a pak už jen plakali..

Varianta jedno odpoledne týdně znamená:

snídaně ještě normální (a dopoledne), pak tři fáze jako u půlhodinky, místo oběda litr kopřivového čaje, a do večera minimálně litr vody.. Účelem je dát i tělu příležitost k malinké, ale účinné regeneraci. Tělo je všeobecně naším nástrojem k získání prožitků a tedy zkušeností, a je pochopitelně v našem zájmu tomuto nástroji poskytnout všechno, nebo co nejvíc, co pro tuto službu potřebuje..

Kvalita těla se samozřejmě projevuje na kvalitě našich zkušeností – je pravda, že velmi šikovný a zkušený malíř dokáže s natěračskou štětkou namalovat celý obraz až do těch nejjemnějších detailů, nicméně bude ho to stát hodně úsilí a pozornosti, a pokud s natěračskou štětkou už vyrůstá, bude o detailech spíš jen snít, a bude žít v domněnách, že ty sny nejdou zrealizovat..

Rozhodnutí a záměry tu platí pro celý týden našeho života – a samozřejmě, jejich plánování a vychytávání spolkne adekvátně více času, má-li být opravdu kvalitní a přinést do života všechno, co může.. Mnohdy se vyplatí vynechat ještě další den snídani..

Varianta jeden den v měsíci znamená:

defacto rozšíření varianty jednoho odpoledne v týdnu na tři dny půstu. Tři etapy jsou pak rádoby po dnech – a na nich je nejlíp vidět rozdíl mezi idealizovanou formou a její výslednou podobou. Někdy může trvat první varianta třeba jen několik minut, a někdy i celé tři dny, podle toho, zda něco významného dojíždí, nebo začíná.

K očistě se přidávají další možnosti, specifické pro znamení, kdo to ještě potřebuje, a pro zástupce jednotlivých živlů. Meditace Země, Vody, Ohně a Větru fungují jako rozkazy pro vesmír, co v nás má napomoci rozvinout či třeba uzdravit. Součástí rozhodování může být i takové to polosnění v astrálu, kde si člověk zkouší, které rozhodnutí kam vede.. Je to jakási realita, kde je možné všechno, člověk si tam může vymodelovat a zkusmo prožít úplně cokoliv.

Zaměřování

Tento bod je v zásadě návodem, jak si prostě a účelně řídit život pomocí slov.

Totíž, rozhodnutí je jen rozhodnutí. A pokud v příštím okamžiku nezačneme s realizací, můžeme se rozhodovat i do konce života, aniž by se cokoliv změnilo, nehledě na to, že každá pochybnost to rozhodnutí naruší, a je potřeba jej opakovat. Proto máme ještě nástroj zvaný záměr.

K vytvoření záměru jsou potřebné dvě věci. Podrobné ohmatání místa, kde jsme, a právě tak podrobné definování místa, kam náš život zaměříme. Z toho zaměření pak vycházejí veškerá rozhodnutí, a vůbec je jisté, že víceméně cokoliv uděláme, všechno povede zaměřeným směrem. Setrvačnost je u záměru nepoměrně větší, než u nejsilnějších rozhodnutí. I tak je nutné záměr obnovovat, nejlépe stále stejnými slovy.

Nejčastěji se používají výrazy „Mám záměr ... (stát se tím, oním, nebo takovým člověkem)“, „Pojímám záměr..(co se má stát)“, a nebo – a s tím opatrně, protože nic silnějšího není – „Já jsem..(no, kým pak chcete být?)“.

Je to jednoduché. Chcete být jako Ježíš? Pak váš záměr budiž „Já jsem Cesta, Pravda i Život“. Moje doporučení by bylo asi takové: dejte si jeden velký vzletný záměr, který je nadlouho, a pak si dávejte průběžně nějaký cíle, a začněte těmi nejmenšími, tak vám zaměřování přejde nejrychleji pod kůži.

SKONCOVÁNÍ

Skoncování je svým způsobem také náradí, ale už specifické, přizpůsobené za nějakým konkrétním účelem. Dávám tady k dispozici návod na skoncování s problémy, se zlozvyky, s bezmocí, se strachem, s nepřátelstvím a s násilím, tedy na všechny nejběžnější záležitosti, se kterými chce čas od času skoncovat úplně každý člověk.

Skoncování s problémy

Tuto techniku důvěrně přezdívám Slovíčkaření, z toho důvodu, že se člověk sám chytá za slovíčka. Z toho by vám mohlo být jasné, že tato technika vám – pokud ji budete užívat – poleze hodně na nervy, ba občas může být skoro nesnesitelná. Nic lepšího ovšem nenajdete..

*„Vaše slova vám moc buď dodávají, nebo vás jí zbavují“
(B.Marciniak – Poslové úsvitu).*

Podíváme se na příklad kuřáka, který chce přestat kouřit. Napřed si ale uvědomme, že podvědomí vynechává zápory. Slova „Nebudu kouřit“ jsou tedy (pro podvědomí) stejně platná jako „Budu kouřit“. Jde o to, že se ve svých slovech zabýváte kouřením, proto se jím zabýváte i v životě.

Dále bychom měli vědět, že přítomným časem programujeme budoucnost a budoucím časem plýtváme energií. Slova budu kouřit si podvědomí přebere relativně neškodně, znamená to, že někdy v budoucnosti si asi zapálíme. Když ale řeknu „Kouřím“, dělám ze sebe kuřáka.

Co asi provedou slova typu „Rychle cigáro, nebo umřu!“?

Ted' se naučíme, jak si můžeme minulým časem pomáhat od problémů. Slova „kouřil jsem“ totiž říkají pravdu o tom, co bylo. Tato slova nic neprogramují. A toho přesně využijeme.

Člověk, který nedopatřením vyřkne „Jsem kuřák.“ a všimne si toho, měl by se se stejnou intenzitou opravit:

„Byl jsem kuřák.“ Tím už řekl pravdu a ODKÁZAL PROBLÉM MINULOSTI. To je ten nejdůležitější krok, bo slova tvoří, skutečně tvoří váš život.

Ted' náš kuřák odstraní problém ze slov: „Byl jsem.“ – ted' se ve slovech dostal k čistému bytí, tedy mj. k čisté pravdě.

Tu ted' převede do přítomnosti: „JSEM!“ a tím i do budoucnosti, protože přítomným časem si programujeme budoucnost. Náš kuřák právě vytvořil čistou budoucnost, bez kouření, i když zatím jen ve slovech. V jeho nitru na to však něco zareagovalo, a uvolnilo se přiměřené množství energie.

Od kuřáka k samádhi.. Možná se ted' někdo směje, ale toto je jeden z nejmocnějších nástrojů na trhu, a už kolik lidí zažilo hned po svém prvním upřímně proneseném „slovíčkaření“ také své první vytržení a sjednocení s Jednotou.

A protože zlozvyky je nejlepší hned nahradit něčím pozitivním, co takhle nasadit si do hlavy nějaký pěkný prográmeček? „Já jsem ... !“

Skoncování se zlovyky

Tam kde nestačí slovíčkaření (Skoncování s problémy), můžete na sebe použít ještě následující věc: zošklivování. Když budu pokračovat v příkladu s kouřením, půjde o to, že si přiznáte, co to ve skutečnosti je. Smrad ve vašich plicích. Smrad ve vašem okolí. Finanční nároky. Atd. atd., vtip je jednoduše v tom, že sesbíráte co nejvíc důvodů, proč nekouřit, a necháte se jimi pohltit – právě tak jako jste se nechávali pohltit těmi důvody, proč kouřit – vůní cigarety a tím slastným pocitem při vdechování kouře..;-)

Byli jste to vy, kdo převážil u vah kouřit-či-nekouřit tu první misku, teď to budete vy, kdo zase převáží tu druhou. A vezměte si na pomoc hlas člověka, který vás tímto způsobem (zošklivováním) vychovával. (Tohle obvykle dělají matky). Tvařte se tedy na sebe jako váš někdejší vychovatel, použijte veškeré důvody, které jste nasbírali, a..

..a prostě si to zošklivte. Uvědomte si, že jste osobnost, ke které to kouření už dost dobře nejde atd. atd., vynalézavosti se meze nekladou. Klíčovým slovem je tady opravdovost. Proto vaše důvody musí být reálné, a ten který zlovyk vám už skutečně musí překážet. Spousta lidí by třeba ráda přestala kouřit, ale nejsou ochotni si přestat lhát a donekonečna vymýšlejí, proč to nejde. Lež je v tom, že pokud jste se zlovykem neskoncovali, znamená to, že jste skoncovat prostě nechtěli.. ne opravdově.

I já jsem se nacytal a pomáhal jsem jednomu známému takhle zvrhnout váhy.. mám dojem že se tenkrát také jednalo o kouření. Asi pět minut jsem vydržel poslouchat jeho vylhávky, pak jsem ovšem neodolal a přitlačil ho ke zdi: „No, víš, ty ale nechceš přestat kouřit“. On na to, že samozřejmě chce. A já na to: „No tak si ale přestaň lhát“, a ukázal jsem mu, jak přesně si lže.

Bohužel jsem ho přecenil, nebyl na to připravený, a už se se mnou vůbec nebaví. Tahle reakce překvapila i mě, a porozuměl jsem tomu, až když jsem si někde přečetl, že většina lidí vám odpustí v podstatě cokoliv.. až na jednu věc. Skoro nikdo (zatím) nedokáže odpustit, že jste měli pravdu.

Skoncování s bezmocí

Pro následující práci se nám vyplatí

1. chtít pravdu a nic jiného..
2. všimnout si jen toho, co nás napadá jako první, protože to je pravda z rovnou podvědomí (všechno ostatní jsou než spekulace a argumenty logické mysli)

Začneme určením milníků – důležitých bodů v našem životě. Co se kdy stalo, potom jak nás to formovalo, a nakonec, co tomu předcházelo. Jednotlivá období, jejich začátky a konce, včetně myšlenek, které k těm začátkům a koncům vedly..

Rozhodně si vypíšeme milníky. Musíme na ně vidět, musíme být schopni přehlédnout v jednom teď celý dosavadní život. Pokud by se někomu zdálo, že má málo místa v hlavě, ať vypíše všechno, co ho napadá – není účelem mít hlavu plnou různých věcí, je účelem mít ji prázdnou a nachystanou k okamžitému použití s veškerou dostupnou kapacitou, a to ať se rozhodneme použít ji k čemukoliv..

(Rozdíl mezi jednáním s čistou a s plnou hlavou je asi jako rozdíl v tlačení jednoho nebo tisíce aut najednou.. no prostě se to vyplatí..)

Účelem téhle práce je získání důkazu o tom, že všechno, co nás v životě potkalo jsme si tam přitáhli nebo vytvořili sami. Pro všechno, co nás potkalo jsme se sami rozhodli (tím že jsme něco udělali, tím že jsme třeba zrovna neviděli nebo třeba nechtěli vidět jinou možnost atd.) Tohle je třeba vypátrat.

Když posléze uvidíme, že to tak opravdu funguje, dostaneme do ruky ještě úplně jiný důkaz. Důkaz o tom, že náš život neřídí nikdo jiný než my, že za každým jednotlivým detailem našeho života stojí naše konkrétní rozhodnutí. Já vím, mnoho lidí už to ví. Jenže to zjištění, o kterém mluvím, je tisíckrát bytostnější vědění, než jen to vědění, co víme v hlavě. Je to něco jako zkoušet se opálit ze slova Slunce, a pak, po tisíci letech z té zemljanky vylézt..

Až budeme takhle v každé buňce svého těla vědět, že jsme svým pánem, přestaneme mít potřebu si vládu nad sebou dokazovat, ne-li obhajovat vůči druhým. Tím by nám mělo zmizet nějakých padesát procent příčin k hádkám.. a volné místo by měl nahradit klid, a taková ta tichá radost, která spojuje výhody léčivého povrchu veselí a uzdravující hlubiny smutku..

Skoncování se strachem

Je psáno, že Strach je pouhou nepřítomností Lásky, stejně jako tma je nepřítomností světla.. Je také psáno, že světlo a láska je naše podstata, tedy to, co je, strach a tma je uměle vytvořený protipól, tedy něco, co vlastně není. Funkcí tmy je vytvoření kontrastu, který teprve umožní něco vidět (ve smyslu rozlišit).

Funkcí strachu by pak analogicky bylo vytvořit kontrast k lásce, pomocí kterého je možnost ji rozeznat. Z toho plyne, že pokud strach není reálný, lze jej odstranit, a po jeho odstranění zbudeme my ve své čisté podstatě. Tím získáme zkušenost, tedy ten rozdíl budeme znát ze zkušenosti, a ne jen z teorie.

To jsou myšlenky, které mi stály za vyzkoušením. Výsledky jsou úžasné. Totiž, tímto má každý možnost poznat se jako to, co je, v kontrastu s tím, co není. Z toho vyplývá, že jediným účelem strachu je naše zkušenost, a to zase znamená, že není třeba se bát celý život.. jakkoliv i to je jedna z možností. Hlavně však, kdo chce poznat nádheru bytí beze strachu, je naprosto volný to udělat. Tady je postup:

Dodejte si odvahy, a podívejte se na svůj strach. Dívejte se, prohlížejte si ho ze všech stran. Po počátečním šoku zjistíte, že ona neurčitá hrůza má jakýsi tvar, který se pod pohledem mění, průsvitní a mizí. Každá fikce totiž mizí, když se na ni podíváme, proto se tomu koneckonců říká fikce (nebo iluze).

Je velmi pravděpodobné, že vás při pozorování strachu budou napadat myšlenky, útržky vět, obrazy a kdeco. To je třeba říkat nahlas nebo psát na papír (malovat), ať už je to cokoliv. Jedná se o věci s tím kterým strachem nějak spojené, kolikrát i nesmyslně až absurdně, a bývá dobré dát ty věci ze sebe ven.

Chraňte se cokoliv prožívat nebo posuzovat, vše pouze pozorujte. A žádné znásilňování, u hodně velkých strachů může být potřeba postup opakovat, takže když budete mít dojem, že dneska už stačilo, pokračujte jindy. Mnoho lidí doporučuje zapálit si na to svíčku s tím, že v ní uhoří všechny negace. Nevím, možné to asi je, každopádně estetický účinek tohoto počínu se mi líbil. Proč taky ne, že?

Skoncování s nepřítelstvím

S lidmi, se kterými máme nějaký problém a není s nimi z nějakého důvodu řeč, je jednoduché pořízení. Vyčihneme si dobu, kdy budou pokud možno spát, a zavoláme si jejich vědomí. Oslovíme je jejich jménem a představujeme si, že jejich vědomí dlí s námi. Kdo je schopen takové vědomí cítit nebo vidět, nemusí si to představovat.

Tváří v tvář teď můžeme vyřknout věci, které bychom si normálně říct nedovolili, které však vyřknout musíme. Nejlepší a neúčinnější je pochopitelně mluvit nahlas nebo aspoň šeptem. Následky jsou zcela stoprocentní, je to akce jako každá jiná, nicméně tomu dotýčnému se vyřčené věci nemusí dostat do vědomí hned, a někdy vůbec. Má je však spolehlivě v podvědomí, což znamená, že jeho chování se vůči nám rychle změní – pro něj však nevysvětlitelně.

Funguje kupodivu i mluvení v duchu, i když ne ve smyslu okamžitého účinku na toho druhého, protože na něj (a na sebe) nepůsobíte zvukovým projevem. Když někomu něco říkáte v duchu, přivoláváte konfrontaci – tedy vytváříte příležitost, kde to budete moci vyslovit přímo vůči němu.

Používá se to zejména vůči rodičům, kteří nechťejí nechat své dítě žít vlastní život, vůči zavilým nepřítelům, šéfům a vůbec lidem, kteří nás nechťejí vyslechnout, v zásadě vždycky, když nám nějaká nevyřčená slova brání žít si svoje, být sami sebou.

Skoncování s násilím

Kdo nechce žít ve společnosti zla a každodenního násilí, měl by si to uvědomit. Ne si nadávat, ne si vyčítat, že jste pro to nic neudělali, jenom si to prostě uvědomit.. že zlo a násilí není váš život, jak byste si ho představovali.

Právě takové uvědomění totiž způsobí, že se od zla a násilí začnete pomalinku distancovat, a váš život nabere nový, zdravější směr. Sam od sebe. Jen jedinou drobnost si pohlíďte. Napřed vás totiž napadne, že násilí je na světě moc a vy jste tak malí a slabí.. Mor zvaný bezmoc. Tyhle myšlenky musíte odmítnout. Až pak začnete dostávat první nápady, co byste pro to mohli udělat. Nás všechny totiž učili dojemnými příběhy, že máme čekat, až přijde Kristus, Potter nebo jiný Superman, který to všechno vyřeší jedním dobře nafilmovaným úderem. Opak je pravdou – násilí z vašeho života můžete dostat jenom vy sami, a to po malých krůčcích.

Když si tohle uvědomění párkrát zopakujete, dostanete první výsledky. Vlastně přijdou úplně mimochodem. Pak v sobě jednoho dne najdete opravdový zájem. Zájem je přirozený magnet, který k nám přitáhne potřebné informace, přičemž kvalita informace závisí jen na opravdovosti zájmu.

Takhle, dnes jsou již volně dostupné i informace nejvyšší kvality. Buďte proto opatrní, zvláště vy, kteří jste ještě nevyhodili televizi, protože vaše nervová soustava bude dost zdecimovaná a nemusí opravdovou informaci vůbec unést. Pokud objevíte něco, co se vám něco nelíbí, nečtěte to, neriskujte pobyt v českých blázincích. Místo toho začněte posilovat svou nervovou soustavu.

Příklad (taková testovací informace): Je dobré vyhodit úplně televizi, protože to je hlavní zdroj vašeho pocitu bezmoci. Je to horší než deset šéfů. A navíc ji na nic nepotřebujete: lhát umíte i sami, bavit se umíte taky sami, a kdy jste naposledy prožili něco v realu?

Víte jak to myslím: mnoho lidí má prožitky jenom z filmů.. a dopadá to tak, že si všichni televizní diváci prožijí televizní verzi hurikánu někde na druhé straně Zeměkoule, ale málokdo vyjde ven a prožije západ slunce. Vždyť i na dovolené lidé kolikrát prožijí jenom to, co viděli v katalogu!

Život, skutečný život nám dává slunce, ne televize. Pokud máte dojem, že vám televize dává energii a tedy život, jste na smrtelně nebezpečném omylu. Televize nám dává násilí, násilí, násilí, agresivitu, agresivitu, jako přílohu trochu zloby a to celé v omáčce, které říkáme senzace.

Tohle všechno nám televize dává způsobem, se kterým nemůžeme nic dělat – a tím nám vštěpuje bezmoc. Adrenalin je to, co si pletete s energií a se životem. Televizní vysílání ve vás způsobuje tvorbu adrenalinu, proto máte (vždycky na chvíli) „pocit“, že žijete.

Ve skutečnosti procházíte ždímačkou, strojem na výrobu emocí. Takhle: určitě jste už někdy někoho pořádně postrašili – vzpomeňte si, jak vám to chutnalo, ten strach toho dotyčného, ten pocit moci a opojení, že ho tím strachem můžete ovládat. No tak televize je způsob, který k něčemu podobnému užívá vaše vláda. Na vás. Je tam sice o něco bohatší repertoár (jako že nepoužívají jenom strašení), ale obecně vše v TV slouží k tomu, aby vás – prostřednictvím vašich vlastních emocí – vláda mohla lépe ovládat.

A jako by nestačil obsah, jsou přizpůsobeny i přístroje. Frekvence, na které funguje adaptér, ruší vaši přirozenou biologickou frekvenci, takže se třeba nemůžete soustředit, ani když je televize vypnutá. Režim StandBy je to samé, akorát cca stokrát tolik. Chci říct, že uděláte dobře, když vytáhnete televizi ze zástrčky, protože pak vás bude rušit už jen agresivní tvar toho přístroje. Z toho plyne, že jediné skutečné řešení je vyhození televize z bytu..

.. a když nebudete v místnosti, kde máte ledničku a mikrovlnku (nebo je aspoň vypnete.. ze zdi), můžete konečně začít přemýšlet svoje vlastní myšlenky. Pak teprve můžete poznat, kdo doopravdy jste, a co opravdu chcete.